

BÖLÜM I

Vermont'un ıssız tepelerinde bir özel okul... Üzerlerinde okul ceketleriyle 300 genç, Welton Akademisi'ne ait küçük taş kilisedeki uzun koridorun iki yanında oturmuş, yüzleri gururla parlayan anne ve babalarıyla birlikte bekliyorlardı. Gaydadan yükselen melodinin son tınısı yankılanırken, ufak tefek, yaşlıca bir adam uçuşan giysisiyle belirdi ve bir mum yaktı. Onu izleyen, sancak taşıyan öğrencilerden, cübbeli öğretmenlerden ve mezunlardan oluşan bir alay, ahşap parke döşeli uzun bir koridordan kutsal kiliseye girdi.

Sancak taşıyan dört öğrenci, bir tören havası içinde platforma doğru ilerlediler. Arkalarında daha ağır adımlarla ilerleyen yaşlıca erkekler ve en geride de büyük bir onurla mumu taşıyan adam vardı.

Altmış yaşlarında güçlü kuvvetli bir adam olan okul müdürü Gale Nolan, platformda durmuş, sabırsızca geçit merasiminin sona ermesini bekliyordu.

"Bayanlar ve Baylar...Gençler..." diyerek heyecanla başladı konuşmaya ve mumu tutan adamı göstererek ekledi: "İşte bilenin ışığı".

Yaşlı adam saygı dolu alkışlar arasında, yavaşça öne doğru ilerledi. Gaydacı platformun bir köşesindeki yerini alırken, sancaklarında "Gelenek", "Onur", "Disiplin" ve "Yetkinlik" sözcükleri yazdı dört genç seyirciler arasındaki yerlerine oturdular.

En ön sırada, okulun en genç öğrencileri, ellerinde yanmayan birer mumla oturuyorlardı. Yaşlı adam onlara doğru yürüdü ve yavaşça öne eğilerek sıranın başında yer alan öğrencinin mumunu yaktı.

Müdür Nolan vakur bir ses tonuyla "Bilginin ışığı yaşlıdan gence aktarılıyor!" derken, her öğrenci mumunun ateşini yanındaki arkadaşına aktarıyordu.

"Bayanlar ve baylar, çok değerli mezunlarımız ve öğrencilerimiz. Bu yıl Welton Akademisi yüz yaşma bastı. Tam yüz yıl önce, yani 1859'da,

yine bu salonda oturmakta olan kırk-bir öğrenciye, sizin bugün de her dönem başında karşı karşıya kaldığımız sorular soruldu." Nolan dramatik bir edayla durdu. Bakışları salonda, kendisini merakla dinleyen genç yüzlerde dolaştı.

"Baylar," diye kükredi. "Dört ana ilkemiz nelerdir?"

Salondaki gergin sessizlik, öğrencilerin ayağa kalkarken çıkardıkları seslerle bölündü. Herkes ayağa kalkarken, üzerinde okul ceketi bulunmayan bir kaç öğrenciden biri olan 16 yaşındaki Todd Anderson, hala duraksıyordu. Annesi onu dürtükledi. Gergin yüz hatlarından mutsuzluğu açıkça okunabiliyordu. Gözleri ise öfkeyle kararmıştı. Çevresindeki öğrencilerin bir ağızdan "Gelenek! Onur! Disiplin! Yetkinlik!" diye bağırmalarını, sessizce izledi.

Nolan'ın başıyla işaret etmesi üzerine öğrenciler yerlerine oturdular. Sandalyelerin ileri-geri itilmesiyle çıkan sesler bir süre devam etti, sonra küçük kiliseye huşu dolu bir sessizlik hakim oldu.

"Welton Akademisi'nin ilk yılında," diye kükredi Nolan mikrofona, "Bitirme sınavlarında dört kişi başardı oldu." Kısa bir ara verdi. "Geçen sene bu sayı elli bire ulaştı ki bu öğrencilerin yüzde 75'inden fazlası çok saygın üniversitelerde okumaya hak kazandı.

Salonda bir anda büyük bir alkış koptu. Oğullarının yanındaki anne-babalar Nolan'ı bu başarısı için kutluyorlardı. Sancak taşıyıcılardan ikisi, 16 yaşındaki Knox Overstreet ve arkadaşı Charles Dalton da alkışlara katılmışlardı. Her ikisi de üzerlerinde Welton ceketleriyle anne ve babalarının arasında oturuyorlardı. Knox'un kıvrıkcık saçları, çekici bir gülümsemesi atletik bir vücudu vardı. Charlie ise yakışıldı, çocuksu bir yüze sahipti.

Knox ve Charlie arkalarına dönüp arkadaşlarına bakarlarken Müdür Nolan konuşmaya devam etti: "Böyle bir basan ancak burada öğretilen dört ana ilkeye coşkuyla bağlanarak elde edilebilir. İşte bu nedenle aileler oğullarını buraya göndermektedirler. Ve işte bu nedenle okulumuz Birleşik Devletler'deki en iyi hazırlık okuludur." Yoğun alkış Nolan'ın bir kez daha ara vermesine sebep oldu.

Dikkatini Welton Akademisi'ne yeni alınan öğrenciler üzerinde yoğunlaştırarak, "Yeni öğrenciler, bu dört ana ilke başarımızın anahtarıdır. Bu yalnızca sizin için değil, okulumuza yeni transfer olan öğrenciler için de geçerlidir. Transfer öğrencilerinden söz edildiğini duyan Todd Anderson sıkıntıyla kıvrandı. "Bu dört ana ilke okulumuzun temelidir ve gelecekteki yaşamınızda da sizin için birer kilometre taşı olacaktır.

"Welton Kurulu adayı Richard Cameron." diye seslendi Nolan. Sancak taşıyıcılarından biri ayağa fırladı.

"Buyrun efendim!" diye bağırdı Cameron. Yanında oturmakta olan babasının göğsü gururla kabardı.

"Gelenek ne demektir Cameron?"

"Gelenek, okulumuza, ülkemize ve ailemize duyduğumuz sevgidir Bay Nolan. Welton'daki geleneğimiz ise, daima en iyi olmaktır."

"Çok iyi Bay Cameron." Cameron yerine dimdik otururken, babası da memnun bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Welton Kurulu adayı George Hopkins, onur ne demektir?"

"Onur, sadakat ve ödevlerin yerine getirilmesidir." diye

yanıtladı delikanlı.

"Çok iyi Bay Hopkins. Onur Kurulu adayı Knox Overstreet!" Sancak taşıyanlardan biri olan Knox ayağa kalktı."

"Buyrun efendim."

"Disiplin ne demektir?" diye sordu Nolan.

"Disiplin, ebeveyne, öğretmenlere ve müdüre duyulan saygıdır. Disiplin insanın içinden gelir."

Knox gülümseyerek yerine otururken, iki yanında oturan anne ve babası cesaret verircesine omuzlarına vurdular.

"Teşekkür ederim Bay Overstreet. Onur Kurulu adayı

Neil Perry!"

Neil Perry ayağa kalktı. Welton ceketinin göğüs cebine bir sürü başarı arması iğneliydi. 16 yaşındaki genç görev bilinci içinde, biraz da heyecanla bakıyordu okul müdürü Nolan'a.

"Yetkinlik nedir Bay Perry?"

Perry ezberlemiş gibi monoton bir şekilde, yüksek sesle yanıtladı: "Yetkinlik çok çalışmakla elde edilir. Yetkinlik başarının anahtarıdır. Bu yalnızca okulda değil her koşulda geçerlidir." Yerine oturarak gözlerini platforma dikti. Yanında oturan asık yüzlü babası, oğlunu biraz bile dikkate almadı. Bakışları buz gibiydi. Hiç bir tepki göstermiyordu.

"Baylar," diyerek devam etti Müdür Nolan. "Welton'da, hayatınızda hiç çalışmadığınız kadar çok çalışacaksınız. Ödülünüz ise, hepimizin sizden beklediği başarı olacaktır."

Konuyu değiştirerek, "Hepimizin çok sevdiği İngilizce öğretmeni Bay Portius emekli oldu. Bu anı değerlendirerek size yeni İngilizce öğretmeninizi tanıtmak istiyorum; Bay John Keating. Bay Keating okulumuzun başarılı mezunlarından biri olup, son birkaç yıl boyunca Londra'da çok saygın bir okul olan Chester'da ders vermiştir."

Diğer öğretmenlerle bir arada oturmakta olan Bay Keating, Nolan'ın sözleri üzerine hafifçe eğilerek selam verdi. 30 yaşlarında, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, orta boylu, olağan görünümlü biriydi. Saygı uyandıran ve bilgili görünümüne karşın, Neil Perry'nin babası yeni İngilizce öğretmenine şüphe dolu bakışlarla bakıyordu.

, Bay Nolan tekrar konuşmaya başladı: "Karşılama törenimizin sonunda, okulumuzun yaşayan en eski mezunu olan Bay Alexander

Carmichael Jr.'ı çağırmak istiyorum huzurlarınıza. Kendisi 1886 mezunudur."

Seyirciler ayağa fırlayarak, kalkmasına yardım etmek isteyenleri gururlu bir ifadeyle geri çeviren 80 yaşındaki adamı çılgınca alkışladılar. Dinleyenlerin güçlükle anlam çıkarabildikleri birkaç sözcük söyledi ve bu şekilde toplantı sona erdi. Öğrenciler aileleriyle birlikte kilisenin dışına, serin okul bahçesine akın ettiler.

Rüzgardan aşınmış taş binalar ile bir gelenek haline gelmiş ciddiyet ve gösterişsizlik, Welton'u dışarıdaki dünyadan farklı kılıyordu sanki. Müdür Nolan, pazar ayininden sonra klışesinin önünde bekleyen bir rahip gibi durmuş, öğrencilerin aileleriyle vedalaşmalarını izliyordu.

Charlie Dalton'un annesi oğlunun gözlerine düşen perçemleri düzelttikten sonra, onu sıkıca göğsüne bastırdı. Oğluna okul kampusunu gezdiren ve önemli noktalara dikkatim çeken babası, Knox Overstreet'e şevkatle sarıldı. Neil Perry'nin babası ise gözlerini oğlunun ceketinin cebine iğneli armalara dikmiş, hareketsiz, öylece duruyordu. Yalnız başına olan Todd, ayakkabısının burnuyla bir taş parçasını topraktan eşelemeye çalışıyordu Annesi ile babası oğullarıyla ilgilenmiyor, az ötede başka bir çiftle sohbet ediyorlardı.

Todd sıkıntıyla yere bakmayı sürdürdü. Birden bire irkildi. Müdür Nolan yanına gelmiş, isim etiketinden adını okumaya çalışıyordu.

"Ah Bay Anderson! Burada sizi büyük işler bekliyor genç adam. Ağabeyiniz en iyi öğrencilerimizden biriydi."

"Teşekkür ederim efendim", diye karşılık verdi Todd güçlükle duyulabilir bir sesle.

Nolan dolaşmaya devam etti. Yüzünde sürekli bir gülümsemeyle çevresindeki anne, babaları ve öğrencileri selamlıyordu. Pay Perry ile Neil'in yanına gelince durdu ve elini Neil'in omzuna koydu.

"Sizden çok şey bekliyoruz Bay Perry", dedi Müdür Nolan Neil'e.

"Bizi düş kırıklığına uğratmayacaktır", dedi delikanlının babası Nolan'a, sonra oğluna dönerek ekledi: "Öyle değil mi, Neil?"

"Elimden geleni yapacağım efendim." Bu yanıt üzerine Nolan Neil'in omzuna hafifçe vurarak yürümeye devam etti. Yaşı küçük öğrencilerden bazılarının çenelerinin titrediğini, bazılarının da gözlerinde yaşlar biriktiğini gördü. Belki de anne-babalarından ilk kez ayrılıyorlardı.

"Burayı seveceksin", dedi bir baba yüzünde bir gülümseme ile el sallayarak hızla uzaklaşırken.

"Bebekleşme!" diye azarladı bir başka baba korkuyla göz yaşı döken oğlunu.

Yavaşça aileler okuldan ayrıldı, arabalar uzaklaştı. Yeşil fakat soğuk Vermont Ormanları'ndaki Welton Akademisi, genç öğrencilerin yeni yuvasıydı artık.

"Eve gitmek istiyorum", dedi bir çocuk, ağlamaklı. Üst sınıflardan bir öğrenci cesaret verircesine çocuğun sırtını sıvazladı ve onu yurt binasına götürdü.

BÖLÜM II

"Koşmayın Beyler, daha yavaş" diye bağırdı İskoç aksanlı bir öğretmen. Kırk birinci sınıf öğrencisi yataktan merdiveninden aşağıya hücum ederken, büyük sınıflardan on beş öğrenci de yukarı çıkmaya çalışıyordu.

"Peki Bay McAllister," diye bağırdı küçüklerden biri, "Özür dileriz efendim." McAllister yurt binasından fırlayıp okul bahçesine dağılan çocukları, başım sallayarak seyretti.

Meşe kaplı Onur Salonu'nda birinci sınıf öğrencileri çağrılma

sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Bir kısmı ayakta duruyor, bir kısmı ise eski yüzlü deri koltuklarda oturuyordu. Ancak hiç biri de ikinci kattaki o odaya giden koridora merakla bakmaktan kendini alamıyordu.

O anda kapı açıldı ve beş çocuk arka arkaya sessizce merdivenlerden indi. Saçları beyazlaşmış yaşlı bir öğretmen ayaklarını sürüyerek kapıya çıktı.

"Overstreet, Perry, Dalton, Anderson, Cameron", diye çağırdı Dr. Hager, "Geliniz."

Onlar merdivenlerden çıkarken, aşağıda oturmakta olan iki genç arkalarından dikkatle bakıyordu.

"Yeni geleni tanıyor musun, Meeks?" diye fısıldadı Pitts sınıf arkadaşına. "Anderson", diye yanıtladı Steven Meeks. O da fısıldıyordu. Ancak ihtiyar Hager fısıldaştıklarını duymuştu.

"Bay Pitts ve Meeks ikinize de birer eksi not!" diye sert bir sesle bağırdı aşağıya doğru. Çocuklar başlarını yere eğerken Pitts arkadaşına göz kırptı alayla.

Dr. Hager yaşlı olmasına yaşlıydı ama bir kartalinki kadar da keskin gözlere sahipti. "Size bir eksi not daha Bay Pitts", dedi kısaca.

Beş çocuk. Okul Müdürü Nolan'ın aynı zamanda sekreterliğini de yapan karısı Bayan Nolan'ın yanından geçerek, Dr. Hager'ın arkasından müdür odasına girdiler. Müdür Nolan'ın masasının karşısındaki bir sıra sandalyenin önüne dizildiler. Nolan'ın yanında yerde bir av köpeği oturuyordu.

"Yuvanıza hoş geldiniz çocuklar. Babanız nasıl Bay Dalton?"

"Çok iyi, efendim."

"Yeni evinize taşındınız mı, Bay Overstreet?"

"Evet efendim, bir ay kadar önce."

"Harika," diyerek kısaca gülümsedi Nolan. "Çok güzel olduğunu duydum." Çocuklar sıkıntıyla beklerken köpeğim okşadı ve ona birşey uzattı.

"Bay Anderson," dedi Nolan. "Burada yeni olduğunuz için size ders programı dışında kalan etkinliklerden söz etmek istiyorum. İsteğe bağlı seçilebilmelerine rağmen, katılmak için gerekli özelliklere sahip olmak gerekiyor. Bu aktivitelere de derslerinize gösterdiğiniz kadar özen göstermek zorundasınız, anlaşıldı mı çocuklar ?"

"Evet efendim!" diye bağırdılar bir ağızdan.

"Katılmadığınız her etkinlik toplantısı eksi notla cezalandırılacaktır. Evet şimdi; Bay Dalton: Okul gazetesi. Servis Kulübü, futbol ye kürek. Bay Overstreet: Welton Derneği Adayları, okul gazetesi, futbol. Mezun Babaların Oğulları Kulübü. Bay Perry: Welton Derneği Adayları, Kimya Kulübü, Matematik Kulübü, okul yıllığı, futbol. Bay Cameron: Welton Derneği Adayları, Tartışma Kulübü, kürek. Servis Kulübü, hukuk, Onur Kurulu."

"Teşekkür ederim efendim", dedi Cameron.

"Bay Anderson Balincrest'teki karnenize göre: futbol, Servis Kulübü, okul yıllığı. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Todd öylece durmuş, susuyordu. Halinden birşeyler söylemek istediği belliydi, ne var ki bir türlü söze giremiyordu.

"Konuşun Bay Anderson", dedi Nolan.

"Ben...şey...ben...küreği...tercih ederim...efendim", dedi Todd neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. Nolan ona şöyle bir baktı. Todd zangır zangır titremeye başlamıştı.

"Kürek mi? Kürek dedi değil mi? Bu karnede Balincrest'te futbol oynadığın yazılı."

Todd tekrar konuşmaya çalıştı. "Evet...oynadım...ama", diye fısıldadı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Ellerini ise öylesine kuvvetle ovuşturuyordu ki bilekleri bembeyaz kesilmişti. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Burada futbol oynamayı seveceksiniz Anderson. Bu kadar çocuklar, gidebilirsiniz."

Çocuklar dışarı çıktılar. Todd'un yüzü üzüntüden bembeyaz kesilmişti. Dr. Hager kapının önünde sıradaki beş kişiyi çağırıyordu.

Okul bahçesinden yurt binasına doğru giderken Neil Perry yalnız yürümekte olan Todd'a yetişti ve tokalaşmak üzere elini uzatarak "Oda arkadaş olduğumuzu duydum", dedi. "Ben Neil Perry."

"Todd Anderson" diye yanıtladı yavaşça. Birlikte yürümeye devam ederlerken aralarında sıkıntılı bir sessizlik hakim olmuştu.

"Balincrest'ten neden ayrıldın?" diye sordu Neil.

"Ağabeyim de burada okumuştun."

Neil başını salladı. "Ah demek sen o Anderson'sın."

Todd omuzlarını silkerek inledi. "Başımdan beri ailem bu okula gelmemi istiyordu ama notlarım yeteri kadar iyi değildi. Not ortalamamı yükseltebilmek için Balincrest'te gitmek zorunda kaldım."

"İşte şimdi teselli ödülünü kazandın", dedi Neil gülerek. "Burayı sevebileceğini sanma."

"Daha şimdiden sevmedim zaten", diye karşılık verdi Todd. Yurt binasına vardıklarında, giriş salonunda öğrenci, bavul, daktilo, yastık ve kasetçalarlardan oluşan bir karmaşanın içinde buldular kendilerini.

Salonun sonunda bir hademe henüz teslim alınmamış bir dolu bavul ve çantanın başında bekliyordu. Todd ve Neil kendi bagajlarını aramak üzere durdular. Neil bir bakışta kendi çantalarını ayırarak odalarını bulmak üzere yola koyuldu.

"Yuvam, güzel yuvam," diyerek iki yatak, iki dolap Ve iki çalışma masasının ancak sığabildiği küçük odadan içeri girerken, kendi kendine gülümsüyordu. Bavullarım yataklardan birinin üstüne fırlattı.

Richard Cameron başını kapıdan içeri uzattı. "Duydum ki yeni gelen seninle kalacakmış. Söylediklerine göre beş para etmez biriyim", Cameron daha sözlerini tamamlamamıştı ki Todd giriverdi odaya.

Cameron derhal sıvıştı oradan.. Todd bavullarım yatağa koyarak eşyalarını yerleştirmeye başladı.

"Sen Cameron'a aldırma", dedi Neil "Patavatsızın biridir o." Todd başını yaptığı işten kaldırmadan omuzlarını sökmekle yetindi.

Az sonra Knox Overstreet, Charlie Dalton ve Steven Meekş göründü kapıda. "Hey Perry", dedi Charlie. "Ortada yaz okuluna gittiğin söylentisi dolaşıyor."

"Evet kimyadan. Babam daha iyi olmamı istiyor."

"İyi", dedi Charlie. "Meeks Latince'de bir astır, benim de İngilizce'm hiç fena sayılmaz. Birlikte bir çalışma grubu kurmaya ne dersin?"

"Elbette, ancak aynı şeyi bana Cameron da önerdi. Onu da almaya ne dersiniz?"

"Onun ihtisası ne", dedi Charlie gülerek, "Öğretmenlere yağcılık yapmak mı?"

"Hey," dedi Neil, "O senin oda arkadaşın."

"Bu benim suçum değil", dedi Charlie başım sallayarak.

Onlar aralarında konuşurken, Todd da eşyalarını düzenlemeye devam ediyordu. Steven Meeks ona doğru yürüdü.

"Selam, henüz tanışmadık, ben Steven Meeks."

Todd utangaç bir edayla elini uzatarak, "Todd Anderson", dedi.

Bu arada Knox ve Charlie de yanlarına geldiler.

"Charlie Dalton."

"Knox Overstreet." Todd onların da elini sıktı resmi bir ifadeyle.

"Todd'un ağabeyi Jeffrey Anderson", dedi Neil.

Charlie Todd'a biraz daha dikkatle bakıp aralarındaki benzerliği gördü. "Ah tabi okul birincisi üstün öğrenci, veda konuşmasını da o yapmıştı değil mi?"

Todd başıyla doğruladı. "Pekala, 'Hellton'a hoş geldin", dedi Meeks gülerek.

"Burası gerçekten de söylendiği kadar zordur; tabi Meeks gibi bir dahi değilsen eğer." dedi Charlie.

"Bana bu kadar yağ çekmesi ona Latince'de yardım etmem için."

"Ve İngilizce'de ve trigonometride..." diye ekledi Charlie. Meeks gülümsedi.

Kapı tekrar çalındı. "Kapı açık," diye seslendi Neil. Ancak bu kez gelen arkadaşlarından biri değildi.

"Baba," diye kekeledi Neil. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Gittiğini sanıyordum!"

Hell: Cehennem

BÖLÜM III

Çocuklar ayağa fırladılar. Meeks, Charlie ve Knox bir ağızdan, "Bay Perry diye bağırıyorlar."

"Oturun çocuklar", dedi Bay Perry hızlı adımlarla içeri girerken. "Nasılsınız?"

"İyi, efendim, teşekkürler."

Bay Perry sıkıntıyla yerinde kıpırdanan Neil'in tam karşısında durdu. "Çok fazla ders dışı etkinliğe katıldığına karar verdim Neil. Bu konuyu Bay Nolan'la konuştum. Onunla okul yıllığında gelecek sene de çalışabileceğin konusunda hemfikiriz", diyerek kapıya yöneldi.

"Ama baba, ben baş editörüm!" diye haykırdı Neil.

"Üzgünüm Neil", dedi Bay Perry sert bir sesle.

"Ama baba, bu haksızlık, ben..."

Sözleri boğazında düğümlenen Neil'e kızgın bir bakış fırlattı Bay Perry. Sonra kapıyı açarak oğluna dışarı çıkması için işaret etti.

Öfkeden köpürerek tısladı: "Başkalarının yanında bir daha benimle asla tartışmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Baba", dedi Neil yavaşça, "Seninle tartışmıyordum. Ben..."

"Tıp fakültesini bitirip kendi ekmeğini kazanmaya başladığında ne istersen yapabilirsin. Ama o zamana kadar BENİM sözümü dinleyeceksin!"

Neil başım eğerek, "Evet efendim, özür dilerim." dedi.

"Annen için bütün bunların ne ifade ettiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu Bay Perry.

"Evet efendim." Neil boynu bükülmüş, babasının önünde duruyordu. Zaten aldığı tüm kararlar suç ve ceza tehditleri altında yıkılırdı. "Beni tanırsın," dedi nihayet. "Her zaman kendime çok fazla iş yüklerim."

"Akıllı oğlum. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara." Bay Perry bu sözlerden sonra arkasını dönerek uzaklaştı. Neil kızgınlıkla babasının arkasından baktı. Çok kırılmıştı. Neden sanki her zaman babasının kendisine böyle davranmasına izin veriyordu ki?"

Odasının kapısını açarak içeri girdi. Arkadaşları hiç bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyor, içlerinden birisinin konuşmaya başlamasını bekliyordu. Sonunda sessizliği bozan Charlie oldu. "Neden her yapmak istediğine karışıyor?" diye sordu. "Ve neden sen de bir kez olsun ona karşı çıkmadın? Hiç bir şey bundan daha kötü olamazdı herhalde", diye ekledi Knox.

Neil atılarak "İşte bu harika!" dedi alaylı bir gülümsemeyle. "Aynı SİZİN yaptığınız gibi karşı çıkayım, öyle değil mi sayın geleceğin avukatı ve sayın geleceğin bankeri?" Neil oda-nın içinde öfkeyle oradan oraya koşuşturuyordu. Okul ceketini kaptı, ceketine iğneli başarı armalarını çektiği gibi kopardı ve çıldırması gibi masanın üstüne attı.

"Dur bakalım," dedi Knox Neil'e doğru yürüyerek. "Ben kendimi aileme ezdirmem."

"Ah elbette, sen yalnızca onların her dediğini yaparsın! Senin bir gün babanın avukatlık bürosunun başına geçeceğin, benim şu anada burada duruyor olmam kadar kesin", dedi Neil gülerek. Yatağın üzerine serilmiş yatan Charlie'ye dönerek, "Ve sen de ölene dek kredi taleplerim onaylayacaksın ", diye ekledi.

"Haklısın," diye itiraf etti Charlie. "Ama bundan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum. Benim demek istediğim..."

"O halde kendi babamla nasıl konuşmam gerektiğini öğretmeye kalkmayın bana, anladınız mı?"

Knox içini çekerek "Anladık", dedi. "Peki bu konuda sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yapmam gerekeni. Yıllığı bırakacağım. Bana hiçbir seçim hakkı tanınmıyor ki."

"Ben şahsen bu iş için uykularımı kaçırmazdım", dedi Meeks neşeyle. "Nasıl olsa yıllıkta çalışanların çoğu Nolan'a yaranmaktan başka şey düşünmüyor."

Neil bavulunu hızla kapatarak yatağın ayak ucuna doğru itti. "Bütün bunların hala beni ilgilendirdiğini sanıyorsan aldanıyorsun", diyerek sustu. Elini yastığının altına sokarak uzandı ve buğulu gözlerini tavana dikti.

Somurtarak oturan arkadaşları Neil'in üzüntüsünü ve düş kırıklığını anlayabiliyorlardı. "Sizi bilmem, ama biraz Latince'mi tazelemem lazım" dedi Charlie. "Saat sekizde benim odamda tamam mı?"

"Tamam," dedi Neil ifadesiz bir ses tonuyla.

"Bize katılırsan seviniriz Todd", diyerek onu da çağırdı

Charlie.

"Teşekkür ederim", diye yanıtladı Todd.

Arkadaşları gittikten sonra Neil kalkarak yere fırlatmış olduğu başarı armasını aldı. Todd ise bavulunu boşaltmayı sürdürüyordu. Çerçevenilmiş bir resim çıkardı. Resimde anne ve babası sevgiyle kollarım aralarında duran bir gencin omuzlarına atmışlardı. Bu genç Todd'un ünlü ağabeyi Jeff idi. Neil resme bakınca Todd'un onlardan biraz uzakta durmakta olduğunu farketti; Onların yanında duruyordu,

fakat sanki gerçekte o aileye dahil değil gibiydi. Todd bavulundan deri kaplı bir yazı takımı çıkararak masasına yerleştirdi.

Neil tekrar yatağının üstüne atladı ve arkasına yaslandı. "Söyle bakalım babam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ifadesiz bir tonla.

"Benimkisine oranla çok iyi", diye yanıtladı Todd güç duyulur bir sesli, kendi kendisine konuşuyormuşçasına.

"Ne dedin?" diye sordu Neil.

"Hiç."

"Bak Todd, burada başarılı olmak istiyorsan eğer, öncelikle daha yüksek sesle konuşmasını öğrenmelisin. Uysal kişiler belki cennete gidebilirler, ama Harvard'a giremezler. Ne demek istediğimi anladın mı?" O şurada çizgili bir kumaş gömleği katlamakta olan Todd başını salladı. Neil konuşurken başarı armasını elinde tutuyordu. "Soyu bozuk!" diye bağırdı aniden ve başparmağım armasına öyle bir bastırdı ki parmağından kanlar boşandı.

Todd irkildi. Neil ise gözlerini akan kana dikmiş öylece duruyordu. Sonra iğneyi parmağından çıkardı ve armayı karşı duvara fırlattı.

BÖLÜM IV

İlk ders günü gelip çatmıştı. Birinci sınıf öğrencileri hızlı' adımlarla banyoya girip çıkıyor, rekor sayılabilecek kadar kısa bir sürede giyiniyorlardı. Neil yüzüne soğuk su çarparken gülerek, "Şu ufaklıklara bakın! Heyecandan az sonra altlarına işeyecek gibiler", dedi.

"Ben de kendimi öyle hissediyorum", diye itiraf etti

Todd.

"Endişelenme,, ilk gün daima biraz zordur", dedi Neil.

Öncekiler gibi bunu da atlatacağız." Çocuklar giyindikten

sonra kimya dersinin yapıldığı binaya koştular. "Bu kadar

uzun uyumasaydık kahvaltıyı kaçırmayacaktık. Midem kazanıyor", dedi Neil.

"Benimki de", diye atıldı Todd kimya laboratuvarına girerlerken. Knox, Charlie, Cameron, Meeks ve birkaç öğrenci daha yerlerine oturmuşlardı bile. Sınıfın ön tarafında gözlüklü, şakaklarına ak düşmüş bir öğretmen kaim ders kitapları dağıtıyordu.

"Ders kitabındaki Ödevlere ek olarak her biriniz proje listesinden üçer laboratuvar deneyi seçecek, beş haftada bir raporunu hazırlayacaksınız", dedi öğretmen sertçe. "Birinci bölümün sonundaki 20 soru ise yarına tamamlanacak."

Kitabına bakarken öğretmenin sözlerini duyan Charlie'nin gözleri büyüdü. İnanamamazlık içinde Knox Overstreet'e bir bakış fırlattı. İki çocuk umutsuzca başlarını salladılar.

Ne kitaptan ne de öğretmenin söylediklerinden rahatsız olmayan bir tek Todd'du. Öğretmenin sesi gürlemeye devam ediyordu, ne var ki çocuklar "ilk 20 soru" sözünde takılıp kalmış, artık dinlemiyorlardı. Nihayet zil çaldı ve kimya sınıfındakilerin hemen hepsi Bay McAllister'in sınıfına geçti.

Büyük bir olasılıkla Çağdaş Eğitim dersi veren tek İskoç aksanlı Latince öğretmeni olan Bay McAllister, derse başlamak için hiç zaman yitirmedi. Kitapları dağıtarak "Adların çekimiyle başlıyoruz." dedi ve motor hızıyla devam etti: "Agricola, agricolae, agricolae, agricolae, agricolae..." Çocuklar söylediklerine yetişmeye çalışırken, Bay McAllister sınıfın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Kırk dakikalık ezberden sonra McAllister durarak öğrencileri süzdü. "Yarın bu adların çekimim öğrenip öğrenmediğinizi sınavacağım beyler. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Arkasına dönüp

karatahtaya bakarken sınıfı ortak bir inilti sesi kaplamıştı. McAllister devam edecekken çalan zil çocukları kurtardı.

"Bu adam çıldırmış! Bütün bunları yarma kadar dünyada öğrenen," diye sızlandı Charlie. "Endişelenme ben hepinize ana kuralları öğretirim.Bu gece hep birlikte çalışırız." dedi Meeks. "Hadi yürüyün matematiğe geç kalacağız."

Matematiksel çizimlerin duvarları süslediği Dr. Hager'ın sınıfında, kitapları sıralarının üzerinde kendilerini bekliyordu bile.

"Trigonometri tam kesinlik ister," diye konuşmaya başladı Dr. Hager. "Her kim ev ödevini teslim etmekten kaçınırsa yıl sonu ortalamasından bir not düşürülerek cezalandırılacaktır. Beni bu konuda denemeye kalkmamani için sizi şimdiden uyarıyorum. Şimdi kim kosinüs'ü açıklamak ister ?"

Richard Cameron ayağa kalkarak sıralamaya başladı, "Kosinüs, bir açı ya da kavisin bütünleyeninin sinüsüdür. Açığı tanımlarsak,..."

Dersin geri kalan bölümünde Dr. Hage sınıfı soru bombardımanına tuttu. Parmaklar havalandı, öğrenciler robot gibi ayağa kalkıp yerlerine oturdular, yanıtları sıraladılar ve yanlış yanıtlar için de acımasızca azarlandılar.

Zil çalana kadar uzunca bir süre geçmeyecekti. "Tanrıya şükür", diye inledi Todd kitabını kapattı, bir dakika bile daha dayanamayacaktım."

"İhtiyar Hager'le anlaşıyorsun. Adımını bir kez uydurduktan sonra işin kolay", diye avuttu onu.

Hep birlikte bir sonraki derse giderken, "Ben şimdiden altı adım geride kaldım", diye sızlandı Todd. İngilizce sınıfına daldılar, kitaplarını sıraların üstüne atarak yerlerine oturdular.

Yeni İngilizce öğretmeni sınıfın ön sıralarında oturmuş pencereden dışarıyı gözlüyordu. Üzerinde gömlek ve kravat olmasına karşın ceket giymemişti. Çocuklar yerlerine oturmuş bekliyorlardı. Bir an için de

olsa dinlenebildikleri ve geçmiş saatlerin baskısını biraz olsun üzerlerinden natabildikleri için memnundular. Keating pencereden bakmayı sürdürüyordu. Çocuklar rahatsızca kıpırdanmaya başladılar.

Keating nihayet ayağa kalktı ve eline cetveli alarak sıraların arasında dolanmaya başladı. Birden durarak çocuklardan birinin yüzüne baktı. Kızarıp bozaran çocuğa, "Sıkılmanıza gerek yok", dedi nazikçe.

Sınıfın içinde dolaşmaya devam etti. Yürürken bir yandan da çocukların yüzünü dikkatle süzüyordu. Todd Anderson'a bakarak "Uh-huh," diye bağırdı ve Neil Flerry'e dönerek yineledi: "???????"

Boş eline cetvelle vurarak güçlü, uzun adımlarla sınıfın ön tarafına doğru gitti. "Ha!" dedi, "Çevik genç dimağlar". Keating sınıfa bakarken bağıırıyor, elindeki cetveli sallıyordu.

Dramatik bir şekilde masasının üstüne sıçrayarak sınıfa döndü. "Hey Kaptan! Bizim Kaptan diye sıraladı hızla, sonra gözlerini sınıfta gezdirerek, "Bunun kimin dizeleri olduğunu bilen var mı? Kimse yok mu? Hayır mı?" Sessizce oturan çocuklara keskin bir bakış attı. Kimse parmak kaldırmıyordu. "Bu dizeler, genç öğrencilerim," dedi sabırla "'Walt Whitman adlı bir ozan tarafından Abraham Lincoln için yazılmış. Bu sınıfta bana ya Bay Keating ya da 'Hey Kaptan! Bizim Kaptan!' diye seslenebilirsiniz."

Masadan aşağı atlayarak yeniden sıralar arasında dolaşmaya başladı. Yürürken konuşuyordu: "Olabilirdiğin az dedikoduya konu olmak için size anlatıyorum: Evet, gerçekten de AY'lar önce bu okulda öğrenciydim. Ve hayır, o dönemlerde şimdiki karizmatik kişiliğe sahip değildim."

"Yine de benim yöntemlerimi izlerseniz bu derecenizi yükseltecektir. Arkadan kitaplarınızı aldıktan sonra beyler, birlikte Onur Salonu'na gidelim."

Elindeki cetveli bir gösterge gibi kullanarak kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Öğrenciler şaşkın, sessiz oturdukları yerde kalakalmışlardı.

"En iyisi arkasından gidelim", diyerek arkadaşlarının kendisini izlemesini sağladı Neil sınıfın arkasına giderken. Her biri bir ders kitabı alarak, son olarak Okul Müdürü Nolan'ı beklemiş oldukları meşe kaplı Onur Salonuna girdiler.

Çocuklar salona girdiklerinde, Keating oradan oraya gidiyor, tarihleri 1800'lere uzanan sınıf resimlerinin asılı bulunduğu duvarları inceliyordu. Çok çeşitli andaçlar ise rafları ve vitrinleri süslüyordu.

Keating herkesin yerleştiğini hissederek sınıfa döndü. "Bay..." -Keating elindeki listeye baktı- "Pitts," dedi. "Şanssız bir ad. Ayağa kalkın Bay Pitts." Pitts ayağa kalktı. "Kitabınızın 542'nci sayfasını açıp bize şiirin ilk dördlüğünü okuyun." diye buyurdu Keating!

Pitts kitabının yapraklarını karıştırarak "Bakireye Hayatı Güzelleştirecek Öğütler mi?" Keating "Kesinlikle o." diye yanıtlarken çocuklar gülmekten sarsılıyorlardı.

"Evet Efendim." dedi Pitts ve boğazını temizledi.

Kopar goncaları henüz vakit varken bugün Anlamazsın sonra nasıl kanatlanır, uçar gider O gonca sana gülücükler saçarken bugün Geline yarın, sararır solar, boynunu bükür.

Durdu. "Kopar goncaları henüz vakit varken bugün," diye yineledi Keating. "Bu duygu Latince'de Carpe Diem ile ifade edilir. Bunun anlamını bilen var mı aranızda?"

"Carpe Diem, 'Bugünü yaşa' demektir", diye yanıtladı Latince öğrencisi Meeks.

"Çok iyi, Bay...?"

"Meeks."

"Bugünü yaşa", diye tekrarladı Keating. "Ozan bu mısraları neden yazmış?"

Öğrencilerden biri "Çünkü acelesi varmış?" diye atıldığında diğerleri de gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Hayır, Hayır, Hayır! Çünkü biz solucan yemeyiz, çocuklar!" diye bağırdı Keating. "Çünkü biz ancak sayılı ilkbahar, yaz ve güzü yaşayabiliyoruz. İnancı ne kadar güç olursa olsun, bir gün hepimizi2ia soluk alıp vermesi sona erecek, soğuyacak ve öleceğiz!" dramatik bir ara verdi. "Ayağa kalkın ve 60-70 yıl önce bu okula devam eden öğrencilerin yüzlerini irdeleyin", dedi çocuklara. "Haydi sıkılmayın; gidip bakın."

Çocuklar kalkarak Onur Salonu'nun duvarlarını kaplayan sınıf resimlerine doğru yürüyerek, geçmişten onlara bakan genç adamların yüzlerine baktılar.

"Hiç birinizden farkları yok, değil mi? Gözlerindeki \unut sizin gözlerinizde de okunuyor. Geleceğin kendileri için harika şeyler getireceğini düşünüyorlar, aynı çoğunuzun düşündüğü gibi. Peki çocuklar bu gülücükler şimdi nerede? Umutları ne oldu?"

Çocuklar ciddi ve düşünceli resimlere bakıyorlardı. Keating hızlı adımlarla salonda dolaşıyor, resimleri tek tek işaret ediyordu.

"Çoğu bir nebze olsun yetenekleri ölçüsünde bir hayat kurabilmek için, artık çok geç oluncaya kadar beklemedi mi? Büyük başarı tanrısını kovalarken, gençlik rüyalarını yitirmediler mi? Şimdi bu beylerin çoğu yabancı nergislere gübre oldu. Yine de çocuklar, iyice yaklaşsanız fısıltılarım duyabilirsiniz. Haydi bakalım eğilin", diye buyurdu. "Haydi. Duyabiliyor musunuz?" Çocuklar sessizdi, bazıları çekingence resimlere doğru eğilmişti. 'Carpe Diem', diye fısıldadı kuvvetli bir tonla, "Bugünü yaşa. Yaşamınızın olağandışı olmasını sağlayın."

Todd, Neil, Knox, Charlie, Cameron, Meeks, Pitts ve diğer çocuklar tam düşüncelerinin derinliklerinde kaybolmuş, duvarlardaki resimlere dalmışlardı ki, çalan zil onları şiddetle gerçek ana geri döndürdü.

"Ürkütücü", dedi Pitts kitaplarını toplarken.

"Ama farklı", dedi Neil düşünceli.

"Tekin değil", diye ekledi Knox hafifçe titreyerek odadan çıkarken.

"Bizi bunlardan imtihan edeceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Cameron. Aklı karışmış gibiydi.

"Yapma Cameron", diye güldü Charlie, "Hiçbir şey anlamadın mı?"

BÖLÜM V

Öğle yemeğinden sonra birinci sınıf öğrencileri, devam zorunluluğu olan Beden Eğitimi dersi için spor salonuna gittiler.

"Tamam beyler" diye bağırdı spor hocası, "Bu gövdelerinizle neler yapabildiğinizi bir görelim. Salonun etrafında koşmaya başlayın. Her turdan sonra durarak nabzınızı kontrol edin. Eğer nabzınız durmuşsa bana gelin."

Çocuklar homurdanarak, çok büyük olan spor salonunun çevresinde koşmaya başladılar. Öğretmen kendi kendine gülerек uca gitti ve duvara yaslanarak koşanları incelemeye başladı.

"Kıpırda Hastings. Seni fazla yağlardan kurtarmamız gerek", diye seslendi çocuklardan birine. "Nabzım kontrol et."

"İyi koştun Overstreet. Tempon çok iyiydi," diye bağırdı, bu kez. Knox gülümsedi ve yanından koşarak geçerken öğretmenine el salladı.

Hiç biri bu işkenceye bir saat katlanabileceklerini düşünmüyordu. Sonunda ders bittiğinde ve dayanabildiklerini gördüklerinde, kendileri de şaşa kalmıştı bu duruma.

Dersten sonra duşun altında "Ölmek üzereyim!" dedi Pitts nefes nefese. "Bu herif bir askeri okula müdür olmalıymış!"

"Yapma Pitts, biraz hareket şana iyi gelir!" diye laf attı Cameron gülerek.

"Senin için söylemesi kolay, herif sana bakmadı ki hiç", diye seslendi Pitts. O sırada gelen spor hocası her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için duşların arasında dolaşmaya başladı. Pitts hemen yüzünü duvara döndü.

"Bu akşam birlikte çalışmaya ne dersiniz?" diye bağırdı duş almakta olan Meeks. "Hemen akşam yemeğinden sonra."

"Harika! Ben varım", diye karşılık verdi birkaç ses.

"Yerdeki sabunu kaldır, Harrison", diye bağırdı spor hocası, "Hey sen!" dedi bir başka çocuğu göstererek, "Acele et ve kurulan."

"Üzgünüm Meeks. Ben katılamıyorum." dedi Knox, "Danburry'lerin evinde akşam yemeğine davetliyim."

"Danburryler kim ?" diye sordu Pitts.

"Vay be! Çok saygın mezunlarımızdan", dedi Cameron ısıklıkla ve sordu: "Söylesene bunu nasıl ayarladın?"

Knox omuzlarını silktilti. "Babamın eski arkadaşları. Yaşları 90'a yakın olmalı."

"Dinleyin!" dedi Neil gülerek. "Her şey bize burada yedirdikleri esrarengiz etten daha iyidir."

"Buna katılıyorum!" diye destekledi Charlie.

Çocuklar giyinip spor eşyalarını dolaplarına taktılar ve dışarı fırladılar. Todd konuşmadan sıranın üstünde oturmuş, yavaşça çoraplarını çıkarıyordu.

Hala gülmeye devam eden Neil, "Kara kara ne düşünüyorsun böyle?" diye sorarak Todd'un yanına oturdu.

"Merak etmeye geçecek bir şey değil", diye yanıtladı Todd başını sallayarak.

"Akşamki çalışma grubuna katılmaya ne dersin?" diye sordu Neil.

"Teşekkürler, ama...tarih çalışsam daha iyi olacak." dedi Todd gülümseyerek.

Neil, "Peki ne zaman istersen kararını değiştirebilirsin", diyerek kitaplarını topladı ve spor salonundan dışarı çıktı.

Todd onun dışarı çıkışını izledi, sonra yine gözlerini boşluğa dikti. Ayakkabılarını giydi, kendi kitaplarını topladı ve yavaşça yurt binasına doğru yürümeye başladı.

Uzarlarda, geniş bir alana yayılmış olan kampusu çevreleyen yeşil ağaçların arkasında batmakta olan, kan kırmızı bir ateş topuna benzeyen güneşi gördü. "Ne kadar da geniş, dedi içini çekerek etrafına bakınırken, "ama yine de küçük."

Yurt binasına girdiğinde birkaç kişiyle selamlaştı, ancak doğrudan odasına giderek kapısını sıkıca kapattı. Kitaplarını masasına koydu, tekrar içini çekti ve oturdu.

"Bu kadar çok şey yapmam gerektiğine inanamıyorum", dedi kitap yığınına karıştırırken. Sonra tarih kitabını açtı, eline bir not defteri aldı, boş gözlerle önünde açık duran ve henüz bir şey yazılmamış beyaz sayfâ^ baktı. Sonra sanki rüyadaymışçasına kalın büyük harflerle "BUGÜNÜ YAŞA!" diye yazdı.

"Bugünü yaşa! Ama nasıl?" diye sordu yüksek sesle. Yine derin bir iç geçirdi, sayfayı yutarak çöp sepetine attı. Tarih kitabında bir sayfa açarak okumaya başladı.

Onur Salonuna giren Dr. Hager, duvarlardaki mezun resimlerini bir kaz daha inceleyen Knox Overstreet'e "Hazır mısın Overstreet?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim efendim", diye yanıtladı Knox Dr. Hager'ın arkasından binanın önünde park etmiş, içi ahşap kaplı büyük arabaya giderken. Vermont sonbaharın yaşattığı binbir renk, karanlığın bağrında parlaklığını yitirmişti "Sonbaharın getirdiği renkler ne müthiş, Öyle değil mi?" diye sordu Knox derin bir coşkuyla.

"Renkler mi? Ha tabii", diye mırıldandı Hager, eski arabayı çok saygın Danbury'lerin yaşadığı büyük konağa doğru sürerken.

Knox gülümsedi. "Beni buraya kadar getirdiğiniz için çok teşekkür ederim Dr. Hager. Danbury'ler beni okula geri getireceklerini söylediler."

"Sakin saat dokuzu geçirme oğlum", dedi yaşlı öğretmen ciddiyetle.

Knox, "Peki efendim," diyerek arkasına döndü ve heybetli, büyük, beyaz evin kapışma doğru yürüdü. Zili çaldı. Kendisinden belki biraz daha büyük, üzerinde kısa bir tenis eteği olan çok güzel bir kız kapıyı açtı.

"Selam," dedi gülümseyerek. Mavi gözlerinde yumuşak bir parıltı vardı.

Knox duraksadı, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. "Şey...Selam," sözleri döküldü ağzından nihayet.

"Buraya Chet'i mi görmeye geldin?" diye sordu kız. Knox, bir an için hayranlıkla ona bakakaldı. Gözlerini biçimli bedeninden alamıyordu bir türlü. "Chet?" diye yineledi kız gülerek. "Chet için mi buradasın?"

"Bayan Danbury?" diye kekeleyerek sordu Knox genç kızın arkasında orta yaşlı bir kadın belirdiğini görünce.

"Knox, içeri gel. Biz de seni bekliyorduk!" dedi Janet Danburry gülümseyerek. O arada genç kız merdivenlere yönelmişti bile.

Knox, Bayan Danburry'nin arkasından içeri girdi. Ancak gözlerini basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıkan kıza dikmişti.

Bayan Danburry duvarları ahşap kaplı geniş kütüphaneye girdi. 40 yaşlarında, çok şık giyimli bir adama, "Joe, İşte Knox", dedi,

"Seni gördüğüme sevindim Knox. İçeri gelsene, ben Joe Danburry."

"Tanıştığımıza sevindim", dedi Knox gülümseyerek. Merdivenlere doğru bakmamak için güç tutuyordu kendisini.

"Babana şaşırtıcı derecede çok benziyorsun. Kendisi nasıl?" diye sordu Joe ve Knox'a bir bardak soda ikram etti.

"Çok iyi", diye yanıtladı Knox. "Bugünlerde General Motors için büyük bir dava yürütüyor."

"Senin ilerde ne olmak istediğini tahmin edebiliyorum. Babanın izinden gideceksin öyle değil mi?" dedi Joe gülerek. "Peki kızımız Virginia ile tanıştın mı?"

Knox merdivenlerin olduğu yönü gösterip, "Ah, o sizin kızınız mıydı?" diye sordu heyecanla.

"Gelip merhaba de", diye buyurdu Bayan Danburry odanın öbür ucunda yerde oturmakta olan onbeş yaşlarında, zeki ancak fazla güzel olmayan bir kız ayağa kalktığı anda. Kitapları ve üzerine özenli notlar yazılmış sayfalar yere dağılmışlardı.

Knox'a dönerek "Selam, ben Ginny", dedi ve utangaçça gülümsedi.

"Selam", diye karşılık verdi Knox..Ginny'e kısaca bir baktı sonra yeniden ateşli gözlerle, merdivende duran fidan gibi bir çift bacağa

baktı. O taraftan bir kıkırdama sesi geldi kulağına, sıkıntıyla Ginny'e yöneldi tekrar.

"Otur, otur", dedi Bay Danburry rahat bir deri koltuğu göstererek. "Baban sana birlikte üstlendiğimiz bir davadan söz etti mi hiç?

"Efendim?" dedi Knox dalgınca. Tenis etekli kız yanında uzun boylu, atletik yapılı bir delikanlı ile merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Sana olanları anlatmadı mı?" diye sordu Bay Danburry gülerek.

"Şey, hayır", dedi Knox. Gözlerini kızdan bir türlü ayıramıyordu. Bay Danburry hikayesini anlatmaya başladığı sırada, çift kapıdan içeri girdi.

"Gerçekten çok zor durumdaydık", diye anlatmaya başladı. "Yaşamımın en büyük davasını kaybedeceğimden emindim. Sonra baban bana gelerek birşeyler ayarlayabileceğini söyledi. Tek koşulu müşterinin ödeyeceği paranın tümünü kendisi alacaktı! Ne şetandır o" Dizlerine vurdu. Teşekkür ederim Dr. Hager. Danbmry'ler beni okula geri getireceklerini söylediler."

"Sakin saat dokuzu geçirme oğlum", dedi yaşlı öğretmen ciddiyetle.

Knox, "Peki efendim," diyerek arkasına döndü ve heybetli, büyük, beyaz evin kapışma doğru yürüdü. Zili çaldı. Kendisinden belki biraz daha büyük, üzerinde kısa bir tenis eteği olan çok güzel bir kız kapıyı açtı.

"Selam," dedi gülümseyerek. Mavi gözlerinde yumuşak bir parıltı vardı.

Knox duraksadı, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. "Şey...Selam," sözleri döküldü ağzından nihayet.

"Buraya Chet'i mi görmeye geldin?" diye sordu kız. Knox, bir an için hayranlıkla ona bakakaldı. Gözlerim biçimli bedeninden alamıyordu bir türlü. "Chet?" diye yineledi kız gülerek. "Chet için mi buradasın?"

"Bayan Danburry?" diye kekeleyerek sordu Knox genç kızın arkasında orta yaşlı bir kadın belirdiğini görünce.

"Knox, içeri gel. Biz de seni bekliyorduk!" dedi Janet Danburry gülümseyerek. O arada genç kız merdivenlere yönelmişti bile.

Knox, Bayan Danburry'nin arkasından içeri girdi. Ancak gözlerini basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıkan kıza dikmişti.

Bayan Danburry duvarları ahşap kaplı geniş kütüphaneye girdi. 40 yaşlarında, çok şık giyimli bir adama, "Joe, İşte Knox", dedi.

"Seni gördüğüme sevindim Knox. İçeri gelsene, ben Joe Danburry."

"Tanıştığımıza sevindim", dedi Knox gülümseyerek. Merdivenlere doğru bakmamak için güç tutuyordu kendisini.

"Babana şaşırtıcı derecede çok benziyorsun. Kendisi nasıl?" diye sordu Joe ve Knox'a bir bardak soda ikram etti.

"Çok iyi", diye yanıtladı Knox. "Bugünlerde General Motors için büyük bir dava yürütüyor."

"Senin ilerde ne olmak istediğini tahmin edebiliyorum. Babanın izinden gideceksin öyle değil mi?" dedi Joe gülerek. "Peki kızımız Virginia ile tanıştın mı?"

Knox merdivenlerin olduğu yönü gösterip, "Ah, o sizin kızınız mıydı?" diye sordu heyecanla.

"Gelip merhaba de", diye buyurdu Bayan Danburry odanın öbür ucunda yerde oturmakta olan onbeş yaşlarında, zeki ancak fazla güzel olmayan bir kız ayağa kalktığı anda. Kitapları ve üzerine özenli notlar yazılmış sayfalar yere dağılmışlardı.

Knox'a dönerek "Selam, ben Ginny", dedi ve utangaçça gülümsedi.

"Selam", diye karşılık verdi Knox..Ginny'e kısaca bir baktı sonra yeniden ateşli gözlerle, merdivende duran fidan gibi bir çift bacağa baktı. O taraftan bir kıkırdama sesi geldi kulağına, sıkıntıyla Ginny'e yöneldi tekrar.

"Otur, otur", dedi Bay Danburry rahat bir deri koltuğu göstererek. "Baban sana birlikte üstlendiğimiz bir davadan söz etti mi hiç?"

"Efendim?" dedi Knox dalgınca. Tenis etekli kız yanında uzun boylu, atletik yapılı bir delikanlı ile merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Sana olanları anlatmadı mı?" diye sordu Bay Danburry gülerek.

"Şey, hayır", dedi Knox. Gözlerini kızdan bir türlü ayıramıyordu. Bay Danburry hikayesini anlatmaya başladığı sırada, çift kapıdan içeri girdi.

?Gerçekten çok zor durumdaydık", diye anlatmaya başladı. "Yaşamımın en büyük davasını kaybedeceğimden emindim. Sonra baban bana gelerek birşeyler ayarlayabileceğin! söyledi. Tek koşulu müşterinin ödeyeceği paranın tümünü kendisi alacaktı! Ne şeytândır o!" Dizlerine vurdu. "Ne yaptım biliyor musun?"

"Ha..!" dedi Knox.

"Davayı ona bıraktım!" diye gürledi. "O denli umutsuzdum ki babamın ücretin tümünü almasına göz yumdum!" Bay. Danburry öylesine çok gülüyordu ki, Knox da gülmek zorunda hissetti kendini. Ancak kapı ağzında durmakta olan çifti göz hapsinde tutmayı sürdürüyordu.

"Arabanı alabilir miyim baba?" diye sordu genç adam.

"Senin arabanın nesi var?", diye sordu sonra ekledi: "Görgü kurallarından haberin yok galiba. Knox, bu benim oğlum Chet ve yanındaki ise kız arkadaşı Chris Noel. Bu da Knox Overstreet."

Knox Chris'e bakarak "Biz tanıştık saydın", dedi. "Evet", diye yanıtladı Chris gülümseyerek.

Chet ise kısaca "Selam", dedi ilgisizce.

Bayan Danburry ayağa kalktı. "Bana bir kaç dakika izin verir misiniz, yemeğe bakmam gerek", dedi.

"Hadi baba, neden sanki bunu olay haline getiriyorsun her zaman?" diye sordu Chet.

"Çünkü ben sana spor bir araba aldım ama sen aniden jî-ne, sürekli benim arabamı istemeye başladın."

"Chris'in annesi büyük bir arabada olduğumuz zaman daha çok güven duyuyor. Değil mi Chris?" Chet ona hain bir bakış fırlatınca Chris kızardı.

"Boşver Chet", dedi Chris.

"Boş vermeyeceğim işte. Haydi baba..." Joe Danburry odadan dışarı çıkınca Chet de yalvarmayı sürdürerek onu izledi. "Haydi baba, sen bu gece Buick'i kullanmayacaksın. Öyleyse neden ben almayayım ?

Holdeki çekişme devam ederken, Knox, Ginny ve Chris sıkıntıyla kütüphanede duruyorlardı.

"Şey, peki sen hangi okula gidiyorsun?" diye sordu Knox.

"Ridgeway Lisesi'ne," dedi Chris. Sonra Ginny' e dönerek: "Henley Hall nasılsın?"

"İyi", dedi Ginny kısaca.

"Bu sizin kardeş okulunuz değil mi?" diye sordu Chris Knox'a bakarak.

"Öyle sayılır."

"Ginny, Henley Hall'ın tiyatro oyununa sen de katılıyor musun?" diye

sordu Chris. Sonra Knox'a dönerek, "Bir Yaz-gecesi Rüyası"nı oynayacaklar", diye açıkladı.

"Belki", diye yanıtladı Ginny omuzlarını silkerek.

"Şey, Chet'le nasıl tanıştınız?" diye sordu Knox. İki kız da ona dikkatle baktılar. "Yani, demek istiyorum ki...", diye kekeledi.

"Chet Ridgeway Futbol Takımı'nda oynar, ben de amigo kızların başkanıyım", diye açıklamaya başladı Chris. "O da Welton'a gidiyordu ama oradan atıldı." Soma Ginny'e dönerek "Bence yapmalısın Gin, çok iyi oynayacağından eminim." dedi.

Ginny utangaçça yere bakarken Chet kapıdan içeri girdi. Gülümseyerek "Chris", dedi. "Onu aldık. Haydi gidelim." "Seninle tanıştığıma sevindim Knox, Hoşçakal Gin", dedi Chris gülümseyerek ve Chet'le elele tutuşarak odadan dışarı çıktı.

"Ben de sevindim, Chris", dedi Knox boğulurcasına.

"Yemek hazır olana kadar oturalım", diye önerdi Ginny. Aralarında sıkıntılı bir sessizlik oldu. "Chet yalnızca bir yerde park edebilmeleri için Buick'i istedi", diye kızarak açıkladı birden, konuşacak başka konu bulamadığından.

Knox pencereden, Chris ile Chet'in Buick'e binip uzun uzun öpüşüklerini gördü. Yüreği kıskançlıkla dolmuştu.

İki saat sonra Knox, arkadaşları Neil, Cameron, Meeks, Charlie ve Pitts'in matematik çalışmakta oldukları yurt binasının salonuna sendeleyerek daldı. Diğerleri çalışırken, Pitts ve Meeks küçük bir radyoyu monte etmeye uğraşıyorlardı. Knox kanapelerden birine yığıldı.

"Yemek nasıl gitti?" diye sordu Charlie. "Bombardımana tutulmuşu benziyorsun. Yemeğe ne vardı, Bizim 'esrarengiz Wellonşift'nden mi?"

"Korkunçtu", diye yanıtladı Knox ağlamaklı, "Berbat! Hayatımda gördüğüm en güzel kızla tanıştım!"

Neil yerinden fırlayarak kanepeye koştu. "Sen delirdin mi? Bunda berbat olan ne?"

"Çünkü Chet Danburry ile neredeyse nişanlı gibiler. Bay Süpermen'in ta kendisi", diye homurdandı Knox.

"Bu çok kötü işte", dedi Pitts.

"Çok kötüy müş! Çok kötü değil, bir felaket!" diye bağırdı Knox. "Neden sanki aptalın birine aşık olmuş?"

"Güzel kızların çoğu aptallarla birlikte olur." diye mantık yürüttü Pitts. "Bunu sen de bilirsin. Unut onu. Trigonometri kitabını çıkar ve on ikinci soruyu çöz."

"Onu hemen unutamam Pitts. Ve şu anda gerçekten de matematikle uğraşamam!"

"Tabi ki uğraşabilirsin. Üçlü bir probleme karıştığına göre trigonometriye de girmiş oldun!" dedi Meeks ve yüksek sesle gülmeye başladı.

"Öf, Meeks! Korkunçsun!" dedi Cameron başım sallayarak.

Meeks aptal aptal sırtıttı. "Komik olduğunu düşündüm."

Knox bir aşağı bir yukarı yürümekten vazgeçip arkadaşlarına baktı. "Yani gerçekten ondan vazgeçmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bir seçeneğin daha var", dedi Pitts.

Knox Pitts'in bir önerisi olduğu umuduyla önüne diz çöktü. "Yalnızca sen Pittsie," diye yalvardı derin bir iç çekişle. "Yalnızca sen yardım edebilirsin!" Pitts onu iterek uzaklaştırdı. Diğerleri tekrar matematik

çalışmaya başlayınca Knox da kendisini salondaki sandalyelerden birinin üstüne attı.

"Bu gecelik bu kadar yeter çocuklar", dedi Meeks çalışmayı bırakarak. "Merak etmeyin yarın yapacak daha çok işimiz olacak."

"Söylesenize Todd'a ne oldu?" diye sordu Cameron kitaplarını toplarlarken.

"Tarih çalışmak istediğim söyledi", diye karşılık verdi Neil.

"Haydi Knox", dedi Cameron. "O fıstığın aşkından ölmezsin. Belki de aşkı kazanma yolları aramalısın. Unutma, Bugünü Yaşar Knox gülümsedi. Yerinden kalkarak arkadaşlarının peşinden odasına gitti.

Ertesi sabah John Keating masasının yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Ciddi ve sessiz görünüyordu.

Ders zili çalınca, "Çocuklar," dedi, "Pritchard'ın yazdığı kitabın giriş bölümünün 21. sayfasını açınız.". Soma "Bay Perry," dedi Neil'e işaret ederek "'Şiiri anlamak' başlıklı önsözün birinci paragrafını yüksek sesle okuyun lütfen."

Çocuklar söylenen sayfaları bularak oturusharım dikleştirdiler ve Neil'in okuduğı yerleri kitaptan izlemeye başladılar: "Şiiri Anlamak, yazar Dr. J.Evan Pritchard. 'Şiiri gerçek anlamda anlayabilmek için öncelikle ölçü, uyak ve mecazları çok iyi kullanabilmek, sonra da şu iki soruyu sormak gerekir 1) Şiirin amacına ulaşmadaki sanatsalken ölçüsü nedir? ve 2) Bu amacın önemi nedir? Birinci soru şiirin yetkinliğini, ikincisi ise önemini sorgular. İlk önce bu soruların yanıtlanması gerekir, bundan sonra şiirin başarısına karar vermek nispeten daha kolay olur. Eğer şiirin yetkinlik bir grafiğın dik kenarını, önemi ise yatay kenarını oluşturursa, şiirin kapladığı bütün alan hesaplandığında başarısının ölçüsü bulunur. Byron'un bir sonesi dik kenarda yüksek bir dereceye ulaşır, yatay kenarda ortalarda bir yerde kalırken, Shakspeare'in bir sonesi hem dik hem de yatay kenarlarda yüksek dereceye ulaşır şiirin daha geniş bir alanı kapsamasını sağlayabilir. Böylelikle hangi şiirin daha başarılı olduğu saptanır."

Neil okumayı sürdürürken Keating yerinden kalkarak tahtaya doğru yürüdü. Bir grafik çizdi, Shakespeare'nin sonesinin Byron'un sonesinden nasıl daha üstün olabileceğini çizgi ve gölgelerle belirtti.

Neil devam etti: "Bu kitapta nazım konusunu işlerken bu ölçüm yöntemim uygulamalısınız. Böylelikle şiirleri değerlendirme yeteneğiniz geliştiği gibi, şiirleri daha iyi anlayabilecek ve daha büyük bir zevk alacaksınız."

Keating, Neil durunca okunanların sindirilebilmesi için bir süre bekledi. Sonra kendi boğazına sarılarak korkunç bir bağırıtı kopardı. "AHHHHGGGGGG!" diye bağırdı, "İğrençlik! Pislik! Süprüntü! Derhal yırtın. Hadi durmayın, yırtın o sayfayı kitabınızdan. Bir pisliğin bulunması gereken yere, yani çöpe atılmasını istiyorum!"

Çöp sepetini kapıp abartılı hareketlerle sıraların arasında dolaşmaya başladı. Her öğrencinin başında durarak yırtılan sayfayı çöp kutusuna atmasını bekliyordu. Tüm sınıf gülmekten kırılıyordu.

"Temiz iş çıkarın", diye uyardı Keating. "Geriye hiçbir iz kalmasını istemiyorum! Dr. J.Evans Fritchard, sen rezilin birisin!" Şiddetlenen gülme sesleri koridorun öbür ucunda dersi olan İskoç Latince öğretmeninin dikkatini çekti. Bay McAllister sınıfından çıkarak kapının camından içeri kaçamak bir göz attı. Çocuklar o sırada kitaplarından sayfa yırtmaya devam ediyorlardı. Telaşla kapıyı açarak Keating' in sınıfına daldı.

McAllister, "Ne oluyor..?"; diye bağırmaya başlamıştı ki, gözü çöp sepetini tutmakta olan Keating'e ilişti ve duraladı. "Özür dilerim Bay Keating, burada olmadığınızı sanmıştım." Şaşkın ve sıkkin arkasını dönüp odadan çıktı ve sessizce kapıyı kapadı. Keating kurumlu bir yürüyüşle sınıfın ön tarafına gitti; çöp sepetini yere koyarak bir zıplayışla içine girdi. Çocukların gülmesi artık şiddetli kahkahalara dönüşmüştü. Keating'in gözleri alev alev ışırıyordu. Bir süre kağıtların üzerinde tepinmeye devam etti, sonra sepeti bir tekme ile savuşturdu.

"Bu bir kavgadır çocuklar, Savaş!" diye bağırdı. "Şimdi bir yol ayırımına

geldiniz. Ya Akademik 'hoi polloi'nin baskısına yenik düşersiniz ve meyve daha olgunlaşmadan çürür, ya da siz başarıyı birer şahsiyet olarak yakalarsınız. Sakın endişelenmeyin, bu derste okul yönetiminin öğrenmenizi istediği şeyleri benden öğreneceksiniz. Ancak, görevimin tam hakkını verebilmek için çok daha fazlasını da öğreteceğim. Örneğin lisan ve sözcüklerden tad almayı öğreneceksiniz. Çünkü kim ne derse desin, sözcük ve fikirler dünyayı değiştirebilecek güce sahiptir. Biraz önce hoi polloi' diye bir terim kullandım. İçinizde bunun anlamını bilen var mı? Söyleyin Overstreet, sizi şapşal."

Tekrar gülüşmeler. "Anderson, siz bir erkek misiniz yoksa çıban mı?" Sınıf gülerken Todd'a baktı. O ise görünür bir şekilde kasıldı ve başım şiddetle iki yana sallayarak güçlükle "Hayır", dedi.

Meeks parmak kaldırarak söz aldı, "Hoi polloi 'sürü' anlamına gelmiyor mu?"

"Kesinlikle doğru Meeks," diye yanıtladı Keating. "Bu sözcük 'sürü'nün Yunanca'sıdır. Ancak bu kelimeyi dikkatli kullanmanızı öneririm. Çünkü bir bakarsınız anlamadan kendinizi de 'hoi polloi'e. dahil etmiş olursunuz!"

Keating ağzını çarpıtarak sırtıttı, Meeks de gülümsedi. Öğretmen hızlı adımlarla sınıfın arka tarafına yürüdü. "Şimdi Bay Pitts şöyle bir iddiada bulunabilir: 19. Yüzyıl Edebiyatının işletme veya tıpla hiçbir bağlantısı yoktur. En iyisi biz Dr. J.Evans Pritchard'ın kitabını okuyalım, ölçü ve uyakları ezberleyelim sonra da sessizce kendi uğraşlarımıza eğilelim."

Pitts gülümseyerek başını salladı, "Kim? Ben mi?", diye sordu.

Keating arakasındaki duvara bir yumruk attı. Ses sınıfın içinde davul sesi gibi yankılandı. Çocuklar yerlerinden sıçrayarak arkaya döndüler. "İyi", diye tısladı meydana okuyan bir edayla, "Ben saçmalıyorum! Kişi şiir okur, çünkü insan ırkından gelir, insan ırkına ise tutku yön verir! Tıp, hukuk, banka-alık - hepsi de iyi bir yaşam sağlamak için gereklidir. Peki ya şiir, romantizm, aşk ve güzellik? İşte bunlar da bizim yaşama sebeplerimizdir!"

"Whitman'dan birkaç dize okumak istiyorum.":

Ah ben! Ah Yaşam! Bütün bu somlara tekrar tekrar sorulan, Bu sonsuz akıp giden trenlere, vefasızca şehirleri delilerle dolduran. Ne olmalı yanıtlım, Ah ben, Ah yaşam ?

Yanıt Sen buradasın - Yaşam ve kişilik var olsun diye Bu güç oyunu sürüp giderken, Sen de katılırsın belki bircin, kendi dizelerinle.

Keating durakladı. Sınıf çıt çıkarmadan oturmuş, şiirin ana temasım özömsüyordu. Keating sınıfa bakarak heybetli bir tonla yineledi: "Bu güç oyunu sürüp giderken, sen de katılırsın belki birgün, kendi dizelerinle."

Sınıfın arkasında bir süre sessizce durdu sonra yavaşça ön tarafa doğru yürüdü. Tüm gözler onun heyecanlı yüzüne döndü. Keating bakışlarını sınıfta dolaştırdı. "Sızın dizeniz ne olacak?" diye sordu ısrarla.

Öğretmen uzunca bir an bekledikten sonra yavaşça sınıfa hakim olan sıkıntılı havayı dağıttı. "Kitabımızın 60. sayfasını açıp Wordsworth'ün romantizm konusundaki düşüncelerine bir göz atalım."

BÖLÜM VI

McAllister, sandalyesini öğretmenler masasında yemek yemekte olan Keating'in sandalyesinin yanına koydu. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sorduktan sonra kocaman gövdesiyle yerine yerleşti ve servis yapması için garsonlardan birine işaret etti.

"Sevinirim", dedi Keating gülümseyerek. Öğle yemeklerini yiyen okul ceketli çocukların doldurduğu salona göz gezdirdi bir süre.

"Bugün oldukça ilginç bir ders yöntemi uyguluyordunuz Bay Keating", dedi McAllister alayla.

Keating gözlerini yemeğinden kaldırdı. "Sizi sarstıysam özür dilerim."

Başını sallayarak, "Özür dilemenize gerek yok", dedi. Ağzını günün esrarengiz etiyle doldurmuştu bile. "Yanlış yolda olsanız da çok etkileyiciydi."

Keating kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

McAllister başıyla onayladı. "Bunu yadsıyamam. Ama onları birer sanatçı olmaya özendirmekle büyük bir riske giriyorsunuz, John. Birer Rembrandt, Shakespeare ya da Mozart olmadıklarını ayımsadıklarında, buna onları inandırdığınız için sizden nefret edecekler."

"Siz ana noktayı kaçırmışsınız, George", dedi Keating, "Sanatçı değil, özgür düşünen kişiler."

"Daha onyedisinde olmak ve özgür düşünmek ha!" dedi McAllister gülerek.

"Sizin böyle alaycı olabileceğinizi hiç düşünmezdim", dedi Keating fincanından çayını yudumlarken.

"Alaycı değil, oğlum", dedi McAllister bilgiççe. "Bir Realist! Bana kendini aptalca düşlere kaptırmamış birini göster, işte sana mutlu insan derim." Ağzındaki lokmayı çiğnemek için bir süre sustu. "Ama derslerinizi dinlemekten büyük bir zevk alacağım", diye ekledi McAllister. "Zevk alacağıma bahse girerim."

Keating sırttı. Bu konuşma onu eğlendirmişti. "Umarım böyle düşünen yalnızca siz değilsinizdir", dedi yakınında oturan birkaç birinci sınıf öğrencisine göz atarak.

Neil Perry hızlı adımlarla yemek salonuna girip masaya oturunca arkadaşları ona döndü.

"Çocuklar buna asla inanmayacaksınız !" dedi nefes nefese,

"Kütüphanede bu eski yıllığı buldum." Neil, öğretmenler masasında Bay McAllister ile hararetli bir konuşmaya dalmış olan Bay Keating'e baktı. Yıllığı açarak okumaya başladı: "'Futbol takımının kaptanı, yıllığın baş editörü, gelecek yılın Cambridge öğrencisi, aklına koyduğu her şeyi yapan, çapkın, Ölü Ozanlar Demeği üyesi."

Çocuklar eski yıllığı kapabilmek için atıldılar. "Çapkın ha!" dedi Charlie gülerek. "Demek Bay K. 'yere bakan yürek yakan' biriydi. Şanslı adam!"

"Ölü Ozanlar Derneği nedir?" diye sordu Knox Keating'in okuduğu dönemin Welton'ına ait eski resimlere bakarken.

"Yıllıkta hiç grup resmi vâ r mı?" diye sordu Meeks.

"O grubun yok", diye yanıtladı Neil resimlerin altlarında-ki yazılara bakarak. "Bu konuda başka hiç bir açıklama yok."

Neil yıllığı karıştırmaya devam ederken Charlie bacağına bir tekme attı. "Nolan", diye tısladı. Müdür onlara doğru yaklaşırken Neil yıllığı masanın altından Cameron'a verince o da derhal Todd'a uzattı. Todd Cameron'a soran gözlerle baktı, soma yıllığı aldı.

Nolan onların masasına gelince durarak, "Aldığınız derslerden memnun musunuz. Bay Perry?" diye sordu.

"Evet efendim, çok memnunum", diye yanıtladı Neil.

"Peki ya bizim Bay Keating? Onu ilginç buluyor musunuz?"

"Evet efendim", dedi Charlie. "Biz de şimdi bunu konuşuyorduk."

"İyi", diye onayladı Nolan. "Hepimiz aramıza katıldığı için büyük heyecan duyuyoruz. Biliyorsunuz Rhodes-Bursunu almıştı." Çocuklar gülümseyerek başlarını salladılar.

Nolan başka bir masaya doğru yürüdü. Todd yemeğini bitirdikten sonra yıllığı masanın altından çıkararak dizlerinin üstünde sayfalarını karıştırmaya başladı.

Yemek salonunu terk etmek üzere ayağa kalktıklarında, "Yıllığı bana geri verir misin?" diye sordu Neil.

"Onu ne yapacaksın?" diye sordu Todd duraksayarak.

"Biraz araştırma yapmalıyım", diye yanıtladı Neil memnun memnun gülümseyerek.

Dersler bittikten sonra Neil, Charlie, Meeks, Pitts, Cameron ve Todd yurda birlikte dönerlerken, üzerinde spor ceket, atkısı ve bir kucak dolusu kitap ile çimenliği geçen Bay Keating'i gördüler.

"Bay Keating?" diye seslendi arkasından Neil. "Efendim? Hey Kaptan! Bizim Kaptan T Keating olduğu yerde durarak çocukların kendisine yetişmesini bekledi. "Ölü Ozanlar Derneği neydi. Efendim?" Keating'in yüzü bir an için kızardı. "Eski bir yıllık karıştırıyordum da", diye açıklamaya girişti Neil. "Ye..."

"Araştırma yapmak her zaman iyidir", dedi Keating kendini toplamaya çalışırken.

Çocuklar onun bir açıklama yapmasını beklediler. "Peki ama neydi?" diye üsteledi Neil.

Keating, kimsenin onlarla ilgilenmediğinden emin olmak için çevresine bakındıktan sonra, "Gizli bir örgüt", dedi neredeyse fısıltıyla. "Şimdiki idarenin bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ama yine de bundan hoşlanacaklarından şüpheliyim." Çocuklar nefeslerini tutmuş dinlerken gözlerini okul bahçesinde gezdirdi. "Size bir sır ver. em saklayabilir misiniz?" Çocuklar başlarını ciddiyetle sakladılar. "Ölü Ozanlar Derneği yaşamın ilğini özümsemek amacıyla kurulmuş bir dernekti. Her toplantımızda yinelediğimiz bu cümleyi Thoreau söylemiş", diye açıkladı. "Küçük bir gruptuk, Eski bir mağarada toplanırdık. Sırayla Shelley, Thoreau, Whitman'-dan şiirler okur, kendi dizelerimizi söylerdik; hepimiz kendimizi bu anın büyüüne kaptırırdık." Anlatırken Keating'in gözleri ışıltılı parlıyordu.

"Yani oturup şiirler okuyan bir sürü erkek çocuktan oluşan bir dernek olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Knoxx şaşkınlıkla.

Keating gülümsedi. "Her iki cins de katılıyordu Bay Overstreet. Ve inanın bana sadece okumakla kalmıyorduk. Sözcükler ağızımızdan bal danslar gibi akıyordu. Kadınlar kendinden geçiyor, ruhlar kanatlanıp uçuyordu, İlahlar yaratıldı, beyler."

Çocuklar bir süre sessizce durdular "Derneğin adının anlamı nedir?" diye sordu Neil. "Yalnızca ölü ozanların eserlerini mi okuyordunuz?"

"Bütün şiirler okunabilirdi Bay Perry. Bu isim yalnızca, bu derneğe girebilmek için ölü olmak gerektiğini gösteriyordu."

"Ne?" diye bağırdı çocuklar bir ağızdan dan.

"Yaşayanlar yalnızca birer aday. Gerçek üyeliğe hak kazanmak için ömür boyu süren bir çıraklık devresi geçirmek gerekir. Yazık ki ben bile henüz küçük bir adayım", diye açıkladı.

Çocuklar şaşkınlık içersinde bakiştılar. "Son toplantımız onbeş yıl kadar önceydi", diye devam etti Keating. Kimsenin bakmadığından emin olmak için tekrar etrafına bakındı. Sonra arkasını dönerek uzun adımlarla uzaklaştı.

Bay Keating gözden kaybolunca, "Bence bu gece oraya gitmeliyiz", diye önerdi Neil heyecanla. "Hepiniz katılıyor musunuz?"

"Söz ettiği mağara nerede acaba?" diye sordu Pitts.

"İrmağın ilerisinde. Sanırım yerini biliyorum", diye yanıtladı Neil.

"Bu, millerce uzakta demek", diye yakındı Pitts.

"Bu iş bana sıkıcı görünüyor", dedi Cameron.

"O halde gelme", diye kestirip attı Charlie.

Cameron, "Yakalanırsak kaç eksi not alacağımızı düşünebiliyor musun?" diye sordu Charlie'ye.

"Öyleyse gelme!" dedi Charlie. "Lütfen!"

Cameron pes etti. "Benim söylemek istediğim dikkatli olmamız gerektiği idi. Yakalanmamalıyız."

"Biz burada oyun oynamıyoruz Sherlock", diye karşılık verdi Charlie alayla.

"Kimler katılıyor?" diye sordu Neil tartışmayı kesmek için.

"Ben varım", diye hemen atıldı Charlie.

"Ben de", diye ekledi Cameron.

Neil; Knox, Pitts ve Meeks'e baktı. Pitts hala duraksıyordu. "Şey..."

"Ah, haydi Pitts", dedi Charlie.

"Notlan çok sallantıda Charlie", diyerek Pitts'i savundu Meeks.

"O halde sen ona yardım edebilirsin Meeks", diye önerdi Neil.

"Nedir bu? Bir gece yarısı çalışma grubu mu?" diye sordu hala şüphe içindeki Pitts.

"Saçmalama Pitts", dedi Neil. "Katılıyorsun. Senin de notların sallantıda mı Meeks?" Herkes güldü.

"Pekala", dedi Meeks "Herşeyi bir kere denerim."

"Seks dışında", dedi Charlie gülerek "Doğru değil mi ihtiyar?"

Çocuklar gülerek çevresinde zıplarken, Meeks kızardı.

"Dikkatli olduğumuz sürece ben varım", dedi Cameron.

"Knox?" diye devam etti Charlie. .

"Bilemiyorum", dedi. "Bunun ne yararı olacak?"

"Haydi", diye onu cesaretlendirmeye çalıştı Charlie. "Bu sana Chris'i elde etmene yardımcı olacak."

Knox hala şüphe içindeydi. "Emin misin? Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

"Keating'in söylediklerini duydun. Kadınlar kendilerinden geçiyormuş."

"Ama neden?" diye sordu Knox. Hala emin olamıyordu.

Grup dağılmaya başladı. Knox Charlie'nin arkasından yurda doğru yürüdü.

"Neden kendilerinden geçiyorlar, Charlie? Neden kendilerinden geçtiklerini açıkla bana." Uzaklarda öğrencileri akşam yemeğine çağıran zilin sesi duyulurken, Knpx'un sorusu cevapsız kaldı.

Akşam yemeğinden sonra, Neil ve Todd çalışma salonuna gidip birlikte bir masaya oturdular.

Neil oda arkadaşına dönüp kısık bir sesle, "Dinle," dedi. "Seni derneğin toplantısına davet, ediyorum." Neil kimsenin Todd'a katılıp katılmayacağını sormadığını fark etmişti. "Her an herkesin seni düşünmesini bekleyemezsin. Kimse seni tanımıyor. Sen de kimseyle konuşmuyorsun!"

"Teşekkürler, ama sorun bu değil", diye karşılık verdi

Todd.

"O halde nedir?" diye sordu Neil. "Ben-Ben yalnızca gelmek istemiyorum", diye kekeledi. "Ama niye? Keating'in neler söylemeye çalıştığını anlamıyor musun? Bu konuda bir şeyler yapmak istemiyor musun?" diye sordu Neil. Şüpheyi kendilerine bakan okutman görünce aceleyle kitabının bir sayfasını açtı.

Okutman duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Evet", diye fısıldadı Todd. "Ama..."

"Ama ne Todd? Anlat bana", diye rica etti Neil. "Keating herkesin sırayla okuduğunu söyledi. Ben bunu yapmak istemiyorum", diye yanıtladı Todd.

"Tanrım, bu gerçekten bir sorun, öyle değil mi?" Neil başını salladı. "Okumanın sana ne gibi bir zararı olabilir? Zaten amaç bu değil mi? Yani insanın duygularını ifade edebilmesi?" Todd kızardı. "Bunu sana açıklayamam Neil. Yalnızca okumak istemiyorum."

Neil kağıtlarını düzeltirken Todd'a öfkeyle bakıyordu. Sonra birden aklına birşey geldi. "Peki okumadan yalnızca gelip dinlemeye ne dersin?" diye sordu.

"Ama kurallar böyle değil. Eğer katılırsam, diğerleri benim de okumamı isteyecekler", diye belirtti Todd.

"Biliyorum. Peki ama ya okumak zorunda olmadığımı söylerlerse?"

"Yani onlara sormalı mıyım?" diye sordu Todd iyice kızarak. "Ama Neil bu çok utanç verici."

Neil oturduğu yerden fırladı ve "Hayır değil. Beni biraz bekle burada." dedi.

Todd arkasından seslenince okutman ona kınarcasına baktı.

Todd onu durduramadan Neil gözden kaybolmuştu bile. Hoşnutsuzca tekrar yerine oturdu, tarih kitabını açarak notlar almaya başladı.

BÖLÜM VII

Her akşam yatma saatinden az önce yurt koridorlarında bir koşuşturma süregelirdi. Bütün bu karmaşanın ortasında Neil, yurdun giriş salonunda Charlie ve Todd ile kısık bir sesle konuşuyordu. Koridorlarda koltuk altlarına yastık ve kitaplarını sıkıştırmış çocuklar gidip geliyordu. Neil havlusunu omzuna atıp Knox'un sırtını dostça yumrukladı ve odasına girdi. Havluyu kenara atarken daha önce yazı masasında görmediği bir şey dikkatini çekti.

Bir an için durakladı soma masadan, eski ama iyi korunmuş bir şiir antolojisi kitabım aldı ve açtı. Kapağın içinde el yazısıyla"/. Keating yazılıydı. Sonra adın altındaki yazıyı yüksek sesle okudu: "Ölü Ozanlar." Yatağına uzanarak eski kitabın ince, sarı yapraklarını karıştırmaya başladı. Bir saat kadar okumaya devam etti. Koridorlardaki seslerin yavaş yavaş dindiğini, oda kapılarının kapandığını, ışıkların söndürülme-ye başlandığını belli belirsiz ayımsadı. Koridorlarda odaları denetlemek için ayaklarını sürüyerek bir aşağı bir yukarı dolaşan yurt müdürünü duyunca. Dr. Hager geçiyor. Demek ki henüz ayakta, diye düşündü Neil.

"Sessiz," dedi Dr. Hager başını sallayarak. "Fazlasıyla sessiz."

Birkaç saat sonra, herkesin derin uykuda olduğuna emin olunca, çocuklar çarpık dallı ihtiyar çınarın altında buluştular. Kışlık başlık, palto ve atkılarını sarınmışlardı. Aralarında bazıları yolu daha iyi görebilmek için fener getirmişlerdi. "Gggrrrr!" Kokularını alarak çalıların arasından aniden karşılına çıkan okulun av köpeği çocukları ürküttü.

"Sevimli köpekçik", dedi Pitts, bir kaç bisküviyi köpeğin ağzına tıkıp, birkaçını da yere bırakırken. Köpek yemeğe dalınca, "Hadi gidelim", diye tısladı.

"Çok iyi fikirdi Pittsie", dedi Neil hep birlikte gökyüzünde parlayan yıldızların ışığında okul kampüsünü aşarlarken.

Kampusun açık, rüzgarlı bölümüne ulaştıklarında "Çok soğuk", dedi Todd. Tüylar ürpertici çam ormanına dalıp mağarayı aramaya koyuldular. Diğerleri soğukta yavaşça ilerlerken, Charlie koşarak uzaklaştı.

İrmak kenarına ulaştıklarında Knox, "Hemen hemen geldik," diyerek, ağaç kökleri ve dalları arasında, oralarda bir yerde bulunması gereken mağarayı aramaya girişti.

"Hey...! Ben bir Ölü Ozanım!" diye bağırdı aniden karanlıklardan karışlarına çıkan Charlie. Mağarayı bulmuştu.

Meeks bir çığlık attı. "Aman ne komik, Dalton", dedi kendini toparlamaya çalışırken.

Charles gülümseyerek "İşte beyler! Evimize geldik!" dedi.

Çocuklar karanlık mağaraya doluştular. İlk birkaç dakika yakacakları ateş için, dal ve odun parçası toplayarak geçti.

Ateşin canlanmasıyla birlikte mağaranın içi ısınmaya başlamıştı. Kutsal bir tapınakta bulunuyorlarmışçasına çıt çıkarmadan duruyorlardı.

"Bu toplantı ile Welton'da Ölü Ozanlar Derneği dönemini tekrar başlatıyoruz", diye söze girdi Neil önemseyen bir ifadeyle. "Toplantılarımız ben ve burada bulunan diğer arkadaşlar tarafından yönetilecektir. Todd Anderson okumak istemediği için toplantı tutanağını tutacaktır." Neil bu sözleri söylerken Todd irkildi ama ona karşı çıkamadı.

"Şimdi demek üyesi Henry David Thoreau'ya ait geleneksel açılış metnini okuyorum. Neil Keating'in ona verdiği kitabı açarak okumaya başladı: "'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum.' Bazı yerleri atlayarak devam etti: "'Hayatı tatmak ve yaşamın ilğini özümsemek istiyordum! "Buna tamamen katılıyorum." diye sözünü kesti Charlie. "Yaşam dolu olmayan her şeyi bozguna uğratmak için."

Nell yine bazı yerleri atlayarak devam etti: "Ve ecel geldiğinde ancak farketmemek için hiç yaşamamış olduğumu."

Knox ayağa kalktı. Neil ona kitabı uzattı. Knox kitabın başka bir sayfasını açarak okumaya başladı: "'Eğer bir insan düşlerinin yönetiminde gizlice ilerlerse, bir gün hiç beklenmedik bir anda başarıyla buluşur.'Evet dedi Knox parlayan gözlerle. "Ben de Chris konusunda başarıya ulaşmak istiyorum!"

Charlie kitabı Knox'dan alarak, "Bakın çocuklar, bu çok ciddi." Charlie boğazım temizleyerek okumaya başladı:

"İşte harikulade sevgisi güzel bir kızın,

İşte sadık sevgisi mert bir erkeğin,

Ve korku bilmez sevgisi ufacak bir bebeğin

Üçü de var oldu dünya kurulduğundan

bugüne değin

Ancak sevgilerin en harikuladesi,

Sevgiler arasındaki en üstün şey

Sabırsız, tutkulu ve şefkatli sevgidir

Bir körkütük sarhoşun diğerine duyduğu."

"Yazan anonim," dedi Charlie kitabı gülerek Fitts'e uzatırken.

"Burada karım yatmakta: bırakın kalsın orada. Şimdi o dinlenmede... Aynen ben de öyle!" Pitts kıkırdadı. "John Dryden, 1631-1700. O devirde yaşayanların da böyle bir mizah anlayışına sahip olduklarını bilmiyordum", dedi.

Arkadaşları bu espriye gülerlerken, Pitts kitabı Todd'a uzattı Todd

kitabı elinde, donakalmıştı. Diğerleri farketmeden Neil uzanıp kitabı ondan aldı.

Charlie de kitabı ondan kaparak okumaya başladı:

"Bana aşkı örtmek ha? Güleyim bari! Ben bu konunun uzmanıyım. Bir aşk tanrısı olsaydı şayet. Sevmeyi benden öğrenmek isterdi."

Charlie okumaya devam ederken diğerleri eğleniyor, "oo-oh - aaah" gibi sesler çıkarıyorlardı. "Hadi arkadaşlar, ciddi olalım." dedi Neil.

Cameron kitabı alarak "İşte bu ciddi," dedi ve okumaya başladı:

"Bizler müzik yaparız.

Hayal alemlerinde gezer,

İssiz dere boylarında dolaşır,

Tenha ırmak kenarlarında otururuz.

Ey siz hayat oyunundan yenik çıkanlar.

Solgun ay ışığının aydınlattığı sizler:

Dünyayı sarsıp harekete geçirecekler.

Tıpkı bugünkü gibi, gelecekte de bizleriz.

Ölümsüz müthiş besteler yaptık.

Bunlarla büyük, büyük şehirler kurduk.

İnanılmaz bir öyküden yola çıkarak.

Bir imparatorluğun zaferini kutladık.

Büyük hayalleri olanlar, tacı elde ederler.

Mümkündür onlar için bir imparatorluğu fethetmek

Güçlü bestelerle ise, Herşeyi tekrar alt-üst etmek.
Biz geçmişte kalanlar. Toprağın derinliklerinde yatanlar,
Ninova'yı kurduk özlemlerimizle,
Babil Kulesi'ni ise neşemizle."

"Amin!" sözcüğü döküldü bir kaçının dudaklarından. "Şşşş!" diye tısladı diğerleri. Cameron devam etti:

"Birgün iste o an geldi. Herşey elimizden uçup gitti. Çünkü bir çağ hayallerle kapanırken. Yine hayallerle kurulur bir yenisi.

Cameron dramatik bir edayla durdu. "Arthur O'Shaughnessy, 1844-81."

Çocuklar çıt çıkarmadan oturuyorlardı. Meeks kitabı alarak sayfaları karıştırmaya başladı. "Hey, bu müthiş!" diye bağırarak, ciddiyetle okumaya başladı:

"Beni saran gecenin derinliklerinden. Bir uçtan diğerine uzanan zifiri karanlıktan, Şükranlarımı sunuyorum tanrı denen varlığa. Bu ruhum için, asla ele geçirilemeyen."

"W.E. Henley, 1849-1903."

"Yapma Meeks, sen mi?" dedi Pitts onunla dalga geçerek.

Şaşırmış gibi görünmeye çalışarak, "Ne?" diye sordu Meeks yüzünde masum bir ifadeyle.

Bu kez Knox kitabı alarak karıştırmaya başladı. Birden yüksek sesle inledi ve sanki Chris mağarada, karşısındaymış gibi onun hayaline yönelerek okumaya başladı: "'5eni ne çok seviyorum. İzin ver göstermeme. Sana olan aşkım öylesine sıcak ki..."

Charlie kitabı kaparak, "Şimdilik biraz serinle, Knox", diye homurdandı.

Diğerleri gülerken, Neil kitabı alarak bir süre sessizce karıştırdı. Çocuklar iyice zayıflamış olan ateşe sokuldular.

Neil, "Şşşt", diyerek ağır ağır okumaya başladı:

"Gelin dostlarım.

Henüz vakit çok geç değil.

Yeni bir dünya arayalım,

Bunun için günbatımına dek uzanalım.

Gücümüz yetmese de

Yeri, göğü sarsmaya,

Yine de sahibiz gerekli cesaret ve isteğe.

Zaman ve kader bizi zayıflatırsa da.

İrademiz yeterlidir,

Çabalamaya, aramıza, bulmaya

Ve asla pes etmemeye."

"Tennyson'un 'Ulyses'inden." diye tamamladı sözlerini. Nell'in ateşli okumasından ve Tennyson'un amaç ile ilgili mısralarından çok etkilenmiş olan çocuklar sessizce düşüncelere dalmışlardı.

Pitts kitabı aldı ve bir şiir seçti. Okurken bir de yüksek sesle bir kongo ritmi tutturdu:

"Şişman, zenci adamlar şarap fıçısı dolu bir odada, Şarap mahzeninin krallarının bacakları titremekte, Sallandılar, yalpaladılar ve masayı

yumrukladılar. Boş bir fıçıya süpürge sopasıyla vurdular, Ellerinden geldiğince güçlü:

Bum, Bum, BUM!

İpek bir semsiye ve süpürge sopasıyla.

Bum da, hum da, bum da, BUM!

AMA BENİM dinim, AMA BENİM hayalim vardı.

Vazgeçiremedim onları bu berbat eğlenceden.

SONRA BİR KONGO GÖRDÜM,

ZENCİLERİN ARASINDA SÜRÜNEN,

ALTINDAN BİR İZ BIRAKIP,

ORMANIN İÇİNDEN KAÇIP GİDEN.

Pitts okumaya devam ederken, çocuklar kendilerim etkili ritme iyice kaptırmışlardı. Ritme uyarak dansa benzer komik hareketler yapıyor, etrafta hoplayıp zıplıyorlardı. Hareketleri gittikçe vahşileşti, komikleşti. Bacaklarına ve başlarına vuruyor, hayvan sesleri çıkarıyorlardı. Charlie, dans ve uluma eşliğinde grubu mağaradan karanlık geceye çıkardığında, Pitts okumaya devam ediyordu.

Ormanda, uzun ağaçların ve uluyan rüzgarın eşliğinde, vahşi bir dans tutturdular.

Mağaradaki ateş tamamen söndü ve orman zifiri karanlığa büründü. Çocuklar dans etmeyi bıraktılar ve işte o an titremeye başladılar. Kısmen soğuk, kısmen de hayal güçlerini özgürce yaşamış olmalarının verdiği ferahlama duygusu buna neden olmuştu.

Charlie arkadaşlarına dönerek, "Yola koyulsak iyi olacak. Daha ne olduğunu anlamadan, ders saati gelip çatar", dedi.

Ormanın içinden Welton yoluna giden açıklığa süzıldüler. "Gerçeğe dönüş!" dedi Pitts, okul kampusu karşılarında belirdiğinde.

"Yada herhangi bir şeye", diye iç geçirdi Neil. Yurt binasına doğru sessizce koştular. Arka kapıyı açık tutan ince dalı çekerek parmak uçlarına basarak odalarına dağıldılar.

Ertesi gün Bay Keating'in dersinde, gece kuşları esneyip duruyorlardı. Buna karşılık Keating, sınıfın ön tarafında dinç adımlarla, bir ileri bir geri yürüyordu.

"Bir erkek asla çok yorgun değildir, bitkindir. Asla çok üzgün demeyin, onun yerine..." Parmaklarım şaklataarak öğrencilerden birine işaret etti.

"Bedbaht?"

Keating gülümseyerek "İyi!" dedi. "Dilin yaratılmasının bir nedeni vardır çocuklar -" Tekrar parmaklarım şaklataarak Neil'e söz verdi.

"İletişim kurmak?"

"Hayır," diye karşılık verdi Keating. "Bir kadım baştan çıkarabilmek. Ve bu çabada tembelliğe yer yoktur. Aynı şey kompozisyonlarınız için de geçerlidir.

Tüm sınıf kahkahaya boğulmuştu. Keating kitabım kapatarak ön tarafa geçti ve karatahtanın önünde asılı duran haritayı kaldırdı. Tahtanın üzerinde bir alıntı yazılmıştı. Keating bunu yüksek şeşle sınıfa okudu:

"İnançları ve dersleri bir yana bırakarak,

tüm tehlikelere karşı derim ki:

Sadece doğa ve onun göçü engel tanımadan..."

"Yine Walt Amca", dedi ve ekledi. "Ama, ah ne güçtür bizler için inançları ve dersleri bir yana bırakmak. Ailemiz, geleneklerimiz ve çağımız bizi bunlara öylesine koşullandırmıştır ki. Acaba biz Walt gibi gerçek doğamızın dile gelmesine nasıl izin verebiliriz? Önyargılardan, alışkanlıklardan ve etkilerden kendimizi nasıl soyutlayabiliriz? Bunun cevabı sevgili gençler, her zaman yeni bir bakış açısı bulmaya gayret etmemiz gerektiğidir." Çocuklar onu dikkatle dinliyorlardı. Sonra Keating birdenbire masasının üzerine sıçrayarak, "Neden burada duruyorum?" diye sordu.

"Kendinizi daha uzun boylu hissetmek için?" diye önerdi Charlie.

"Bu masanın üstünde duruyorum, çünkü bu bana, her şeye başka açılardan da bakmaya kendimizi zorlamamız gerektiğini hatırlatıyor. Yukarıdan her şey farklı görünüyor. İnanmıyorsanız eğer, gelip siz de deneyin. Hepiniz. Haydi sıraya dizilin."

Keating bu sözlerden sonra masadan aşağı sıçradı. Todd Anderson dışında tüm öğrenciler sınıfın ön tarafına geldiler. Sırayla, birkaç kişi birarada, Keating'in masasına tırmandılar. Keating yüzünde beklentili bir ifadeyle onları izlerken, sıraların arasında bir aşağı bir yukarı seğirtiyordu.

Herkes yerine döndüğünde tekrar konuşmaya başladı: "Eğer bir şeyden eminseniz, buna bir de başka bir açıdan bakmaya zorlayın kendinizi. Aptalca veya yanlış olduğunu düşünseniz bile, yapın bunu. Bir şey okurken yalnızca yazarın düşüncelerini dikkate almakla kalmayın, bu konuda kendinizin de ne düşündüğünü tartın. Kendi benliğinizin sesini bulmaya çalışmalısınız çocuklar. Ve buna başlamak için ne kadar çok beklerseniz, onu bulmanız o kadar güçleşir. Thoreau demiş ki: 'İnsanların çoğu sessiz bir umutsuzluk içinde yaşamlarını sürerler.' Neden buna boyun eğelim? Yeni yollar aramaktan asla kaçınmamalısınız. Şimdi " Keating, öğrencilerin kendini izleyen bakışları arasında kapıya yöneldi. Çocuklara bakarak sınıfın ışıklarını yaktı, ardından söndürdü. Yaktı, söndürdü. Bu işlemi defalarca

tekrarladı. Bu arada gök gürültüsünü andırır bir ses çıkarıyordu. Bu gürültülü gösteriyi tamamladıktan sonra, "Kompozisyon ödevlerinize ek olarak, hepinizden bir şiir yazmanızı istiyorum istediğiniz konuda. Sonra bu şiirleri yüksek sesle sınıfa sunacaksınız. Pazartesi günü görüşmek üzere", dedi.

Bu sözleri söyledikten sonra sınıftan çıktı. Öğrenciler hala bu garip öğretmenlerinin etkisi altında, şaşkın ve sessiz kalakalmışlardı oturdukları yerde. Bir saniye sonra Keating başını içeri uzattı ve muzip bir gülüşle, "Bay Anderson, bu ödevden ölesiye korktuğunuzu bilmediğimi sanmayın sakın. Sizi gidi köstebek!" Keating elini ileri doğru uzatarak, Todd'a esin perilerini gönderiyormuş gibi yaptı. Zorlukla gülümsemeye çalışan Todd yüzünden, diğerleri ancak sıkıntıyla gülebildiler.

O cuma günü dersleri zamanından önce bitmiş olduğu için, çocuklar boş bir öğleden sonra geçireceklerinin sevinciyle çıktılar Keating'in dersinden.

Kampusu geçerlerken Pitts Meeks'e dönerek, "Haydi çan-kulesine gidelim. Orada kristal radyo antenimizin çalışıp çalışmadığına bakarız", dedi. "Özgür Amerikan Radyosu!"

"Elbette" ,diye karşılık verdi Meeks. Postanın gelmesini bekleyen kalabalığın arasından geçtiler. Çayırda bir grup genç top oynuyordu. Uzakta Bay Nolan durmuş, gölde antrenman yapan Welton kürek takımına emirler yağdırıyordu.

Knox kitaplarını bisikletinin sepetine attı ve kampüste dolanmaya başladı. Okul kapışma vardığında, omzunun üzerinden kimsenin ona bakmadığından emin olup, çılgınlar gibi pedal çevirerek kapıdan çıktı ve kırları aşarak Welton köyüne ulaştı.

Nefes nefese, ortalarda Welton Akademisi'nden birilerinin olup olmadığına baktı ve Ridgeway Lisesi'ne doğru pedal çevirmeye başladı. Bir çitin önünde durarak, orada duran üç otobüse binen öğrencileri seyretti. Bandonun üniformalı elemanları, trampet ve zillerini çalarak ilk otobüse bindiler. Omuzları şişkin futbol oyuncularını

ikinci otobüse doluştular. Üçüncü otobüse ise, aralarında Chris Noel'in de bulunduğu, kıkırdaşan ve şarkı söyleyen bir grup amigo kız bindi.

Knox çitin önünde durmuş, Chris'i seyrediyordu. Onun hızla, üzerinde futbol giysisi olan Chet'e yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurduğunu gördü. Chet onu kendisine doğru çekince, Chris kıkırdadı. Sonra koşup amigo kızların otobüsüne bindi.

Knox bisikletine binerek, yavaş bir tempoyla Welton'a döndü. Danbury'lerdeki akşam yemeğinden bu yana, hep -Chris Noel'i yemden görmeyi düşlemişti. Ama istediği Chet Danburr'ye tutkuyla sarılan bir Chris görmek değildi. Merak ediyordu, acaba gerçekten bir gün Chris'i doğru sözcükler kullanarak büyüleyebilecek miydi?

O öğleden sonra, daha geç bir saatte Todd dirseğini not defterine dayamış, yatağının üzerinde oturuyordu. Bir şeyler yazdı, yazdıklarını karaladı ve o sayfayı koparıp çöp sepetine attı. Neil odaya uçarcasına girdiğinde, yüzünü hüsran kaplamıştı.

Neil kitaplarını masasının üstüne bıraktı. Yüzünde büyük bir heyecan okunuyordu. "Buldum!" diye bağırdı.

"Neyi buldun?" diye sordu Todd.

"Ne yapmak istediği! İşte! Gerçekten içimden gelen şey bu!" diyerek Todd'a bir kağıt parçası uzattı.

"Bir Yaz Gecesi Rüyası" diye okudu Todd. "Nedir bu?"

"Bir oyun, gerzek."

Todd bu kez biraz çekinerek yanıtladı: "Bunu biliyorum. Ama seninle ne ilgisi var?"

"Henley Hail'da oynanacak. Oku bak: Oyun için oyuncular denenecektir."

"Ve?"

"Ve ben oyuncu olacağım!" dedi Neil bağırarak ve yatağının üstüne sıçradı. "Kendimi bildim bileli, hep bunu denemek istemişimdir. Geçen yaz tatilinde, yazlık tiyatronun denemelerine de başvuracaktım, ama tabii ki babam izin vermedi."

"Peki şimdi verecek mi?" diye sordu Todd, tek kaşını kaldırarak.

"Saçmalama, elbette ki hayır, ama bunun önemi yok. Önemli olan, yaşamımda ilk kez ne istediğimi biliyor olmam ve ilk kez babam istese de istemese de bunu yapacak olmam. Carpe Diem, Todd!"

Neil oyunun metnini alarak birkaç satır okudu. Yumruklan zevkle sıkılmış havada, yüzü ise ısıl ısıldı.

"Baban izin vermezse, bu oyunda nasıl oynayabileceksin?" diye sıkıştırdı onu Todd.

"İlk önce rolü alacağım; Bu konuyu daha sonra düşünürüm."

"Oyunculuk yaptığım anlatmazsan, seni öldürür." "Bana kalsa ona hiç birşey söylemezdim." "Yapma Neil, biliyorsun ki bu olanaksız", diye itiraz etti Todd.

"Saçma! Hiç bir şey olanaksız değildir", diye karşılık verdi Neil sırtarak.

"Neden ona bir kez olsun sormuyorsun. Belki de evet der", diye önerdi Todd.

"Çok komik", dedi Neil küçümseyerek. "Eğer sormazsam, ona itaatsizlik de etmiş olmam."

"Ama ya yanıtı hayırsa, ...", diye konuşmaya çalıştı Todd. "Sen kimin tarafındansın? Henüz rolü almadım bile. Bunu hayal ederek bir süre mutlu olamaz mıyım hiç değilse?"

Todd, "Özür dilerim", diyerek işine döndü. Neil yatağına oturarak oyun metnini okumaya başladı.

"Bu arada, öğleden sonra bir toplantımız var. Gelecek misin?" diye sordu Neil.

"Sanırım", diye yanıtladı Todd sırtarak. Neil elindeki metni indirerek oda arkadaşını süzdü. "Keating'in sözleri sana hiç işlemiyor, öyle değil mi?" diye sordu şüpheyle.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu savunmaya geçen Todd.

"Bu demeğe üye olmak, bazı şeylerin coşkusuna kapılabilmek demektir. Sen ise en çok bir gübre çukuru kadar coşkulu görünüyorsun."

"Ayrılmamı mı istiyorsun? Söylemek istediğin bu mu?" diye atıldı Todd öfkeyle.

"Hayır", diye karşılık verdi Neil daha yumuşak bir tonla. "Senin aramızda olmanı istiyorum. Ama bunun için senin de birşeyler yapman lazım. Sadece 'ben de varım' demek yeterli değildi."

Todd öfkeyle döndü. "Dinle Neil, bana karşı duyduğun ilgiyi takdir ediyorum, ama ben senin gibi değilim. Sen bir şey söylediğin zaman insanlar buna değer veriyor, seni dinliyorlar. Ben böyle değilim."

"Neden değilsin? İstesen olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Todd. "Öff bilmiyorum. Belki de bunu asla öğrenemeyeceğim. Ama şunu bil; senin bu konuda yapabileceğin hiç bir şey yok. Bu yüzden karışma, tamam mı?" "Şey, hayır..." dedi Neil.

"Hayır mı dedin?" diye hayretle sordu Todd. "Bu 'hayır'ın anlamı ne?"

Neil bilmiş bilmiş omzunu silkti ve sözlerini tekrarladı: "Hayır, karışacağım."

Oyun metnini açarak yeniden okumaya başladı. Todd oturduğu yerde

ona bakakalmıştı. "Tamam", dedi yenik düşmüş bir tavırla. "Ben de geliyorum."

"İyi", dedi Neil gülümseyerek ve oyunu okumaya devam etti.

BÖLÜM VIII

Ölü Ozanlar Derneği o öğleden sonra, futbol antrenmanından önce mağarada toplandı. Charlie, Knox, Meeks, Neil, Cameron ve Pitts yerin altındaki bu dernek evlerinin çevresinde dolanıyor, etrafı köşe bucak araştırıyor, duvarlara »isimlerini kazıyorlardı. Todd biraz gecikmişti. Herkes geldiğinde Neil kalkarak toplantıyı açtı.

"Ormana gittim çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Hayatı tatmak ve yaşamın iliğini özümsemek istiyordum."

"Tanrım!" diye uludu Knox. "Ben de Chris'in bütün iliğini özümsemek isterdim! Ona olan aşkımdan ölebilirim!"

"Ölü ozanlar bu durumda ne derlerdi biliyorsun", dedi Cameron gülerek. "Kopar goncaları henüz vakit varken bugün..."

"Ama ne yazık ki o bir geri zekalıya aşık. Üstelik bu geri zekalı babamın arkadaşının oğlu! Peki Ölü Ozanlar buna ne derlerdi?"

Neil ayağa kalkarak dışarı çıkarken, "Oyunculuk denemelerine katılacağım. Bana şans dileyin", dedi biraz sinirli bir ifadeyle.

"İyi şanslar", diye bağırdı Meeks, Pitts ve Cameron bir ağızdan. Neil'in arkasından bakan Todd ise sessiz kalmıştı.

Charlie üzüntüyle Neil'in arkasından baktı. "Sanki aSla yaşamamışım gibi hissediyorum", dedi. "Yıllar yıl hiç birşeyi tehlikeye atmadım. Ne olduğum ya da ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Neil tiyatro oynamak istediğini, Knox ise Chris'i istediğini biliyor."

"Chris'i istemek mi? Ona ihtiyacım var benim." diye homurdandı Knox.

"Meeks," diye seslendi Charlie. "buradaki beyin sensin. Ölü ozanlar benim gibi biri hakkında ne derlerdi?"

"Romantikler, tutkulu araştırmacıları, Charles. Bir şeyi karara bağlamadan önce bir çok araştırma yaparlardı", diye yanıtladı Meeks.

Cameron yüzünü buruşturarak, "Welton'da araştırmacı olmak için pek bir olanağımız yok, Meeks", dedi.

Diğerleri Cameron'un gözlemini yorumlarken, Charlie bir aşağı, bir yukarı dolanıyordu. Birden durdu. Yüzü aydın-lanmıştı. "İşbu mağarayı Charles Dalton Araştırma Mağarası ilan ediyorum." dedi gülümseyerek ve ekledi: "Bundan böyle buraya girmek isteyenler, benden izin alacaklar."

"Biraz ağır ol bakalım!" diye itiraz etti Pitts. "Burası, derneğimize ait olmalı."

"Olabilir, ama burayı ben buldum, bu nedenle üzerinde hak iddia etme hakkına da sahibim. Carpe cavem çocuklar, mağarayı ele geçirin." diye karşılık verdi Charlie sırtarak.

"Tanrıya şükür türünün tek örneğisin, Charlie", dedi Meeks felsefi bir yaklaşımla. Bu arada diğerleri birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlardı. Çocuklar mağaraya sahip çıkmışlardı ve burada Welton'dan, ailelerinden, öğretmenlerinden, arkadaşlarından uzakta, yeni bir yuva bulmuşlardı. Burada, düşlerinde bile görmemiş oldukları kişiliklere bürünebiliyorlardı. Ölü Ozanlar Derneği hayattaydı, ilerlemeye ve bugünü sahiplenmeye hazırdı.

Çocuklar antrenmana vaktinde yetişebilmek için mağaradan istemeye istemeye ayrılıp, kampüse döndüler. Sahaya yaklaşmakta olan Bay Keating'i gören Pitts, "Hey bakın, bugünkü futbol antrenörümüz kim", dedi. Bay Keating'in, bir kolunun altında birkaç futbol topu, diğerinin altında ise bir evrak çantası vardı.

"Liste hanginizde çocuklar?" diye sordu Keating.

Büyük öğrencilerden biri elindeki listeyi uzatarak, "Bende efendim", dedi.

Keating üç sayfalık listeyi alarak bir göz gezdirdi. "Lütfen adı okunan 'Burada' diye yanıtlasın", diyerek isimleri okumaya başladı: "Chapman?"

"Burada."

"Perry?" Sessizlik. "Neil Perry?"

"Dişçi'de randevusu vardı efendim", dedi Charlie.

"Hımmm, Watson?" diye seslendi Keating. Yine sessizlik. "Richard Watson da mı yok ha?"

"Watson hasta efendim", diye bağırdı biri.

"Hımmm, hasta demek. Sanırım Watson'a eksi not vermeliyim. Ancak Watson'a veririm, Perry'e de vermeliyim... ve Perry çok hoşuma gidiyor." Sınıf Üstesini buruşturarak havaya fırlattı. Öğrenciler ona hayretle bakıyordu.

"Çocuklar, eğer istemiyorsanız, burada kalmak zorunda değilsiniz. Oynamak isteyenler lütfen beni izlesin."

Keating elindeki toplar ve çanta ile yürümeye başladı. Bu dönem tavrından şaşkına dönen öğrencilerin çoğu, aralarında hararetli hararetli tartışarak onu izledi.

Sahanın ortasına vardıklarında, "Şimdi oturun çocuklar", diye emretti Keating ve konuşmaya başladı: "Bir sporun taraftarları, ö oyun ya da sporun diğerlerinden daha üstün olduğunu iddia edebilirler. Bana göre spordaki en önemli nokta, insanlar m, birbirlerine üstün gelmek için sarf ettikleri çabadır. Benim gibi yetenekli biri olan Plato demiş ki 'Ozan, filozof ya da hatip olmamı mücadele duyusuna borçluyum.' Şimdi herkes eline bir -parça kağıt alsın ve sıraya girsin."

Keating merak içindeki çocuklara birer parça kağıt dağıttı, sonra sahanın ucuna doğru koşup, toplan çocukların üç metre kadar önündeki çizgiye yerleştirdi. Keating bağırarak bir dizi komut sıralarken, Todd Anderson arka tarafta kayıtsız duruyordu.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz... Haydi başlayın!" diye seslendi. Bu arada George McAllister futbol sahasına doğru yaklaşıyordu. McAllister duraladı ve hayranlıkla seyretmeye başladı. Sıra başındaki çocuk öne çıkarak elindeki kağıt parçasından yüksek sesle okudu: "'Bu yarışta şansım az, ama ben yine de korkusuzca çarpışacağım" Bu sözlerden sonra ileri doğru koştu ve topu kaleye şutladı, ancak hedefi tutturamadı.

"Çok iyi Johnson, önemli olan denemektir", dedi Keating yeni bir topu yerleştirirken. Çantasının içinden bir teyp çıkardı. Sıradaki öğrenci, yani Knox, başlamak için beklerken, Keating bir klasik müzik kaseti koyarak teybin sesini iyice açtı. "Ritm, çocuklar!" dedi Keating müzik sesini bastırabilmek için bağırarak. "Ritm çok önemlidir."

Knox yüksek sesle okudu: "'Bir insan ne başarabileceğini görmek için, tamamen yalnız olmalıdır." Knox koştu ve tam topa vuracağı sırada, "Chet!" diye bağırdı.

Şimdi sıra Meeks'deydi. "'Kavga, işkence, hapishane ve dünyanın tüm nefretleriyle yüzyüze gelmek!" diye bağırdı ve topu büyük bir dikkatle, doğruca kaleye yolladı.

Bu kez Charlie öne çıktı. "'Gerçekten bir tanrı olabilmek!" diye bağırarak, topu güçlü ve kararlı bir şekilde, iki kale direğinin arasına gönderdi.

McAllister gülümseyerek başım salladı ve oradan uzaklaştı-

Çocuklar karanlık bastırıncaya dek bir yandan okumaya, bir yandan da şut atmaya devam ettiler. Keating: "Bir dahaki sefer devam ederiz çocuklar", dedi ve ekledi: "Çok iyiydiniz."

Todd Anderson derin bir iç geçirerek yurt binasına doğru yürümeye başladı. "Merak etmeyin Bay Anderson," diye seslendi Keating arkasından. "Size de sıra gelecek!" Todd kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Odasına vardığında kapıyı arkasından hızla kapatarak, kendisini yatağının üzerine attı.

"Allah Kahretsin!" diye haykırdı. Doğrularak hala yatağın üstünde durmakta olan not defterindeki tamamlanmamış şiiri gördü. Kalem alarak bir mısra ekledi. Odanın içinde dört dönüyor, bir yandan da sızlanıyordu. Başka bir kalem alarak sözcükleri yakalamaya çalıştı.

Todd Neil'in koridordan, "Başardım!" diye bağırان sesini duydu. "Hey! Herkes baksın! Rolü aldım! Puck'ı oynayacağım!" Odanın kapısını açınca, içerde oturan Todd'u gördü. "Hey! Benim adım Puck!"

"Sesini derhal kesmezsen, görürsün Puck olmayı sen!" diye bağırان bir ses duyuldu koridorun öbür ucundan.

Charlie ve birkaç arkadaşı odaya daldılar. "Harika Neil! Tebrikler!" diyerek kutladılar onu.

"Sağolun çocuklar. Şimdi işinize dönün. Yapacak işlerim var." Çocuklar odadan çıktıktan sonra Neil yatağının altından bir daktilo çıkardı.

"Bunu nasıl başaracaksın, Neil?" diye sordu Todd.

"Şşşt! Şu anda benim de halletmeye çalıştığım şey bu zaten." diye açıkladı Neil. "Bir izin kağıdı istiyorlar."

"Senden mi?"

"Babamdan ve Nolah'dan."

Todd tam, "Neil, sen herhalde..." diye konuşmaya başlamıştı ki, "Kes artık, düşünmeliyim." diye susturdu onu Neil. Oyundan bir kaç mısra mırıldandı. Daktilonun tuşlarına basarken kendi kendine kıkırdıyordu. Todd başım kuşkuyla sallayarak, tekrar şiirine konsantre olmaya çalıştı.

, Ertesi gün Bay Keating'in dersinde kendi yazdığı şiiri

okumak üzere ilk Knox söz aldı:

"Her güldüğünde güller açar, Gözleri parlak ışıklar saçar, Bana yeter, beni mutlu kılar. Bilmek onun -"

Knox durdu. Kağıdım indirerek, "Üzgünüm Bay Keating, bu çok aptalca bir şiir", dedi ve yerine döndü.

"Çok iyi Knox. İyi iş başarmışsın", dedi ve sınıfa dönerek devam etti: "Knox'un şiiri önemli bir noktayı vurgulamakta. Bu yalnızca şiir yazarken değil, her çabada ortaya çıkar. Bu nokta, hayatta önemli olan şeylerle ilgilenmektir; aşk, güzellik, doğruluk ve adalet gibi."

Sınıfın önünde bir aşağı, bir yukarı yürüyerek konuşmaya devam etti: "Şiiri sözcüklerle sınırlamayın. Müzikte, bir fotoğrafta, bir yemeğin hazırlanış biçiminde esin kaynağı olan herhangi bir şeyde karşımıza çıkabilir, ama yine de kesinlikle sıradan değildir. Gökyüzü ya da bir kızın gülüşü, ne konuda olursa olsun yazın ve sonunda şiirinizin kurtuluş gününü, kıyamet gününü ya da herhangi bir günü anımsatmasını sağlayın. Önemli olan yazdığınız şiirin bizi aydınlatması, bizi heyecanlandırması, bir esin kaynağı olması ve kendimizi bir nebze ölümsüz hissetmemizi sağlamasıdır; gerisi boş."

"Hey Kaptan! Bizim Kaptan! Matematikte de şiirsellik var mıdır?" diye sordu Charlie. Çocuklar gülüştüler.

"Kesinlikle evet, Bay Dalton. Matematikte zerafet vardır. Eğer herkes şiir okusaydı, tanrı korusun, dünya batardı. Ama nazım gereklidir. Ve en basit yaşam tarzlarında bile bunu ayırımsamalıyız, yoksa yaşamın bize sunduklarının çoğunu ziyan etmiş oluruz. Şimdi kim şiirim okumak ister? Haydi çocuklar. Nasıl olsa hepinize de sıra gelecek."

Keating sınıfa baktı, ama tek bir gönüllü bile çıkmadı.

Todd'a doğru yürüyerek sıırttı. "Bay Anderson'a bakınız, nasıl da ecel terleri döküyor! Kalkın delikanlı, sizi acılarınızdan kurtarayım."

Öğrencilerin bakışları altında Todd ayağa kalkarak öne doğru yürüdü. Yüzünde, dar ağacına götürülen bir adamın ifadesi vardı.

"Şiirini hazırladın mı Todd?" diye sordu Bay Keating. Todd hayır dercesine başım salladı. "Bay Anderson kendisiyle ilgili herşeyin değersiz ve sıkıcı olduğuna inanıyor. Yanılıyor muyum Todd? Bundan korkuyorsun öyle değil mi?"

Todd başını hızlı hızlı salladı.

Bay Keating, "O halde içindeki cevher neymiş, şimdi onu görelim." dedikten sonra tahtaya yönelerek, hızla birşeyler yazdı: "VAHŞİ YUHHU'MU YERYÜZÜNDEKİ TÜM ÇATILARIN ÜZERİNDEN AŞIRIP DUYURUYORUM!" Walt Whitman."

Sınıfa dönerek konuştu: "Todd, şimdi öyle bir çığlık at ki, herkes çığlık atmak ne demekmiş görsün. Bize bir vahşi çığlık örneği verir misin lütfen?"

"Yuhhu mu?" diye sordu Todd güçlükle duyulabilen bir sesle.

"Vahşi bir çığlık."

Keating bir süre durdu, sonra birden Todd'a dönerek avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Tanrı aşkma oğlum, bağır!"

"Yuhhu!" dedi Todd korku dolu bir sesle.

"Bir daha! Daha sesli!" diye bağırdı Keating.

"YUHHU!"

"DAHA SESLİ!"

"AAAHHHHH!"

"Tamam! Çok iyi Anderson. İçinizde gerçekten bir vahşi gizli", dedi Keating alkışlayarak. Diğer öğrenciler de bu alkışlara katıldılar. Yüzü pancar gibi kızarmış olan Todd, biraz olsun rahatlamıştı.

"Kapının üzerinde Whitman'm bir resmi asılı Todd. Bu resim sana ne hatırlatıyor? Çabuk ol Anderson, düşünmeden konuş."

"Bir deliyi", diye yanıtladı Todd.

"Bu deli, nasıl bir deli? Düşünme! Yanıtlarla!"

"Bir.....çılığın dedi!"

"Hayal gücünü kullan", diye üsteledi Keating. "Sana anlamsız görünse de, aklına ilk ne geliyorsa, onu söyle."

"Bir kürdan dişli deli!"

"İşte şimdi içindeki ozan konuşmaya başladı", dedi Keating övgüyle. "Gözünü kapa ve ne gördüğünü tanımla. ŞİMDİ!" diye bağırdı.

"Ben.....Ben gözlerimi kapatıyorum. Hayali yavaşça siliniyor onun", dedikten sonra duraladı Todd.

"Kürdan dişli adamın", diye atıldı Keating.

"Kürdan dişli adam...."

"Haydi!" diye bağırdı Keating.

"Bana gözlerini dikmiş, bakışlardan ile beynimin derinliklerine girmeye çalışıyor sanki."

"Mükemmel! Şimdi onu hareket ettir. Ona bir ritm kazandır!"

"Elleri öne doğru uzanıyor ve beni boğmaya başlıyor "

"Evet" dedi Keating ısrarla.

"Bu arada kısık sesle birşeyler mırıldanıyor "

"Ne mırıldanıyor?"

"Gerçeği" diye bağırdı Todd. "Gerçek, altında ayağımızın buz kestiği bir yorgana benzer!"

Birkaç kişi gülüştü. O ana kadar Todd'un derin bir acı ifadesi okunan yüzünde büyük bir öfke belirdi. "Hepsinin canı cehenneme!" diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Keating. "Bize şu yorgandan biraz daha söz et."

Todd gözlerini açtı, sınıfa baktı ve kışkırtıcı bir tonla konuşmaya başladı: "Bu yorganı ne kadar çekiştirsek, ne kadar düzeltsek, yine de bizi tamamen örtmez."

"Devam et!"

"Onu tekmeleşen de, yerden yere vursan da hiç bir zaman yeteri kadar...."

"Durma!" diye bağırdı Keating.

"Ağlayarak dünyaya geldiğimiz andan,..." diye bağırdı Todd. Sözlerine devam etmek için büyük bir çaba harcıyordu, "...ölüm bizi bu dünyadan çekip alana kadar, ne kadar ağlayıp sızlasak da ayaklarımız hep açıkta kalır!"

Todd bir an için suskun, öylece durdu. Keating onun yanına gelerek, "İşte bu sihirdi Bay Anderson. Bu anı asla unutmayın", dedi.

Neil alkışlamaya başlayınca, diğerleri de ona katıldılar. Todd derin bir

nefes alarak, ilk defa gülümsedi. Bu gülümsemede kendine güven okunuyordu.

"Teşekkür ederim efendim", dedi ye yerine oturdu.

Dersten sonra, Neil gelip Todd'un elini sıktı. "Bunu yapabileceğini biliyordum", dedi ve gülümseyerek devam etti: "Büyük bir iş basardın. Öğleden sonra mağarada görüşürüz."

"Sağol, Neil", diye karşılık verdi hala gülümsemekte olan Todd. "Görüşürüz."

O öğleden sonra Neil, eski püskü bir abajuru ormandan geçirerek, mağaraya getirdi.

"Geciktiğim icra özür dilerim", dedi oflaya puflaya içeri girerken. Ölü Ozanlar Derneği'nin diğer üyeleri kapalı gözlerle, ses çıkarmadan, yerde bağdaş kurmuş oturan Charlie'nin etrafını sarmışlardı. Charlie'nin elinde bir saksofon vardı.

"Bakın ne getirdim", dedi Neil.

"Nedir bu?" diye sordu Meeks.

"Hah, hah, hah, bunun bozuk bir abajur olduğunu görmüyor musun Meeks?" diye söze karıştı Pitts.

Neil abajuru kaldırarak, içinden boyalı, küçük bir heykelcik çıkardı. "İşte mağaramızın tanrısı!" dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Hah, hah, hah Pitts!" diye alay etti Meeks.

Neil başında bir sopa saplı olan heykelciği yere koydu. Sopaya bir mum saplayarak onu yaktı. Mumun titrek ışığı, kırmızı-mavi giysili, yüzü yorgun ama asil bir trampetçi çocuğu aydınlatıyordu şimdi. O gün yaşamış olduğu başarının üzerinde yarattığı olumlu etkiyle Todd, abajuru kaparak basma taktı.

Charlie gırtlığım gürültüyle temizledi. Çocuklar ona dönerek yerlerine iyice yerleştiler. "Baylar," dedi. "İşte Charles Dalton ve müzikoşur."

Charlie saksofonuna birkaç rastgele, kulak tırmalayıcı nota üfledikten sonra, aniden durdu. Trans halindeymiş gibi konuşmaya başladı: "Gülmek, ağlamak, sallanmak, mırıldanmak...birşeyler daha olmalı. Birşeyler daha "

Yine bir süre saksofon çaldı ve sonra konuşmaya devam etti. Bu kez daha hızlı konuşuyordu: "Kaos ağlar, kaos düş görür, ağlar, uçar...bir şeyler daha olmalı! bir şeyler daha!"

Bir an için mağaraya derin bir sessizlik hakim oldu. Sonra Charlie müzik aletini kaldırarak basit ama soluk kesici güzellikte bir melodi çaldı. Charlie çalmaya devam ederken, arkadaşlarının yüzündeki kuşku dolu ifadeler, uzun ve akıllardan çıkmayacak bir notayla sona eren bu melodiyle kaybolmuştu.

Çocuklar sessizce oturuyor, melodinin son tınılarını sindiriyorlardı, tik konuşan Neil oldu.

"Charlie, müthişti bu. Böyle saksofon çalmayı nerede öğrendin?"

"Ailem klarnet çalmamı istiyordu, ama ben bundan nefret ediyordum", dedi hayal aleminden gerçek dünyaya dönen Charlie. "Saksofonun sesi daha etkileyici", diye ekledi alaycı bir İngiliz aksanıyla.

Bu sırada Knox aniden ayağa kalktı ve diğerlerinin yanından uzaklaşarak acıyla haykırdı: "Tanrım, daha fazla dayanamayacağım! Chris benim olmazsa, kendimi öldürürüm!"

"Lütfen sakinleş Knox." dedi Charlie.

"Hayır! Tüm yaşamım boyunca sakin oldum ben. Bir şeyler yapamazsam eğer intihar edeceğim!"

Knox mağaradan çıkarken, Neil arkasından seslendi: "Nereye gidiyorsun?"

Knox, "Onu aramaya gidiyorum", diye bağırdıktan sonra, koşarak ağaçların arasında kayboldu.

Dernek toplantısı aniden sona ermişti ve hepsi Knox'un peşinden kampüse döndüler. Knox elbette ki bir şey yapmamaktan ölmeyecekti, ama Chris'i ararsa sıkıntıdan ölebilirdi.

Bunun farkında olan dernek üyeleri, ozan arkadaşlarına destek olmayı görev biliyorlardı.

"Bunu yapmalıyım", diyerek yurttaki telefonu açtı. Knox cesaretle numarayı çevirirken, arkadaşları onu korumak istercesine, çevresini sardılar.

"Knox telefonun diğer ucunda Chris'in 'Alo?' diyen sesini duyunca, birden telaşlanarak telefonu kapadı.

"Benden nefret edecek O! Danburryler de benden nefret edecekler! Ailem ise duysa beni öldürür!" Arkadaşlarım süzerek, yüzlerindeki ifadeleri okumaya çalıştı. Kimseden bir ses çıkmayınca, "Peki, Allah kahretsin, haklısınız! Ölümüne bile sebep olsa yine de 'Carpe Diem'

Telefonu açarak tekrar numarayı çevirdi ve yine onun "Alo?" diyen sesini duydu.

"Selam Chris, ben Knox Overstreet!"

"Knox ha evet, Knox. Aradığına sevindim."

"Ciddi misin?" Almacı eliyle kapatarak heyecanla arkadaşlarına döndü: "Aradığıma sevinmiş!"

"Ben de seni aramak istiyordum", diye devam etti Chris. "Ama numaranı bilmiyordum. Chet'in annesiyle babası bu hafta sonunda

şehir dışına gidiyorlar ve Chet bir parti verecek. Sen de gelmek ister misin?"

"Şey, elbette", diye yanıtladı Knox neşeyle.

"Chet'in annesiyle babası parti hakkında bir şey bilmiyorlar, lütfen sen de çeneni sıkı tut. İstersen yanında bir arkadaşını da getirebilirsin."

"Orada olacağım", dedi Knox heyecanla. "Danburrylerin evi. Cuma gecesi. Sağol Chris."

Telefonu kapattı. Kendine hakim olamayarak bir çığlık koparttı. "İnanabiliyor musunuz? Beni aramak istemiş! Beni bir partiye davet etti!"

"Chet Danburrylerin evinde", dedi Charlie.

"Evet!"

"Peki?" diye sordu Charlie.

"Yani?" Knox savunmaya geçmişti.

"Yani partiye seninle gitmek istediğinden emin misin?"

"Saçmalama Charlie. Elbette ki hayır. Ama önemli olan bu değil. Önemli olan, kesinlikle bu değil."

"Peki nedir önemli olan?" diye üsteledi Charlie.

"Önemli olan beni düşünmüş olması!"

"Hah!" diyerek başım salladı Charlie.

"Onunla yalnızca bir kez karşılaştık, buna rağmen beni düşünmüş bile", dedi Knox heyecanla, neredeyse havalara sıçrayarak. "Kahretsin, başaracağım, o benim olacak!"

Sevinçten havalarda uçarak telefon kulübesinden çıktı. Arkadaşları birbirlerine bakarak başlarını salladılar.

"Kim bilir?" diye konuştu Charlie.

"Umarım incinmez", dedi Neil.

Bu e-kitap ilk kez www.e-kitap.us adresinde paylaşımına sunulmuştur. Tüm kitapseverleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

BOLÜM IX

Neil hızla pedal çevirerek, köy meydanını bir çırpıda geçti. Henley Hall'daki provalara zamanında yetişmesi gerekiyordu. Belediye binasını ve bir sıra dükkanı geçtikten sonra, beyaz tuğla bir bina olan Henley Hall'a giden, Vermont'un sakin sokaklarından birine saptı. Bisikletim bahçe kapısından geçirerek, binanın önündeki bisikletliğe bu-aktı. Tam tiyatro salonuna adım attığı an, yönetmenin kendisine seslendiğini duydu.

"Acele et, Neil. Puck olmadan provalara başlayamayız." Neil gülümseyerek sahneye koştu. Sahne dekoratörü olan kızın elinden, üstünde bir soytarı kafası olan asayı alarak rolüne başladı:

"Sadece üç mü? Eksik bir tane, Her türden ikişer, eder dört tane. İşte o kız geliyor, küskün, üzgün Eros denen genç düzenbazın biriymiş, Zavallı kızları hep çıldırtılmış."

Puck, sahneye tırmanmaya çalışan, yorgun görünümlü, gözleri fıldır fıldır dönen çılgın Hermia'ya, yani onu oynayan Ginny Danburry'e baktı.

Kırk yaşlarında bir öğretmen olan sarışın yönetmen, repliklerini söylemeye hazırlanan Ginni durdurarak Neil'e döndü: "Çok iyi" dedi övgüyle. "Seni seyrederken, Puck'un gerçekten işbaşında olduğunu hissediyorum. Unutma ki Puck yaptıklarından büyük zevk duyuyor."

Neil başım sallayarak, son sözlerini afacan bir gülüşle tek-raraladı: "Eros denen genç düzenbazın biriymiş, zavallı kızları hep çıldırtırmış!"

"Mükemmel!" dedi öğretmen gülerek. Sonra Ginny'e dönerek, "Sıra sende Ginny." dedi.

Ginny tekrar sürünerek sahneye çıktı ve repliklerini söylemeye başladı:

"Öylesine bitkin, kederlere boğulmuş. Çiğle kaplanmış, fundalarla örtülmüş, Sürünemiyeceğim daha fazla, gidemiyeceğim..."

Öğrenciler sahneleri birkaç kez tekrarladıktan sonra, yönetmen elini kaldırarak provanın sona erdiğini bildirdi.

"Yarm görüşürüz", diye seslendi Neil. Akşamın alacakaranlığında, bisikletini bıraktığı yere yürüdü. Rol yapmış ol-mamn verdiği heyecanla gözleri parlıyor, yüzü ışıltıyordu. Derin bir uykuya dalmış ^bi görünen köyden, yavaşça Wel-ton Akademisi'ne döndü. Yolda, son iki saat boyunca çalışmış olduğu bölümleri tekrarkyordu, kendi kendine.

Neil, Welton'un kapışma ulaşmca etrafta kimsenin olma-dığına emin olmak için, dikkatle çevresine bakındı. Yurt bi-nasına doğru çıkan yolu geçerek bisikletini bıraktı. Tam' binaya girerken, duvarın üstünde hareketsiz oturmakta olan Todd'u gördü.

"Todd?" diye seslenirken, bir yandan da daha iyi görebilmek için ona doğru yürüyordu. Todd karanlıkta titreyerek oturuyordu. Üzerinde paltosu yoktu. Neil gözlerini oda arkadaşına dikerek, "Burada neler oluyor?" diye sordu. Todd ona karşılık vermedi. "Sorun nedir, Todd?" diye sordu Neil arkadaşının yanına, duvara otururken. "Dışarıda dondurucu bir soğuk var!"

"Bugün benim doğum günüm", dedi Todd ifadesiz bir ses tonuyla.

"Öyle mi? Neden bana daha önce söylemedin? Doğum günün kutlu olsun. Hiç hediye aldm mı?"

Todd suskun ve hareketsiz oturuyordu. Yalnızca soğuktan takırdayan dişlerinin sesi duyuluyordu. Yanında duran bir kutuyu gösterdi. Neil kutuyu açınca, üzerine Todd'un baş-harflerinin işlenmiş olduğu bir yazı takımı ile karşı karşıya geldi. Gördüğü, Todd'un odasındaki yazı takımının aynısıydı.

"Bu senin yazı takımın değil mi? Hiç bir şey anlayamıyorum", dedi Neil.

"Geçen sene de bana aynı şeyi hediye etmişlerdi! bunu bile hatırlamıyorlar!" diye bağırdı Todd.

"Ah!" dedi Neil üzgün bir tonla.

"Ah!" diye tekrarladı Todd alayla.

Uzun ve kederli bir sessizlikten sonra, "Şey, belki de, daha yeni bir yazı takımına ihtiyacım olduğunu düşünmüşlerdir", diye ileri sürdü Neil. "Belki de düşünmüşlerdir ki...."

Todd Neil'in sözlerini keserek. "Belki de hiçbir şey düşünmüyorlardır. Tabii kardeşimle ilgili konular dışında!" dedi öfkeyle. "Onun doğum gününde her zaman büyük bir tantana koparırlar." Yazı takımına bakarak güldü. "Komik olan ne biliyor musun? Önceki takımı da hiç beğenmemiştim."

Neil, Todd'un içinde bulunduğu kederli ruh halini değiştirmeye çalışarak, "Bana bak Todd, bu yazı takımının değerini açıkça küçümsüyorsun sen", dedi küstahça.

"Ne dedin sen?"

"Yani, bu çok özel bir armağan! Böyle harika bir yazı takımına sahip olabilecekken, kim bir futbol topu, beyzbol sopası ya da araba ister?" diye karşılık verdi Neil gülümsemeye çalışarak.

"Evvvet!" diyerek güldü Todd. Neil'in şakacı tavrı ona da bulaşmıştı. "Şu cetvelin asaletine bak!"

İkisi de yazı takımına bakarak gülmeye başladılar. Bu arada ortalık zifiri karanlık olmuştu. Soğuk da artmıştı. Neil titredi.

"Büyüme çağındayken babam beni nasıl çağırırdı biliyor musun? 5,98 diye! İnsan vücudundaki bütün kimyasal maddeleri şişeleyip satsan, değeri ancak bu kadar edermiş. Vücudumu geliştirmek için her gün çalışmazsam, değerimin hep bu kadar kalacağını söylerdi babam! 5,98!"

Neil başını inanamamazlık içinde sallayarak inledi. Todd'un bu kadar ezik olduğuna şaşmamak gerek diye düşündü.

"Küçük bir çocukken", diye devam etti Todd. "Anne-babaların çocuklarını otomatik olarak sevdiklerini düşünürdüm. Öğretmenlerim bana bunu böyle öğretmişlerdi. Bana verdikleri kitaplarda aynı şey anlatılıyordu. Ben de buna yürekten inanıyordum. Evet, annemle babam ağabeyimi seviyor olabilirler, ama beni asla sevmediler."

Todd ayağa kalktı, kederle derin bir nefes aldı ve yurt binasına girdi. Bu sırada Neil, iliklere işleyen dondurucu soğukta taş duvarın üzerinde oturmuş, ne söyleyebileceğini düşünüyordu.

Oda arkadaşının peşinden koşarken, "Todd...." diye seslendi yavaşça.

Ertesi gün. Bay Keating'in öğleden sonraki dersi için sınıfa girerlerken, Cameron bağıdı: "Hey bakın! Tahtada avluda buluşulacağını belirten bir not var."

Beklentili bir ifadeyle, "Bakalım Bay Keating bugün ne1er yapacak", dedi sırtarak.

Çocuklar koşarak koridoru aşp, kapıdan soğuk avluya çıktılar. Bay McAllister sınıfının kapısını açarak başım kızgınlıkla salladı.

Öğrencilerin tümü çevresinde toplandıktan sonra konuşmaya başladı: "Hey Millet! Çalışalarınıza tehlikeli bir uyum ve benzeşme virüsü girmiş durumda. Bay Pitts, Cameron, Overstreet ve Chapman, lütfen şuraya sıralanın." Dört öğrenciye yanında durmalarını işaret etti. "Dörtlü grup halinde avlunun etrafında yürümenizi istiyorum. Merak etmeyin, bu yaptıklarınız not olarak değerlendirilmeyecek. Bir, iki, üç, başla!"

Çocuklar yürümeye başladılar. Avlunun bir ucundan diğerine ilerlediler. Yolun sonunda sola döndüler, öbür uca varınca tekrar sola dönüp turu tamamladılar.

"İşte böyle", dedi Keating. "Lütfen yürümeye devam edin."

Çocuklar avlunun çevresinde bir kez daha dönerlerken, öğrencilerin geri kalanı ve öğretmenleri onları seyretmeye devam ettiler. Bir süre sonra uygun adım yürümeye başladılar. Avlunun taşlarından, marş ritmine benzer, ahenkli bir ses duyuluyordu. Bir-iki-üç-dört modelini tutturdular. Bu arada Keating ritme uygun olarak el çırpmaya başladı.

"İşte bu Duyabiliyor musunuz?" diye seslendi. Alkış sesleri gittikçe yükseliyordu. "Bir-iki, bir-iki, bir-iki Hepimiz eğleniriz. Bay Keating'in sınıfında"

Boş sınıfta oturmuş smav kağıtlarım değerlendirmekte olan Bay McAllister, bu karmaşayı camdan gözledi. Dört genç birbirleriyle uyum içindeydiler. Ritmi canlı tutabilmek için bacaklarım iyice yukarıya kaldırıyor, kollarım ileri-geri sallıyorlardı. Diğer öğrenciler de alkışa katıldılar.

Alkış ve tezahürattan rahatsız olan Müdür Nolan, başım işinden kaldırarak camdan dışarı, aşağıdaki talim grubuna baktı. Gözleri İngilizce sınıfının öğrencileriyle birlikte el çırpın ve bağırın Keating'e

takılınca, kaşları çatıldı. Tanrı aşkına, orada ne yapıyor bunlar diye düşündü merakla.

"Tamam, durabilirsiniz", diye seslendi Bay Keating. "Başlangıçta Bay Overstreet ve Pitts'in, diğerlerinden farklı bir tempoda yürüdüklerini fark etmiş olmalısınız. Pitts çok uzun, Knox ise kısa adımlar atıyordu. Ancak bir süre sonra aynı ritmi tutturdular. Bizim tezahüratımızla bu daha da belirginleşti."

Biraz ara verdikten sonra konuşmaya devam etti: "Bu deneyi, dikkatlerimizi Pitts ya da Knox üzerinde toplamak için yapmadık. Bu deney, içimizden gelen sesi dinlemenin ya da başkalarının yanında kendi inançlarımızı sürdürmenin, ne kadar güç olduğunu gösterdi bize. İçinizden biri çıkıp, 'ben olsam kendi istediğim gibi yürüdüm' diye düşünüyorsa, kendi kendisine alkışlara neden katıldığım sorsun. Gençler, hepimizin içinde başkaları tarafından benimsenme dürtüsü vardır. Ne var ki, içindeki tek ve farklı olan şeye, bu size aptalca görünse bile, güvenmelisiniz. Aynı Frost'ın söylemiş olduğu gibi: 'Ormanın içinde kesişen iki yol vardı ve ben en az ayak olan yolu seçtim. / İşte farklılık budur.'"

Zilin çalmış olmasına karşın, çocuklar ayakları yere çivilenmiş gibi yerlerinden kıpırdamadan, Keating'in söylediklerini özümsemeye çalışıyorlardı. Keating sınıfı selamlayarak yanlarından uzaklaştı.

Öğrencilerin dağılmasıyla, Nolan da pencereden çekildi. Bu adamla nasıl başa çıkacağım? diye düşündü. Keating'in antikalıklarını kıs kıs gülerken izleyen McAllister da sınav kağıtlarının başına döndü.

Çocuklar avludan ayrılarak bir sonraki derslerine gittiler. Cameron Neil'e yanaşarak, "Akşam yemeğinden sonra mağarada toplanıyoruz", dedi.

"Saat kaçta?"

"Yedi buçukta."

Neil, "Gördüklerime haber veririm", dedikten sonra,

Todd'un yanına gitti.

O gece Todd, Neil, Cameron, Pitts ve Meeks mağarada ateşin çevresine oturmuş, ellerim ısıtmaya çalışıyorlardı. Etrafı kalın bir sis tabakası sarmıştı. Ve ağaçlar da fırtına gibi esen rüzgarın etkisiyle, gürültülü biçimde sallanıyorlardı.

Meeks titreyerek, "Bu gece burası çok gizemli", dedi ve ateşe biraz daha sokuldu. "Knox nerede?"

"Partiye hazırlanıyor", diye yanıtladı Pitts gülerek.

"Peki ya Charlie? Bu akşam toplanmamız için ısrar eden oydu", diye konuştu Cameron.

Diğerleri omuzlarını silktiler. Neil toplantıyı açtı: "'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Hayatı tatmak ve yaşamın iliğini özümsemek istiyordum." Bir süre sonra durdu, ormandan gelen bir hışırtıya kulak kabarttı. Hepsi de bir ses duymuşlardı ve bunun rüzgarm sesi olup olmadığından emin değillerdi. Garip, duydukları ses, birkaç kızın gülme sesine benziyordu.

"Hiç bir şey göremiyorum", diyen bir kızın sesi yankılandı mağarada.

Sonra Charlie'nin "Az ötede", diyen sesini duydular.

Charlie yanında yaşça kendisinden daha büyük, kıkırdayan iki kızla mağaraya girdi. Mağarada yanan ateş, çevresinde oturan çocukların yüzünü aydınlatıyordu.

"Hey çocuklar!" diye seslendi Charlie. Kolunu çok hoş bir sarışının omuzuna atmıştı. Bu Gloria ve tereddütle Gloria'nın arkadaşına baktı. Silik görünümlü bir kızdı. Koyu renk saçları, yeşil gözleri vardı. Kız biraz çekinerek, "Tina", dedikten sonra, birasından bir yudum içti.

"Tina ve Gloria", dedi Charlie büyük bir hoşnutlukla. "Bunlar da Ölü Ozanlar Derneği'nin üyeleri."

"Ne tuhaf bir ad!" dedi Gloria gülerek. "Bize bu adın ne anlama geldiğini anlatır mısınız?"

"Bunun bir sır olduğunu söylemiştim size", diye karşılık verdi Charlie.

Gloria sevecen bir tavırla Charlie'ye sarılarak, "Ne harika biri!" dedi. Çocuklar mağaralarını istila etmiş olan bu vahşi ve egzotik yaratıklara, fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyorlardı. Kendilerinden yaşça büyük oldukları, açıkça belli oluyordu. 20 yaş civarında olmalıydılar. Çocukların hepsi de Charlie'nin onlarla nasıl tanıştığını merak ediyorlardı.

-Çocukların gözleri hayretle daha da büyürken, Charlie Gloria'yı kendisine doğru çekerek konuştu: "Çocuklar, size bir haberim var. Ölü Ozanlar'ın tutkulu çalışmaları uğruna Charles Dalton adımı bırakıyorum. Bundan böyle benim adım 'Nuwanda'."

Kızlar gülüşürken, erkekler bir inilti kopardılar. Gloria kollarını Charlie'nin boynuna dolayarak, "Sana artık Charlie diyemiycek miyiz hayatım? Peki 'Numama' ne demek?" diye sordu.

"'Numama' değil, 'Nuwanda'. Bu adı ben uydurdum."

Gloria Charlie'ye biraz daha sokularak, "Üşüyorum", dedi.

"Haydi ateş için biraz daha çalı çırpı toplayalım", diye önerdi Meeks.

Meeks diğer çocuklarla mağaradan çıkarken, Charlie ona anlamlı bir bakış fırlattı. Sonra duvarlardan birine yanaştı, biraz çamur kazıyarak, Kızılderili savaşçılar gibi yüzüne sürdü. Gloria'nın gözlerine tutkuyla baktıktan sonra, diğerleri ile birlikte çalı çırpı toplamak üzere dışarı çıktı. Tina ile Gloria fısıldaşıp gülüşmeye devam ediyorlardı.

Dernek üyeleri ormanda yürürlerken, Knox. Overstreet, okul kampüsünden Danburry'lerin evine doğru pedal çeviriyordu. Bisikletini evin yanındaki çalılıklara dayadı. Paltosunu çıkarıp, selesinin arkasındaki sepete tıktı. Kravatını düzelttikten sonra ön kapıya uzanan

basamakları sekerek çıktı ve kapıyı çaldı. Evden gürültülü bir müzik sesi yankılanıyordu. Zile yanıt veren olmadı. Kapıyı bir kez daha çaldıktan sonra, tokmağı çevirip içeri girdi.

İçeri girince kendisini, çılgın bir partinin ortasında buldu. İlk gördüğü, girişteki kanepenin üstünde, sarmaş-dolaş öpüşen bir çift oldu. Sandalyelerin, kanepelerin ve basamakların üzerinde, ya da yerde oturan diğer çiftler de etraflarındaki her şeyi unutmuş görünüyordular. Knox ne yapacağı konusunda karasız bir şekilde girişte durdu. Sonra birden, darmadağın saçlarla mutfaktan çıkmakta olan Chris'e ilişti gözleri.

"Chris!" diye seslendi.

"Ah, selam", diye ilgisizce karşılık verdi Chris. "Gelebilmene sevindim. Yanında birini getirmedin mi?"

"Hayır", diye yanıtladı Knox.

Chris arkasını dönüp uzaklaşmadan önce. "Ginny Danburry de burada. Git onu bul", diye önerdi.

"Ama Chris..." dedi Knox. Gürültülü müziği bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı.

"Chet'i bulmalıyım", diye seslendi Chris. "Evindeymişsin gibi davran."

Chris'in çevik adımlarla uzaklaştığını gören Knox'un omuzları çöküverdi. Yerlere serilmiş çiftlerin üzerinden sıçrayarak, üzüntüyle Ginny Danburry'i aramaya başladı. İşte parti! diye düşündü.

Welton'daki mağaranın yakınında, çocuklar karanlıkta, yerlerde çalı çırpı arıyorlardı. "Charlie....." diye tısladı Neil. "Nuwanda." "Nuwanda", dedi Neil sabırla. "Neler oluyor?"

"Hiç birşey. Buraya kızların gelmesine bir itirazın yoksa tabii", diye yanıtladı Charlie.

"Şey, elbette hayır", dedi Pitts. Neill'e çarpınca özür diledi ve tekrar Charlie'ye dönerek, "Mesele şu..... bizi önceden uyarmalıydın." dedi.

Charlie fısıltıyla karşılık verdi: "Böyle bir şeyin içten gelmesi gerektiğini düşündüm. Yani, zaten bütün bunların çıkış noktası içtenlik değil mi?"

"Onları nereden buldun?" diye sordu Neil,

"Futbol sahasının arkasındaki çitin yanından geçiyorlardı. Okulumuzu çok merak ettiklerini söylediler. Ben de onları toplantıya davet ettim", diye yanıtladı ciddi bir tavırla.

"Henley Hail'da mı okuyorlar?" diye sordu Caneron.

"Öğrenci olduklarım sanmıyorum", diye karşılık verdi Charlie.

Cameron şoka uğramış gibi, "Yani onların köylü mü olduklarını söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Şşşt Cameron, kendine gel", diye uyardı onu Charlie.

"Onlar annen ya da başka bir yakınımış gibi davranıyorsun.

Yoksa onlardan korkuyor musun?"

"Saçmalama, elbette korkmuyorum onlardan! Benim demek istediğim: Eğer onlarla birlikte yakalanırsak kendimizi ölmüş bilelim."

Gloria mağaradan, "Dışarıda neler oluyor?" diye seslendi.

"Çalı çırpı topluyoruz yalnızca. Şimdi geliyoruz." diye bağırdı Charlie. Sonra Cameron'a dönerek fısıltıyla, "Sen çeneni sıkı tutarsan, başımıza hiçbir şey gelmez. Seni dangalak!"

"Sen kime dangalak dediğinin farkında mısın Dalton?"

"Sakinleş Cameron", diye araya girmeye çalıştı Neil.

"Nuwanda!!" diye bağırdı Charlie mağaraya girerken. Diğerleri de onu izlediler. Cameron öfkeden köpürüyordu. Mağaraya giren arkadaşlarına baktı. Bir dakika kadar sonra o da içeri girdi. Çalı çırpılan ve buldukları bir kütüğü alevlerin üstüne atıp, kuvvetlenen ateşin çevresine oturdular. "Kim bilir Knox şimdi neler yapıyordur", dedi Pitts gülerek.

"Zavallı çocuk" diye iç geçirdi Neil. "Herhalde büyük bir düş kırıklığına uğramıştır-."

Danburrylerin büyük evini dolaşırken sonunda kendisini kilerde bulan Knox, gerçekten de büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Kilerde, büyük bir tutkuyla öpüşen bir çift ve onların az ötesinde durmuş sohbet eden birkaç genç vardı. Erkeğin ellerini kızın eteğinin altına kaydırmasına ve kızın onu sürekli iteklemesine, bakmamaya çalıştı. Tam o sırada gözü Ginny Danburrye ilişti. Birbirlerine sıkıntıyla gülümsediler.

İçki koymakta olan, futbolcu tipli iriyarı bir genç Knox'a yaklaşarak "Sen Mutt Senders'ın kardeşi misin?" diye sordu.

Knox başını sallayarak, "Hayır", dedi. / "Bubba!" diye seslendi iriyarı tip, buzdolabına yaslanmış duran arkadaşına. O da iri yarıydı ve iyice kafayı bulmuştu. "Şu çocuk sence de Mutt Senders'a benzemiyor mu?"

"Kardeşi misin?" diye sordu Bubba.

"Hiç bir ilgimiz yok", diye yanıtladı Knox. "Onu tanımam bile, üzgünüm."

Bubba futbolcuya dönerek. "Söylesene Steve, kibarlık denen şey hiç mi yok sende? Mutt'ın kardeşi burada ve sen ona bir içki bile ikram etmiyorsun. Burbon ister misin?"

"Aslında istemem", dedi Knox, ama Steve onu duymuyordu bile. Eline bir bardak tutuşturarak, burbon doldurdu, üzerine de bir damla cola

ekledi. "Bubba Knox ile kadeh tokuşturarak. "Mutt'a!" dedi. "Mutt'a!" dedi futbolcu tipi olan Steve. "Peki Mutt'a!" dedi nihayet Knox da.

Bubba ile Steve kadehlerini tek dikişte boşalttılar. Knox da onları taklit etmeye çalışınca, birden öksürüğe boğuldu.

Steve kadehleri tekrar doldurdu. Knox'un boğazı alev alevdi.

"Mutt şu sıralarda nelerle meşgul?" diye sordu Bubba.

"Aslında", diye başladı Knox, ama öksürükler konuşmasını engelliyordu. "Mutt'ı pek tanımıyorum."

Bubba kadehini kaldırarak. "Büyük Mutt'a!" dedi

"Büyük Mutt'a!" diye tekrarladı Steve.

"Büyük Mutt'a!" Diğerleri birer kadeh burbon daha

yuvarlarken, Knox'un öksürüğü hala kesilmemişti. Nihayet Steve onun sırtına vurdu.

"Aldırma dostum", dedi gülerek.

Bubba, "Patsyi bulsam iyi olacak", dedi ve yüksek sesle geçirerek Knox'un sırtına vurdu. "Mutt'a benden selam söyle!"

"Olur, söylerim", diye yanıtladı Knox. Arkasına dönünce, kilerden çıkmak üzere olan Gunnynin kendisine gülümsediğini gördü.

Steve, "Bardağım uzat dostum", diye seslendi ve Knox'un bardağım tekrar doldurdu. Knox başının dönmeye başladığını hissediyordu.

Mağaradaki ateş, parlak ışıklar saçarak yanıyordu. Gloria, Tina ve çocuklar odun kümesinin çevresinde, birbirlerine iyice sokulmuş oturuyorlardı, 'Mağaranın tanrısı'nın tepesindeki mum da cızırdıyordu.

"Sizin çok tuhaf çocuklar olduğunuzu duymuştum, ama bu kadarını da

tahmin etmemiştim", dedi Tina heykele bakarak. Yarım Litrelik bir viski şişesi çıkararak Neil'e uzattı. Ne-il şişeyi alarak viskiden bir yudum içti. Bunu yaparken de, içki içmek onun için dünyanın en sıradan işiymiş gibi bir izlenim vermeye çalışıyordu. Şişeyi Tina'ya geri verdi.

Alevler ve viskinin verdiği sıcaklık ile soluk yüzü hoş ve taze bir görünüm kazanmış olan Tina, "Diğerlerine de uzat-sana şişeyi", dedi.

Şişe elden ele dolaşmaya başladı. Hepsi de viskinin acı tadından hoşlanmış gibi davranıyorlardı. Diğerlerinin aksine Todd, şişeden içerken öksürüğe tutulmadı.

Todd'un içişinden etkilenen Gloria "İşte viski böyle içilir!" dedi ve sonra sordu: "Burada kızların olmamasının eksikliğini hiç duymuyor musunuz?"

Charlie atıldı: "Eksiklik duymak mı dedin? Bu bizi neredeyse çılgına çeviriyor. Derneğimizin ana konularından biri de bu. Söz bu konuya gelmişken, Ölü Ozanlar Derneği adına okul gazetesine, Welton'a kızların da alınmasını istediğimizi belirten bir makale yazdığımı ilan etmek istiyorum. Böylece bu özlemden kurtulmuş oluruz."

"Ne dedin?" diye bağırdı Neil. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

Charlie gururla kabarak konuştu: "Bildığınız gibi okul gazetesinin düzeltmenlerinden biri benim. Bu nedenle bu makaleyi araya sokuşturmak benim için çocuk oyuncağıydı."

"Aman Tanrım!" diye sızlandı Pitts. "Her şey bitti artık!"

"Neden?" diye sordu Charlie. "Nasıl olsa kim olduğumuzu bile hiç kimse yok."

"Kimin yaptığını kolayca ortaya çıkarabileceklerini düşünmedin mi hiç?" diye bağırdı Cameron. "Gelip sana Ölü Ozanlar Derneği'nin ne anlama geldiğini sormayacaklarım mı sanıyorsun. Böyle bir şey yapmaya hakkın yoktu Charlie!"

"Nuwanda diyeceksin Cameron!"

Gloria kollarını Charlie'nin boynuna dolayarak, "Evet doğru, Charlie değil, Nuwanda diyeceksin!" diye cıvıladı.

"Biz burada sürekli rol mü yapıyoruz, yoksa içimizden gelenleri, düşündüklerimizi mi söylüyoruz? Eğer burada toplanmamızdaki tek amaç birbirimize şiirler okumaksa, tanrı aşkına söyleyin, bütün bunların ne anlamı var?" diye sordu Charlie.

Bir aşağı bir yukarı dolanmakta olan Neil, "Yine de bunu yapamamalıydın. Senin derneğimiz adına konuşma yetkin yok", dedi.

"Hey lütfen, şu asil boyunlarınız için endişe etmekten vazgeçer misiniz?" dedi Charlie. "Beni yakalarlarsa, her şeyi uydurduğumu söyleyeceğim. Merak etmeyin siz korkaklar güvende olacaksınız. Bakın, Gloria ve Tina buraya tartışmalarımızı dinlemeye gelmediler. Şimdi bir toplantı yapıyor muyuz, yoksa yapmıyor muyuz?"

Neil sorarcasına Charlie'ye baktı. Sonra tek kaşını kaldırdı ve "Hep beraber mi?" diye sordu.

Charlie onu duymazlıktan gelerek Tina'ya döndü. "-Bir yaz günüyle kıyaslarsam seni, sen hem daha tatlısın, hem de daha da sıcak."

Tina adeta erimişti. Kollarım Charlie'nin boynuna dolayarak, "Ah, ne tatlısın!" diye bağırdı. Diğer çocuklar ilgisiz görünmeye, aslında hiç kıskanmamış gibi davranmaya çalışıyorlardı.

"Bunu senin için yazdım", dedi Charlie Tina'ya bakarak.

Tina zevkten dört köşe, "Ciddi misin?" diye sordu.

Gloria'nın yüzünün kıskançlıktan kıpkırmızı kesildiğini gören Charlie hemen, "Sana da bir tane yazdım Gloria", dedi. Gözlerini yumdu. "'Tüm güzelliğiyle ilerliyor, aynı bir gece gibi."

Bu bir kaç sözcükten sonra Charlie gözlerim açtı ve ateşin yanından kalktı. Şiirin devamını unutmuş olduğunu fark ettirmemeye çalışarak bir süre mağaranın içinde dolandı. "Tüm güzelliğiyle ilerliyor, bir gece gibi" diye. tekrarladı. Sırtım onlara dönerek bir kitap açtı ve hızla içinden bir şeyler okudu. Bu arada yüzünde büyük bir beklenti okunan Gloria gözlerini ondan ayırmıyordu. Charlie kitabı kapayarak Gloria'ya döndü, "....bulutsuz ve yıldızlarla dolu olan. /Bu gece karanlığının ve parlaklığının en iyi yönleri, /Bir araya gelmiş, onun eşsiz ruhunda."

Gloria zevkle bağırdı: "Ne harika bir çocuk!"

Diğer çocuklar bembeyaz suratlarla oturuyor, Charlie'nin bu çılgınlıklarını kıskançlıkla seyrediyorlardı.

Aynı sırada, Danburry'lerin kalabalık evlerinde düşe kalka ortalarda dolaşan Knox Overstreet, kıskançlıkla kıvranmaktaydı. "Çocuklar ne kadar da haklıymış", diye mırıldandı kendi kendine Chris ve Chet'i düşünerek. Chris'le ilgili fazla hayale kapılmamasını söyleyen arkadaşlarının sözlerini anımsadı.

Ev karanlıktı. Tek aydınlık, camlardan giren ayışıydı. Müzik yüksek sesle çalmaya devam ediyordu. Her yer sevişen çiftlerle doluydu.

Bubba ve Steve ile birlikte yuvarladığı sayısız sek burbon yüzünden kafası dumanlı, yerde yatan bir çiftte takıldı ayağı. Elinde yine bir kadeh içki vardı.

"Hey!" diye bağırdı öfkeli bir ses. "Nereye gittiğine baksana! Neyin var senin dostum, biraz fazla mı kaçırdın?"

BÖLÜM X

Knox, "Özür dilerim." diye fısıldadıktan sonra, kendini bir kanepenin üstüne bıraktı. Yarıya kadar dolu bardağı sıkıca kavrayarak arkasına yaslandı ve acı burbondan büyük bir yudum içti. İçki boğazından süzülürken, artık daha az yakıyor gibiydi.

Çevresine bakınmaya başladı. İçkinin etkisiyle iyice gevşemişti. Sol yanında soluk alıp veren dev bir canavar gibi sesler çıkaran, birbirlerine sanki düğüm olmuş bir çift vardı. Sağ yanındaki çift ise kanepeye gömülmüş gibiydi. Knox kalkmak istedi, ama biraz önce takılmış olduğu çiftin dönerek tam ayaklarının dibine yuvarlandığını ve böylece yolunun kapanmış olduğunu gördü. Etrafına bakmışken içini bir gülme hissi kapladı. Çok iyi. Ben de keyfime bakayım bari diye düşündü. Nasıl olsa çevresini saran gövdeler, ona dikkat etmeyecek kadar meşguldüler.

Müzik aniden durunca, ortalığı hızlı soluk alıp verme sesleri kapladı. Burası aynı bir suni solunum merkezine benziyor, diye düşündü Knox. O da yanında birisinin olmasını ne kadar da isterdi. Sağındaki çifte baktı. Çocuk birazdan kızın dudaklarını koparacak! diye düşündü. Sonra solundaki çifte döndü.

"Ah Chris, öyle güzelsin ki!" diyen bir erkek sesi duydu.

Tanrım, bunlar Chris ve Chet! diye düşündü Knox. Yüreği deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Chris Noel kanepede, hemen yanibaşında oturuyordu.

Müzik yeniden çalmaya başladı ve Drifter'ların "This Magic Moment" adlı parçası salonu kapladı. Knox' un başı dönüyordu. Chris ve Chet çılgınlar gibi öpüşmeye devam ediyorlardı. Knox onları seyretmek istemiyordu, ama yine de durmadan Chris'e bakmaktan kendim alamıyordu.

"Chris!" diye inledi Chet. "Harikasın!" Chet Chris'i büyük bir tutkuyla öpüyordu. Bu arada Chris iyice Knox'a dayanmıştı. Ayışığı ile aydınlanmış odada Knox, Chris'in yüz hatlarını, boynunun çizgisini ve göğüslerinin yuvarlaklığını seyrediyordu. Çabucak içkisinin geri kalanını yuvarlayıp, başka yana bakmaya zorladı kendisini.

Chris ona biraz daha abanınca, Tanrım yardım et bana diye düşündü. Knox içinden yükselen dayanılmaz isteğe karşı koymaya çalıştıkça,

yüzündeki işkence çeker ifade derinleşiyordu. Bakmamaya çalışıyordu, ama iradesinin girdiği bu savaştan yenik çıkacağına farkındaydı.

Birden tekrar Chris'e döndü. Artık benliğine yalnızca duyguları hakimdi. Gözlerini yumarak, "Carpe mometum" dedi kendi kendine. "Bu göğüsleri yaşa!"

"Knox Chris'in Chet'e "Hıh?" diye sorduğunu duydu.

"Birşey demedim", diye karşılık verdi Chet.

Çift öpmeye devam ederken, Knox elinin adeta manyetik bir güçle uzanıp, hafifçe Chris'in ensesine ve oradan da boynuna kaydığını hissetti. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı ve Chris'i yavaşça okşamaya devam etti.

Boynunu okşayan elin Chet'e ait olduğunu sanan Chris, bu okşamalara büyük bir istekle yanıt verdi ve hızlı hızlı soluk alıp vermeye başladı. Chet'i harika bir duygu bu!" diye

"Öyle mi?- "Harika olan nedir?"

"Biliyorsun", diye imalı bir tonla karşılık verdi Chris.

Knox hemen elini geri çekti. Chet bir an için başını kaldırdı, ama sonra Chris'i öpmeye devam etti. "Devam et Chet!" diye inledi Chris.

"Neye devam edeyim?"

"Chet...."

Knox elini tekrar uzatarak, Chris'in ensesini ovuşturmaya başladı. Elini yavaş hareketlerle göğüslerine doğru kaydırıyordu.

"Oh! Oh!" diye inledi Chris.

Chet geri çekilerek Chris'in neden söz ettiği anlamaya çalıştı, sonra vazgeçerek yine Chris'i öpmeye başladı. Chris zevkle inliyordu.

Knox başını tekrar kanepenin arkasına yasladı. Soluklan yavaş ve derindi. Odadaki müzik sesi gittikçe yükseliyordu. Kendisine daha fazla hakim olacak gücü kalmamıştı. Chris'in boynunu okşuyor, elini göğüslerine iyice yaklaşıtıyordu. Artık Chris'in de solukları iyice ağırlaşmıştı. Knox tam coşkuyla kendinden geçecekken, bardağı elinden kayarak yere düştü.

Bir anda Chet'in eli, Knox'un bileğini yakaladı ve bir lambanın ışığı ortalığı aydınlattı. Knox, çılgına dönmüş Chet ve akli karmakarışık olmuş Chris'le yüzyüze kalmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye kükredi Chet.

Gözleri ani ışıktan kamaşan Chris, "Knox?" dedi.

Knox çok şaşırmış gibi görünmeye çalışarak, "Chet! Chris!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Hey sen" diye gürledi Chet. Knox'un yüzünün ortasına bir yumruk patlattıktan sonra onu kazağından yakalayarak ayağa kaldırdı ve bir yumrukla, yere yuvarladı. Sonra Knox'ın üzerine saldırarak, yüzüne vurmaya başladı. Knox umutsuzca kendisini savunmaya çalışıyordu. "Seni küçük ahmak!" diye bağırdı Chet. Chris onu çekerek Knox'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Knox, "Özür dilerim Chris, üzgünüm!" diye hıçkırdı. Chet, kanayan burnunu ve berelenen yüzünü yoklamakta olan Knox'un üzerine eğildi.

"Daha istiyor musun, seni küçük ..Hıh? Çabuk defol buradan!"

Chet tam tekrar Knox'un üzerine çullanacakken, Chris ve orada bulunan bir kaç kişi ona engel oldu. Çocuklardan bir kaç da Knox'u odadan dışarı çıkardılar.

Mutfağa doğru sendelerken döndü, ve dili içkiden peltekleşmiş bir halde haykırdı: "Chris!...Özür dilerim!"

"Seni bir daha görürsem, kendini ölmüş bil!" diye bağırdı Chet.

Ölü Ozanlar Derneği, üyelerinden birinin başının büyük dertte olduğundan habersiz, hala toplantı halindeydi.

Mağarada yanmakta olan parlak ateş, duvarda esrarengiz gölge oyunları yapıyordu. Gloria bir kolu Charlie'nin boynunda, ona hayranlıkla bakarak oturuyordu. Viski şişesi Tina ve diğerleri arasında gidip gelmeye devam ediyordu.

Charlie başıyla mağaranın girişini işaret ederek konuştu: "Hey, neden Tina'ya Ölü Ozanlar'ın bahçesini göstermiyorsunuz?"

"Bahçe mi?" diye sordu Meeks hayretle.

"Ne bahçesi?" diye tekrarladı Pitts.

Charlie diğerlerine kaybolmaları için, gözleriyle işaret ediyordu. Neil birden onun ne demek istediğini anlayarak Pitts'i dirseğiyle dürtükledi. Pitts bu dürtüklemenin anlamım hemen kavradı.

"Ah tabii, şu bahçe. Haydi gidelim çocuklar", diye bağırdı.

Tina akıllı karışmış bir halde, "Ne kadar da tuhaf, sizin bir de bahçeniz mi var?" diye sordu.

Hepsi mağaradan dışarı çıktılar. Bir tek aptal aptal bakınan Meeks, olduğu yerde kalmıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Charlie öldürücü bir bakış fırlattı. "Charles, yani Nuwanda, bizim bir bahçemiz yok ki!"

Neil geri gelerek Meeks'i dışarı çekti. "Haydi bizimle gel, gerizekalı!" diyerek güldü.

Charlie onların uzaklaşmalarını bekledi. Sonra Gloria'ya bakarak gülümsedi. "Çok parlak bir öğrenci olmasına karşın, biraz aptal!"

Gloria gözlerini Charlie'nin gözlerine dikmişti. Charlie gülümseyince, "Bence çok tatlı bir çocuk." dedi.

"Bence asıl tatlı olan sensin!" dedi Charlie içini çekerek. Gözlerini kapayarak, onu öpmek için biraz yaklaştı. Tam dudakları birleşecekken, Gloria ayağa kalktı.

"Beni en çok heyecanlandıran yanın ne biliyor musun?" diye sordu.

Charlie gözlerini kırıştırarak ona baktı ve sordu: "Nedir?"

"Bana yaklaşan erkeklerin tek bir amacı vardır.... Ama sen onlar gibi değilsin."

"Değil miyim?"

Gloria gülümseyerek karşılık verdi: "Hayır. Şimdiye kadar senin yerinde kim olsa çoktan üstüme saldırmıştı bile. Benim için bir şiir daha yazabilir misin?"

"Ama" diye kekeledi Charlie.

"Lütfen! Senin yani senin gibi derin bir ruhu olan birisinin bana değer vermesi çok mükemmel bir şey." Charlie yüzünü elleriyle kapayarak inledi. Gloria ona dönerek tekrar yalvardı: "Nuvvanda? Lütfen....?"

"Peki tamam! Düşünüyorum!" diye yanıtladı Charlie ve bir süre durduktan sonra mısraları sıralamaya başladı:

"Bana gerçek ruhların birleşmesinden bahsetmeyin,

Engellere göz yumuyorlarsa,

Bu aşk, gerçek aşk değildir.

Eğer değişiklikler onu değiştirebiliyorsa.

Ya da ayrılıklar boyun eğip, çekip gidebiliyorsa."

Gloria zevkle inledi. "Durma!" Gloria'nın gittikçe daha yüksek sesle inlemesi üzerine Charlie devam etti:

"Ah hayır, sonsuza dek yıkılmayacak bir kaledir o, Fırtınalara göğüs geren, asla ve asla yıkılmayan, Avare gemilere yol gösteren yıldızdır o, yüksekliğine erişilse de değeri asla ölçülemeyen."

"Her gün seks'ten daha iyi bu!" diye hıçkırdı Gloria. "İşte buna ROMANTİZM denir."

Charlie'nin gözlerinde, yaşadığı düş kırıklığı açıkça okunabiliyordu. Yine de gece boyunca şiirler okumaya devam etti

Ertesi gün tüm öğrenciler Welton Akademisi'nin kilisesine çağrıldılar. Öğrenciler yerlerine oturdular. Herkese okul gazetesinin bir nüshası dağıtıldı. Bunlar olup biterken, etrafa büyük bir uğultu hakimdi.

Knox Overstreet berelenmiş ve şişmiş yüzünü saklamaya çalışarak oturdu. Neil, Todd, Pitts, Meeks, Cameron ve Charlie çok bitkin görünüyorlardı. Nolan uzun adımlarla platforma çıkarak, herkesin susması için işaret etti. Gürültüyle gırtlakım temizledikten sonra konuşmaya başladı:

"WELTON HONORS'm bu haftaki sayısında, Welton'a kızların da alınması konusunda saygısız bir makale, izinsiz olarak yayımlandı. Suçları ortaya çıkarmak için değerli vaktimi harcamak yerine, -buna emin olun onları her koşulda bulacağım- size şunu söylemek isterim: Bu makale hakkında birşey bilen ya da bilenler, hemen şimdi ortaya çıksınlar. Suçlular her kimse, bu onların okuldan atılmamak için sahip oldukları tek şans."

Nolan susarak, sözlerinin etkisinin kendisini göstermesini bekledi. Aniden bir telefon sesi bu boşucu sessizliği deldi, Charlie çantasını hızla kucağına çekerek açtı. Çalan telefon bunun içindeydi. Öğrenciler aralarında büyük bir hayretle fısıldaşıyorlardı. Bugüne kadar Welton'da hiç bir öğrenci böylesine kurallara aykırı bir davranışta bulunmamıştı. Charlie büyük bir gözü peklikle telefonu açtı.

"Welton Akademisi, buyrun?" dedi herkesin duyabileceği bir sesle. "Evet burada, bir dakika lütfen. Bay Nolan, telefon dedi Charlie alaycı bir ifadeyle.

Yüzü kıpkırmızı kesilen müdür, "Ne?" diye haykırdı tiz bir sesle.

Charlie almacı Nolan'a uzatarak, "Arayan Tanrı, Welton'a kızların da alınması gerektiğini söylüyor", dedi. Daha sözleri tamamlanmadan, öğrencilerin kahkahaları taş kiliseyi inletmeye başladı.

Müdür bu gösteriye müdahale etmekte bir an bile tereddüt etmedi. Charlie daha ne olup bittiğini anlamadan, kendini müdür odasının ortasında durur buldu. Müdür öfkeyle bir aşağı bir yukarı dolanırken, "Sırtmayı kes artık!" diye tısladı ve sordu: "Suç ortakların kimlerdi?"

"Hiç kimse efendim", diye karşılık verdi Charlie. "Ben tek başıma yaptım. Gazetede düzeltmeleri yapanlardan biri benim. Böylece Rob Crene'in makalesi yerine kendi makalemi araya koydum."

Nolan Charlie'ye dönerek konuştu: "Bay Nolan, okuldan atılmaya çalışılan ilk kişi olduğunuzu sanıyor ama aldaniyorsunuz."

Nolan ortaya eski, kocaman bir kürek çıkardı. Vurma hızının artması için küreğe delikler açılmıştı. Nolan ceketini çıkararak Charlie'nin arkasına geçti.

"Yüksek sesle sayınız Bay Dalton!" diye emrettikten sonra, Nolan küreği Charlie'nin kabaetlerine indiriverdi.

"Bir," Nolan küreği birkez daha, bu sefer daha hızlı indirdi. "İki,"

Nolan vurmaya, Charlie saymaya devam etti. Dördüncü vuruştan sonra Charlie'nin sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısalmıştı. Canının çok yandığı yüzünden belliydi.

Cezalandırma böyle sürüp giderken, müdürün kansı ve sekreteri olan Bayan Nolan ön odada oturmuş, kulaklarını tıkamaya çalışıyordu.

Yandaki Onur Salonu'nda, aralarında Cameron'un da bulunduğu üç öğrenci resim sehpalarının önünde durmuş, duvara geyik kafaları çiziyorlardı. Charlie'ye vuran küreğin sesini iyi duyabiliyorlardı. İçlerini korku ve acı sarmıştı. Cameron bir türlü geyiği çizemiyordu.

Yedinci vuruştan sonra Charlie'nin gözlerinden yaşlar boşalmaya ve yüzünden aşağı süzölmeye başladı. "Say!" diye bağırdı Nolan.

Dokuz ve onuncu vuruşlardan sonra Charlie artık konuşamayacak hale gelmişti. Nolan onuncu vuruştan sonra durarak, Charlie'nin yüzünü görebilmek için önüne geçti.

"Bu işi tek başına yaptığını söylemekte ısrar ediyor musun hala?" diye sordu.

Charlie acısını bastırmaya çalışarak, "Evet....efendim", dedi.

"Ölü Ozanlar Derneği nedir?" Buna kimler dahil ? Bana isimlerini ver", diye bağırdı Nolan.

Charlie kendisini berbat hissediyordu. Kısık bir sesle yanıt verdi: "Yalnızca bendim Bay Nolan. Yemin ederim, bu ismi ben uydurdum."

"Eğer bu işe başkalarının da karışmış olduğunu öğrenecek olursam Bay Dalton, onlar okuldan atılacaklar, ama siz burada kalacaksınız. Beni iyice anladınız mı? Şimdi ayağa kalkın."

Charlie ayağa kalktı. Yüzünün rengi, kan kırmızısıydı. Acıdan ve karşılaştığı aşağılanmadan dolayı ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Eğer siz hatalarınızı kabul etme cesaretini gösterirseniz Bay Dalton, Welton'da sizi bağışlayacaktır. Bütün okul karşısında özür dileyeceksiniz!"

Charlie sendeleyerek Müdür odasından çıktı ve yavaşça birinci sınıfların kaldığı yurt binasına doğru yürüdü. Arkadaşlarının dönmesini bekleyen çocuklar, odalarında dört dönüyor, koridora çıkıp tekrar

odalarına giriyorlardı. Charlie'nin geldiğini gördüklerinde, hepsi odalarına dalıp ders çalışıyormuş görünümünü vermeye çalıştılar.

Charlie yavaş adımlarla koridorun öbür ucuna doğru ilerlerken, acısını belli etmemeye çalışıyordu.

Tam odasına girmek üzereyken, Neil, Tödd, Knox, Pitts ve Meeks ona yetiştiler.

"Neler oldu?" diye sordu Neil. "İyi misin, dayak yedin mi?"

Charlie hiç birine bakmadan, "Hayır", dedi.

Neil yine ısrarla sordu: "Ne oldu o halde?"

"Suç ortaklarının adlarını açıklayıp, tüm okulun önünde özür dilersem, bağışlanacağım", diye yanıtladıktan sonra, kapıyı açarak odasına girdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun Charlie?" diye sordu Neil.

"Kahretsin Neil, benim adım Nuwanda", dedikten sonra çocuklara anlamlı bir bakış rılatıp odasının kapısını çarptı.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Birden yüzleri takdirle aydınlandı. Charlie onları ele vermemişti.

O öğleden sonra Nolan Welton'un ders binalarından birine girmiş, koridorda Bay Keating'in sınıfına doğru yürüyordu. Kapının önüne gelince durdu, kapıyı vurduktan sonra sınıfa girdi. O içeri girdiği sırada Bay Keating ile Bay McAllister durmuş sohbet ediyorlardı.

Bay Nolan, "Sizinle biraz konuşabilir miyiz Bay Keating?" diyerek konuşmalarını böldü. Bay McAllister, "Özür dilerim," diyerek sınıfı terk etti.

Nolan durarak etrafa bakındı. "Burası benim ilk sınıfımdı. Bunu biliyor muydunuz John?" diye sordu. Nolan yavaş adımlarla sınıfı gezerken, "İlk masam," dedi nostaljiyle.

"Bir zamanlar ders vermiş olduğunuzu bilmiyordum."

"İngilizce. Ama bu sizin döneminizden çok önceydi. İnanın bana, öğretmenliği bırakmak hiç te kolay olmadı benim için." Biraz durduktan sonra Keating'in gözlerine bakarak konuşmaya devam etti: "Sizin sınıfınızda, Ortodoks yöntemlerle ders yapılmadığı konusunda söylentiler ulaştı kulağıma. Dalton'un saygısızlığını başışladığımı söylemek istemiyorum, ama sanırım onun yaşındaki çocukların çok kolay etki altında kaldıkları konusunda sizi uyarmayım."

"Verdiğiniz cezanın onu çok etkilediğinden eminim", dedi Keating.

Nolan bir an için kaşım kaldırıdıysa da, sonra bu yorumu duymamazlıktan gelmeye karar verdi. "Geçen gün avluda neler olduğunu açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

"Avluda mı?"

"Uygun adım yürüyen öğrenciler, elleriyle tempo tutan...."

"Ha, şu mesele. Bu önemli bir konunun kanıtlanması için yaptığımız bir deneydi. -Uyum göstermenin zararıyla ilgili.

Ben...."

"John, buradaki ders provamı bellidir. İşe yaradığı da denenmiştir. Eğer siz bunu sorguluyorsanız bunu yapmaktan öğrencileri nasıl alıkoyabilirimi?"

" Her zaman eğitimin amacının özgür düşünebilmeyi aşılama olduğunu düşünmüşümdür." dedi Keating.

Nolan gülerek, "Bu yaştaki çocuklara mı? Dünyada olmaz! Gelenek, John. Disiplin", dedikten sonra lütufkar bir ifadeyle Keating'in omzuna vurdu. "Sen onları üniversiteye hazırlamakla yetin, gerisi nasıl olsa kendiliğinden gelir."

Nolan gülümseyerek sınıftan çıktı. Keating camdan dışarı bakmaya

başladı. Daha bir saniye geçmemişti ki McAllister başım kapıdan içeri uzatıverdi. Belli ki konuşulanlara kulak kabartmıştı.

"Sizin yerinizde olsaydım John, çocukların birer konformist olmasına aldırmazdım", dedi.

"Peki, neden?"

"Siz de şu kutsal salonlardan mezun oldunuz öyle değil mi?"

"Evet."

"Eğer onları kararlı birer ateist olarak yetiştirmek istiyorsanız, katı bir din dersi verin. Bu her zaman işe yarar."

Keating McAllister'a bakakalmıştı. Sonra bir kahkaha patlattı. McAllister gülümseyerek arkasını döndü ve koridorda kayboldu.

O gece Keating, birinci sınıf öğrencilerinin kaldığı yurda gitti. Çocuklar demek toplantılarına ve etkinliklere yetişebilmek için aceleyle dışarı çıkıyorlardı. Birkaç arkadaşı ile birlikte dışarı çıkmakta olan Charlie'yi yakaladı.

"Bay Keating!" dedi Charlie hayretle.

"Yaptığınız gösteri son derece aptalcaydı Bay Dalton", dedi Keating sert bir sesle.

Duyduklarına inanamayan Charlie, "Siz de mi Bay Nolan'ın tarafındasınız!".dedi. "Peki ya Caepe Diem, ya yaşamın iliğini özümsemek, bunlara ne oldu?"

"Yaşamın iliğini özümsemek, gırtlığına kemik tıkmak anlamına gelmez Charles. Bazı durumlarda cesaret göstermek gerekir, bazı durumlarda ise dikkat. Akli başında biri hangisini ne zaman göstermesi gerektiğini bilir."

"Ama ben sanmıştım ki" diye kekeledi Charlie.

"Okuldan atılmak bir akıl ve cesaret göstergesi değildir. Mükemmel denemezse de, yine de burasının size sağladığı bir çok olanak var."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Charlie öfkeyle. "Buna bir örnek gösterebilir misiniz?"

"Örneğin, diğer imkanlar bir yana, benim dersime girme olanağına sahipsiniz, anladınız mı?"

Charlie gülümseyerek yanıtladı: "Evet efendim!" Keating, Charlie'nin yanında durmakta olan, Ölü Ozanlar Derneği'nin diğer üyelerine dönerek, "Şimdi hepiniz aklınızı başınıza toplayın!" diye emretti.

Hepsi bir ağızdan, "Evet efendim", diye yanıtlayınca, Keating gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

Ertesi gün Keating'in sınıfında, yerlerine oturmuş olan öğrenciler, öğretmenlerinin tahtaya büyük, kalın harflerle "ÜNİVERSİTE" diye yazdığını gördüler.

"Beyler", diyerek sözlerine başladı. "Bugün size, üniversiteden mümkün olduğunca çok yarar sağlayabilmeniz için gerekli olacak bir yetenekten söz etmek istiyorum -okumadığınız bir kitabı çözümleyebilmek."

Konuşmasına ara vererek gülüşen çocukları süzdü. Sonra devam etti:

"Belki de üniversite sizin şiire duyduğunuz sevgiyi öldürecektir. Saatler süren sıkıcı çözümler, ayrıntılı araştırmalar ve eleştiriler buna neden olacaktır. Üniversitede şiirin yanı sıra yazının her türüyle karşı karşıya geleceksiniz. Bunların büyük kısmı, sizden bir anda yalayıp yutmanız beklenecek, sihirli yapıtlar olacaktır. Ancak bu arada, veba mikrobuymuş gibi kaçmanız gereken pislikler de karşınıza çıkacaktır."

Konuşurken sınıfın önünde, bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. "Şimdi 'Çağdaş Roman' diye bir ders almış olduğunuzu düşünün. Bütün

dönem boyunca, Balzac'm Goriot Baha'sı ya da Turgeniev'in Babalar ve Oğulları gibi baş yapıtları okursunuz. Size varolma sınavı için verilen ödevde. Şüpheli Sosyete Güzeli adlı romanda konu edilen ana-baba sevgisi hakkında bir kompozisyon yazmanız istendiğini görürsünüz. Bu romanın yazarı elbette ki ders hocanızdan başka birisi değildir."

Keating kaşlarını kaldırarak çocuklara baktı, soma konuşmasını sürdürdü; "Kitabın daha ilk üç sayfasını okuduktan sonra, değerli zamanınızı Zihninizi böyle saçmalıklarla zehirleyerek harcayacak yerde, cepheye gönüllü katılmayı bile tercih edeceğinizi fark edersiniz. Ama bu yüzden her şeyi göze alabilir misiniz? Örneğin bir F almayı? Kesinlikle hayır! Çünkü böyle bir duruma karşı hazırlıklısınızdır.

Çocuklar, sınıfı aydınlatmaya devam eden Keating'i dikkatle dinliyorlardı. "Kitabı açar, kapaktaki özetten konunun, sosyal sınıf atlamak isteyen Christine'e, o çok arzu ettiği sosyete'ye takdim davetini yapabilmek için, herşeyi göze alan, tarım aletleri satıcısı Frank ile ilgili olduğunu öğrenirsiniz. Yazınızın başına hocanızı kitabı okuduğunuza inandıracak bazı cümleler koyar ardından konuyu baştan sonra tekrar yazmanın gereksiz olacağını belirtirsiniz."

"Sonra, herkes tarafından kullanılabilir, kalıplaşmış bir cümleyle devam edersiniz. Örneğin, 'Yazarın ana-baba sevgisi ile ilgili çizmiş olduğu portre ile modern Freud teorisi arasında nasıl bir benzerlik vardır?' gibi bir cümle yazabilirsiniz. Christine'i Elektra, babasının ise günahkar Odipüs ile özdeşleştirirsiniz."

"Sonunda yazınızı, belirsiz ama özenli bir kapanışla bitirirsiniz. Mesela şunun gibi...." Keating bir süre ara verdikten soma, elindeki kağıdı okumaya başladı: "'Burada karşılaştığımız en çarpıcı nokta, bu romanın özü ile Hintli filozof Avesh Rahesh Non'un kuramları arasındaki esrarengiz benzerliktir. Rahesh Non, çocukların anne-babalarını üç başlı canavarı -yönetme hırsı, para ve sosyal statü- elde etmek için nasıl sömürdüğünü en ince detaylarına kadar tartışmıştır.' Rahesh Non'un, bu canavarın nasıl beslendiği, buna karşı çıkmak için nelerin yapılabileceği konusundaki teorisinden söz edersiniz. En sonunda da, hocanızın ne kadar parlak bir yazar olduğunu belirtir,

Şüpheli Sosyete Güzeli adlı romanın sizlere tanıtmakla gösterdiği üstün cesareti översiniz."

Meeks parmak kaldırarak söz aldı: "Hey Kaptan, Bizim Kaptan, ya Rahesh Non gibi birisi hakkında hiç birşey bilmiyorsak ne olacak?"

"Rahesh Non adında biri hiç bir zaman yaşamadı, Bay Meeks. Sizin yapacağınız böyle bir karakteri uydurmaktır. Hiç bir kendini beğenmiş üniversite hocası, böyle önemli bir kişiyi tanımadığını itiraf etmeyi kendisine yediremez. Belki de sonunda, siz de kağıdınızda benim almış olduğuma benzer bir yorumla karşılaşırsınız."

Keating masasının üstüne bırakmış olduğu kağıdı alarak tekrar okumaya başladı: "'Rahesh Non ile ilgili değinmeleriniz çok yerindeydi. Bu sizin kavrama yeteneğinizin ne kadar gelişmiş olduğunu göstermektedir. Benden başka birisinin de bu unutulmuş, büyük Doğulu ustayı anımsadığını görmek beni çok mutlu etti. A - artı."

Kağıdı yine masasının üstüne koydu. "Beyler, final sınavında, okumadığınız, iğrenç kitapların çözümlemesini yapmak zorunluluğuyla karşı karşıya geleceksiniz. Bu nedenle, bunu şimdiden denemenizi size öneririm. İşte size üniversite sınavlarında karşılaşılabileceğiniz birkaç tuzak. Mavi defterlerinizi ve kalemlerinizi çıkarın. Bir sınav patlatıyorum."

Çocuklar gerekli şeyleri çıkarırken, Keating sınav kağıdını dağıttı. Sınıfın ön kısmına bir ekran yerleştirdikten sonra, arka tarafa geçip, oraya da bir slayt makinası kurdu.

"Büyük üniversiteler, Sodom ve Gomore'lere benzerler. Burada özlemini duyduğumuz o zarif yaratıklarla doludurlar: Yani kadınlarla!" diyerek gülümsedi ve konuşmaya devam etti: "Eğlence ve vakit geçirmek için sahip olacağınız olanaklar, tehlikeli oranda çoktur. İşte bu sınav, sizi bunlara biraz olsun hazırlamak için düzenlenmiştir. Sizi şimdiden uyarayım, bu sınavdan alacağınız notlar ortalamanızı etkileyecektir. Artık başlayın!"

Öğrenciler sınava başladılar. Keating slayt makinasının projektörünü açarak ekrana bir slayt yansıttı. Slaytta, yere düşen kalemini almak üzere eğilmiş, üniversiteli bir kız görölüyordu. Kızın göz alıcı bir vücudu vardı ve yere öyle bir eğilmişti ki, iç çamaşırı bile ortaya çıkmıştı. Çocuklar gözlerini ekrana kaydırmaktan kendilerini akıyorlardı. Hemen hepsi de bir kereyle yetinmeyip, bir kez daha baktılar.

"Dikkatinizi sınav kağıtlarına verin çocuklar. Yalnızca yirmi dakikanız kaldı." diye öğrencileri uyardı Keating. Sonra yeni bir slayt taktı. Bu kez ekranda, bir dergi reklamı için poz veren, yarı çıplak, çok güzel bir kadın görölüyordu. Çocuklar bakmamak, dikkatlerim dağıtmamak için verdikleri mücadeleden hep yenik çıkıyorlardı. Keating onların bu çabalarını gülerek seyrediyordu. Bu arada, çekici ve baştan çıkarıcı pozlar veren güzel kadınları ve çıplak Yunan kadın heykellerinin yakın çekimlerini göstermeye devam ediyordu. Kadınlar sonu gelmeyecekmiş gibi görünen, kıvrandırıcı bir dizi halinde. Çocukların gözleri, ekranla mayi defterleri arasında gidip geliyordu. ?Knox büyülenmiş gibi ekrana bakarken, defterine tek bir şey yazmıştı: "Ghriss Chris, Chris...."

BÖLÜM XI

Welton Kampusu, Vermont'un sert kışı ile baştan başa donanmıştı. Sonbaharın o rengarenk yaprakları artık ağaç dallarım değil, yerleri kaplıyordu. Esen güçlü rüzgarların etkisiyle bu yapraklar etrafa saçılıyordu.

Todd ve Neil, başlıklı montlarına ve atkılarına sarınmış, binaların arasından geçen patikada yürüyorlardı. Neil, ılık çalan rüzgarın eşliğinde. Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndaki rolünü ezberliyordu.

"İşte hain, kargındayım. Kılıcımı çekmiş, bekliyorum. Haydi durma, çık karşıma.", diye bağırdı Neil dramatik bir ses tonuyla. Okumadan, ezbere söylüyordu.

"Seninle dövüşeceğim", diye okudu Todd metinden.

" 'Öyleyse izle beni. Gidip düz bir alan. bulalım!" diye gürledi Neil, rüzgar uğultusunu delerek. "Tamım, bayılıyorum buna!"

"Oyuna mı?" diye sordu Todd.

"Evet, hem oyuna hem de rol yapmaya!" dedi coşkuyla. "Oyunculuk, yeryüzündeki en mükemmel şeylerden biri ol-mah. İnsanların çoğu, gerçek heyecanın tüm yaşamları boyunca yalnızca birkaç kez tadarlar. O da şansları varsa tabii. Ben eğer oyunculluğu sürdürürsem, düzinelerce heyecanlı hayat yaşarım."

ileri doğru koştu ve dramatik hareketlerle bir duvarın üzerine sıçradı. "'Olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bu!' Tanrım, hayatım boyunca ilk kez bütünüyle yaşadığımı hissediyorum!" dedi ve sonra Todd'a dönerek ekledi: "Bunu sen de denemelisin. İstersen provalara katılabilirsin. Işık ve diğer işlerle ilgilenecek birini arıyorlar."

"Hayır, teşekkürler."

"Bir sürü de kız var," diye belirtti Neil muzipçe. "Hermia'yı oynayan kız inanılmaz bir şey."

"Gösteriyi mutlaka geleceğim", diye söz verdi Todd.

"Git, git, git seni tavuk!" diyerek Todd'u kızdırmaya çalıştı Neil. "Nerede kalmıştık?"

"Hey orada mısın?!", diye okudu Todd.

"Okuduklarına kendin de birşeyler kat", diye önerdi Neil.

"HEYORADA MISIN?" diye gürledi bu kez Todd.

"İşte Böyle! 'Çağırımı dinle, burası erkeklik gösterisi yapmaya uygun bir yer değil diye bağırdı. Sonra başıyla Todd'u selamlayıp, "Sağol dostum, akşam yemeğinde görüşürüz." dedi ve koşarak yurt binasına girdi.

Dışarıda yalnız kalan Todd, bir süre arkadaşının arkasından baktı, sonra başını iki yana doğru sallayarak kütüphaneye doğru yürüdü.

Neil koridorlarda dans ederek hoplaya-zıplaya yürüyor, ona merakla bakan öğrencilerin yanından soytarılıklar yaparak geçiyordu. Kapıyı savurarak açtı. Bir sıçrayışla odasına girerken, elindeki soytarı kafalı asasını havada sallıyordu.

Birden durdu. Masasının başında babası oturuyordu! Ne-il'in yüzü, geçirdiği şoktan bembeyaz kesilmişti.

"Baba!"

"Bu aptal oyundan derhal çıkacaksın Neil", diye kükredi Bay Perry.

"Baba ben...."

Bay Perry ayağa fırlayarak yumruğunu masaya indirdi.

"Bana cevap vermeye nasıl cesaret edersin!" diye bağırdı. "Bu saçma sapan oyunculuk işiyle vakit kaybetmiş olman zaten yeteri kadar kötü, bir de beni bilerek aldattın!" Neil olduğu yerde titreyerek dururken, babası öfkeyle odayı adımlıyordu. "Bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünüyordun? Cevap ver!" diye gürledi. "Seni bu işe kim itti? Şu Bay Keating mi?"

"Hiç kimse." diye kekeledi Neil. "Sana sürpriz yapmayı düşünmüştüm. Tüm derslerimden A aldım ve"

"Gerçekten bunun ortaya çıkmayacağını mı sandın sen? Geçen gün Bayan Marks 'Yeğenim oğlunuzla aynı oyunda oynuyor.' dedi. 'Yanılıyor olmalısınız. Benim oğlum hiçbir oyunda oynamıyor.' diye yanıtladım. Ama sen beni yalancı çıkardın Neil. Şimdi, yarın provaya gidecek ve onlara ayrılacağını söyleyeceksin!"

"Baba, ben başrollerden birini oynuyorum", diye açıkla

maya çalıştı Neil. "Gösteri yarın gece. Baba lütfen"

Bay Perry'nin yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. Neil'e doğru bir adım attı ve parmağını ona doğru kaldırarak, "Yarın dünyanın sonu bile gelse umurumda değil. Oyunculuk işi senin için bitmiştir! Anlaşıldı mı? ANLAŞILDI MI?"

Neil konuşmak için kendisini zorladı ama tüm söyleyebildiği, "Evet efendim", oldu.

Bay Perry durdu. Oğluna sert ve uzun bir bakış attı. "Seni burada okutabilmek için büyük fedakarlıklara katlandım Neil. Beni buna pişman etme!"

Bu sözlerden sonra Bay Perry, arkasını dönerek odadan çıktı. Neil uzunca bir süre olduğu yerde durdu. Sonra masasına doğru bir adım attı ve masayı yumruklamaya başladı. Yumrukları gittikçe kuvvetleniyordu. Bu durum, ellerini hissedemez hale gelinceye dek sürdü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

O akşam Welton'un yemek salonunda, başının ağrıdığı söylemiş olan Neil dışında, bütün dernek üyeleri bir arada oturuyorlardı. Yemek yemekte güçlük çekiyorlarmış gibi bir görünümleri vardı. Masalarına gelen Dr. Hager, şüpheli bir bakışla çocukları süzdü.

"Bay Dalton, bir sorunuz mu var oğlum?" diye sordu. "Yemek yemekte güçlük mü çekiyorsunuz?"

"Hayır efendim", diye yanıtladı Charlie.

Hager çocuklara baktıktan sonra tekrar sordu: "Bay Me-eks, Bay Overstreet ve Bay Anderson, her zaman sol ellerinizi mi kullanırsınız?"

"Hayır efendim."

"Peki o zaman, neden sol ellerinizle yiyorsunuz?"

Çocuklar bakiştılar. Knox sözcülüğü ele alarak açıkladı: "Eski alışkanlıklardan kurtulmanın iyi olacağını düşündük."

"Eski alışkanlıkların nesi varmış. Bay Overstreet?"

"Bunlar bizi mekanik bir yaşam tarzına iter, düşüncelerimizi sınırlarlar", diye belirtti Knox.

"Eski alışkanlıklardan kurtulma endişesine kapılmak yerine, daha iyi ders çalışma alışkanlıkları kazanmanızı öneririm Bay Overstreet. Anladınız mı?" dedi Hager ciddiyetle.

"Evet efendim."

Masada oturmakta olan diğer çocuklara bakarak, "Bu hepiniz için geçerlidir", diye ekledi. "Şimdi yemeğe sağ ellerinizle devam edin."

Çocuklar Hager'ın sözünü dinlemiş gibi yaptılar, ama yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz, Charlie çatalım diğer eline aktarıp, yine sol eliyle yemeye girişti. Diğerleri de onu izlediler.

Nihayet Neil yemek salonuna gelerek, arkadaşlarına masasına doğru yürüdü. Ciddi ve üzgün görünüyordu. Charlie ona bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Babam geldi", diye karşılık verdi Neil.

"Oyundan çıktın mı?" diye sordu Todd.

"Bilmiyorum."

"Bu konuyu neden Bay Keating'le konuşmuyorsun?" diye önerdi Charlie.

Neil karamsar bir tavırla karşılık verdi: "Bu ne işe yarayabilir ki?"

Charlie omuzlarım silkerek, "Belki sana bir öğütte bulunur. Hatta belki babanla bile konuşur."

"Şaka mı yapıyorsun", dedi Neil kısa bir gülüşle. "Komik olma!"

Neil'in itirazlarına rağmen arkadaşları. Bay Keating'in Neil'in sorununa bir çözüm yolu bulabileceğinde ısrarlıydılar. Yemekten sonra, yurt binasının ikinci katma, öğretmenlerin kaldığı bölüme gittiler. Todd, Pitts ve Neil, Keating'in odasının önünde durdular. Charlie kapıyı tıklattı.

"Bu çok saçma", diye itiraz etmeye çalıştı Neil.

"Yine de hiç bir şey yapmamaktan iyidir", diye karşılık verdi Charlie ve kapıyı tekrar tıklattı. Ne var ki içeriden hiç bir ses gelmedi.

"Odasında değil. Haydi gidelim." diye yalvardı Neil.

Charlie tokmağı çevirince, kapı hemen açıldı. Charlie odaya girerken, "Onu içeride bekleyelim", dedi.

"Charlie! Nuwanda! Çık odadan dışarı!" diye seslendi diğerleri koridordan. Ama Charlie dışarı çıkmaya niyetli görünmüyordu. Diğerleri koridorda birkaç dakika daha konuşup, yalvardıktan sonra, meraklarına yenik düşerek Keating'in odasına girdiler.

Küçük oda boş ve terkedilmiş görünüyordu. Çocuklar durdukları yerde sıkıntıyla kıpırdanıyorlardı. "Nuwanda" diye fısıldadı Pitts. "Burada olmamız yanlış."

Charlie onu duymazlıktan gelerek ayağa kalktı ve odanın içinde etrafına bakınmaya başladı. Kapının yanında yerde, küçük mavi bir bavul duruyordu. Yatağın üzerinde birkaç kitap vardı. Bunlardan bazıları oldukça yıpranmıştı. Charlie masaya yanaşıp eline, içinde yirmi yaşlarında, güzel bir kızın resmi bulunan bir çerçeve aldı. Isık çalarak, "Hey buraya bakın!" dedi. Resmin yanında tamamlanmamış bir mektup duruyordu. Charlie kağıdı alarak okumaya başladı: "Sevgili

Jessica'm! Sen olmadan günlerim çok yalnız geçiyor vesaire vesaire vesaire. Kendimi en yalnız hissettiğim anlarda, ya dakikalarca senin o güzel resmine bakıyorum, ya da gözlerimi yumup, o ışık saçan gülüşünü hayal ediyorum. Ne yazık ki benim düş gücüm, senin eşsiz varlığınla karşılaştırılınca çok bulanık kalıyor. Seni öyle çok özlüyorum ki. Dilerim-"

Charlie okumaya devam ederken, diğerleri kapının gıcırdayarak açıldığını duydular. Arkadaşları yanından uzaklaşırlarken, Charlie de kapıda durmakta olan Bay Keating'i görmüş, okumayı kesmişti.

"Selam, Bay Keating! Sizi görmek ne güzel!" diye bağırdı Charlie.

Keating ona yaklaştı. Yavaşça elindeki mektubu alarak katladı ve cebine koydu. "Bir kadın kutsal bir mağbet gibidir çocuklar. Ona tapınmak için elinize geçen fırsatları asla kaçırmayın", dedikten sonra yazı masasına gitti ve bir çekmeceyi açarak, mektubu içine koydu. Charlie'ye bakarak, "Karıştırmak istediğiniz başka bir şey var mı Bay Dalton?" diye sordu.

"Üzgünüm", diyerek özür diledi Charlie. "Ben, biz "

Charlie yardım ararcasına arkadaşlarına baktı. Neil bir adım öne çıkarak söz aldı:

"Hey Kaptan! Bizim Kaptan! Buraya sizinle önemli bir konuda görüşmek üzere geldik."

Bay Keating gruba bakarak sordu: "Peki hepiniz mi?"

"Aslında yalnızca ben konuşmak istiyordum", dedi Neil arkadaşlarına bakarak. Charlie ve diğerleri gitmeye istekli görünüyorlardı.

"Biraz ders çalışmalıyım", dedi Pitts. "Ben de", diye ekledi her biri. "Görüşürüz Bay Keating."

Aceleyle dışarı çıkıp, kapıyı arkalarından kapadılar. "Her zaman uğrayabilirsiniz", diye seslendi Keating arkalarından.

"Teşekkür ederiz", diye yanıtladı çocuklar kapalı kapının ardından.

Pitts Charlie'nin omzuna vurarak, "Kahretsin Nuwanda, seni geri zekalı!" dedi.

Charlie omuzlarını silkerek yanıtladı: "Kendime engel ola-madun."

Keating kendini gülmekten alamamıştı. Neil odanın içinde dolanıyor, etrafına bakmıyordu. "Vay canına!" dedi. "Size burada pek fazla yer vermemişler, öyle değil mi?"

"Belki de dünya nimetlerinin bizi öğretmekten alıkoyacağını düşünüyorlardır", diye karşılık verdi Keating çarpık bir gülümsemeyle.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Neil. "Yani, ben sizin bugünü-yaşa-felsefesi ile hareket edip, bütün dünyayı gezip görmek isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Ah, ama ben dünyayı zaten görüyorum, Neil. Yeni bir dünya bu. Bunun yanı sıra, böyle bir yerde, benim gibi en az bir öğretmen bulunması gerektiğine inanıyorum." Kendi yaptığı espiye gülerken devam etti: "Buraya benim öğretmenliğim hakkında mı konuşmaya geldin?"

Neil derin bir nefes aldıktan sonra, "Babam beni Henley Hall'daki oyundan ayrılmam için zorluyor. Carpe diem ve diğer şeyleri düşündükçe, kendimi tutsak gibi hissediyorum. Oyunculuk benim için herşey demek Bay Keating. Benim gerçekten yapmak istediğim şey bu! Elbette babamı da anlayabiliyorum, benim ailem Charlie'ninki kadar varlıklı değil. Ama babam hayatımın geri kalanım şimdiden planladı bile ve bunu yaparken, bir kez olsun bana ne istediğimi sormadı!"

"Şimdi bana anlattıklarım, babana da anlattın mı? Ona oyunculuk tutkundan söz ettin mi?" diye sordu Bay Keating. "Şaka mı yapıyorsunuz? Bunları söylesem beni öldürürdü!"

"O halde, ona karşı da rol yapıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Keating yavaşça. Bir süre endişeli bir ifadeyle dolanan Neil'i izledi sonra yine konuşmaya başladı: "Neil, babanla konuşmanın sana imkansız gibi görüldüğünü biliyorum, ama bunu yine de yapmalısın. Ona gerçek Neil'in nasıl biri olduğunu göstermelisin."

"Ama onun bana neler diyeceğini biliyorum. Oyunculuğun sadece geçici bir heves ve değersiz bir iş olduğunu, bunu unutmam gerektiğini söyleyecek. Bana ne kadar güvendiklerini ve oyunculuğu kendi iyiliğim için aklımdan çıkarmam gerektiğini anlatacak."

Yatağının üstünde oturmakta olan Keating, "Peki", dedi. "Eğer oyunculuk senin için geçici bir heves değilse, bunu babana kanıtlamalısın. Tutkun ve sözlerinle, yapmak istediğinin gerçekten bu olduğunu ona göster. Eğer bu da işe yaramazsa, nasıl olsa bir gün on sekiz yaşına basacaksın. O zaman istediğini yapmakta özgür olacaksın."

"On sekiz! Peki bu oyun ne olacak? Gösteri yarın gece!"

"Onula konuş, Neil."

"Bunun daha kolay bir yolu yok mu?" diye sordu Neil yalvaran bakışlarla.

"Kendine sadık kalacaksan, yok."

Neil ve Bay Keating uzun süre konuşmadan oturdular.

Sonunda Neil 'Sağolun Bay Keating!', dedi,, "Ne yapacağıma karar vermeliyim."

Neil Bay; Keating'le kokuşurken, Charlie, Knox, Todd mağaraya gittiler. Kar yağıyordu. Yumuşak beyaz bir örtü, sanki toprağı vadide çılgınca esen soğuk rüzgardan koruyor gibi görünüyordu.

Çocuklar mumla aydınlatılan mağarada dağılıp, kendi işleriyle

uğraşmaya başladılar. Hiç biri toplantıyı açmayı düşünmedi. Charlie saksafonuyla acıklı melodiler çalıyordu. Bir köşeye çekilmiş oturan Knox, Chris'e yazmakta olduğu aşk şiiri üzerinde çalışırken, kendi kendine mırıldanıyordu. Yalnız başına oturan Todd da bir şeyler yazmaktaydı. Pitts duvarın önünde durmuş, taşa bir kitapta bulunduğu bir alıntıyı kazıyordu.

Cameron saatine bakarak, "Yat borusunun çalmasına on dakika kaldı", diye hatırlattı, ancak sözlerine bir tepki almadı.

Knox Todd'a dönerek, "Ne yazıyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum, bir şiir", diye yanıtladı Todd. "Ders için mi?" "Bilmiyorum."

"Buradan bir an önce çıkmazsak, eksi not alırız. Kar fena bastırdı", dedi Cameron. Charlie Cameron'u duymazlıktan gelerek, saksafon çalmayı sürdürdü. Cameron diğerlerine baktı, sonra omuzlarını silkerek, "Ben gidiyorum", dedi ve tek basma mağaradan çıktı.

Knox Chris'e yazmış olduğu aşk şiirini kendi kendine okuduktan sonra bacağına vurarak, "Kahretsin! Chris'in bu şiiri okumasını bir sağlayabilsem!" diye inledi.

"Şiiri ona neden sen okumuyorsun." diye önerdi Pitts. "Şiir okumak Nuvvanda'nın işine yaradı."

"Benimle konuşmak bile istemiyor Pitts!" diye sızlandı Knox. "Onu aradım, ama telefona bile gelmek istemedi."

"Nuwanda Gloria'ya şiir yazdı, Gloria da onun üstüne atladı. Haksız mıyım 'NuwandaT

Charlie saksafon çalmayı kesti. Bir an düşündü, sonra, "Kesinlikle haklısın!" diye karşılık verdi ve tekrar saksafon çalmaya başladı.

Uzaklardan yat borusunun sesi yankılandı. Charlie melodiyi bitirerek, saksafonu kutusuna koydu ve mağaradan çıktı. Todd ve Pitts de kağıtlarını toplayarak, onun peşinden gecenin karanlığına daldılar. Knox mağarada yalnız kalmış, elindeki şiire bakıyordu. Sonra kağıdı

kitabının arasına koyup, mumu üfledi ve umutsuz bir kararlılıkla ağaçların arasına daldı.

"Eğer onun işine yaradıysa, benim de işime yarayacaktır." dedi kendi kendine. Bu arada şiirini Chris'e ulaştırmanın yollarını planlamaya başladı.

Ertesi sabah yerler kaim bir kar tabakası ile örtülmüştü. Knox erkenden yurttan çıktı. Dondurucu hava ve buz gibi rüzgardan korunmak için, iyice sarılıp sarmalanmıştı. Bisikletinin önündeki karları silkeledikten sonra, onu kardan temizlenmiş olan yola taşıdı ve Welton Akademisi'nden Ridgeway Lisesi'ne uzanan yokuşu, hızla inmeye başladı.

Bisikletini okulun dışında bırakarak, kalabalık koridorlardan birine daldı. Kızlar ve erkekler, hepsi de bir şeylerle meşguldüler. Kimi paltolarını dolaplarına asıyor, kimi kitaplarını topluyor, kimiye konuşup şakalaşıyordu.

Knox hızla bir koridordan geçerken, öğrencilerden birine bir şey sormak üzere durakladı. Sonra, geri dönerek merdivenlere yöneldi. Öncekinin iki katı bir hızla ikinci kata çıktı.

Knox, dolabının önünde durmuş, birkaç kız arkadaşıyla sohbet etmekte olan Chris'i görünce, ona seslendi. Chris hızla eşyalarını toplayarak arkasını dönünce, Knox'da onu izledi.

Chris onu kız arkadaşlarının göremeyeceği bir köşeye iterken, "Knox! Burada ne arıyorsun?" diye bağırdı.

"Geçen gece olanlar için özür dilemeye geldim ve sana bunu getirdim: Senin için yazdığım bir şiir."

Ona şiiri, solmuş ve yarı donmuş bir demet çiçekle beraber uzattı. Chris onlara şöyle bir baktı, ama uzanıp almadı. "Eğer Chet seni görürse, yaşatmaz! Bunu bilmiyor musun?" diye bağırdı.

Knox başını sallayarak konuştu: "Umurumda değil. Seni seviyorum

Chris. Sen Chet'ten daha iyi birisine layıksın. Bu biriisi de ben olabilirim. Lütfen bunları kabul et."

"Sen delisin Knox", diye karşılık verdi Chris. Bu arada ders zili çalmış, öğrenciler sınıflara doluşmaya başlamıştı.

"Lütfen. O gece ahmak gibi davrandığımı biliyorum. Ama lütfen al!" diye yalvardı Knox.

Chris çiçeklere baktı. Kabul edip etmemesi gerektiğini düşünür gibiydi. Sonra başını sallayarak, "Hayır! Lütfen beni artık daha fazla rahatsız etme!", dedi ve sınıfa girerek kapıyı arkasından kapadı.

Koridorlar boşalmıştı. Knox bir elinde boyunları bükük çiçekler, bir elinde şiiri, olduğu yerde kala kalmıştı. Bir anlık tereddütten sonra, kapıyı ardına kadar açarak Chris'in sınıfına girdi.

"Knox!" diye haykırdı Chris. "Buna inanamıyorum!"

"Senden bütün istediğim, beni dinlemen." diyerek şiiri yazmış olduğu kağıdı açtı ve öğretmen ile diğer öğrencilerin hayret dolu bakışları altında okumaya başladı:

Gökyüzünden bir kız indi adı Chris, Altından yaratılmış gibi saçları ve teni, Ona dokunmak cennettir sanki, Öpmek ise doyasya - tanımlayamam o zevki.

Kıpkırmızı kesilmiş olan Chris, ellerini yüzüne kapadı. Birbirlerine şaşkın bakışlar atan arkadaşları, kahkahalarını ancak güçlkle bastırabiliyorlardı. Knox okumaya devam etti:

Bir tanrıça yaratıldı adı Chris,

Nasıl gerçekleştiğini bu mucizenin,

Asla öğrenemesem de gerçeği,

Biliyorum yine onu, sonsuz bir aşkla seveceğimi.

Knox sınıfta Chris'le yalnızmış gibi, okumaya devam ediyordu:

Gülümseyişindeki o tatlılık, Gözlerindeki ısıltılı parlaklık. Yaşam kusursuzdur -ben de mutlu, Bilsem bir tek onun hayatta olduğunu.

Knox elindeki kağıdı indirerek, parmaklarımın arasından sıkıntıyla kendisim izleyen Chris'e baktı. Sonra şiiri ve çiçekleri onun sırasına bıraktı.

"Seni seviyorum, Chris", dedikten sonra arkasını döndü ve sınıftan çıktı.

BOLUM XII

Knox, Ridgeway Lisesi'nden kaçır gibi çıkarak, kör edercesine yağın karda ve buzlu yollarda yapılabilecek en büyük hızla, Welton'a geri döndü. Kampüse vardığında arkadaşları. Bay Keating'in dersinden çıkmak üzereydiler. Zil çaldığı sırada öğrenciler Bay Keating'in masasının etrafına toplanmış, gülüşüyorlardı.

"Bugünlük bu kadar beyler", dedi Keating kitabım kapayarak. Bay McAllister'ın Latince dersine gireceklerim hatırlayan bir kaç öğrenci, hoşnutsuzlukla homurdandı.

Çocuklar kitaplarını toplayıp dışarı çıkarlarken, öğretmen Neil'e seslenerek, "Seninle bir dakika görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Neil ve Keating herkesin dışarı çıkmasını beklediler. Sonra Keating Neil'e dönerek sordu: "Baban ne dedi? Onunla konuştun mu?"

"Evet", diye yalan söyledi Neil.

"Ciddi misin?" dedi Keating heyecanlanarak. "Babana, bana söylediklerini anlattın mı? Oyunculuk tutkunu fark etmesini sağlayabildin mi?"

"Evet", diye karşılık verdi Neil. Yalanın gittikçe büyümekte olduğunu bilincinde ekledi: "Bundan çok hoşlanmadı, ama en azından oyunda kalmama izin verdi. Ancak gösteride bulunamayacak, çünkü iş için Chikago'ya gitmesi gerekiyormuş. Ama sanırım oyunculuk yapmama göz yumacak. Notlarım yüksek olduğu sürece elbette."

Neil konuşurken Bay Keating'in gözlerine bakamıyordu. Yalan söylemek onu öyle rahatsız etmişti ki öğretmenin ona verdiği yanıtı bile anlamadı. Kitaplarını kucaklayarak acele etmesi gerektiğini söylediğinde, Bay Keating hayretle arkasından bakakaldı.

Knox nihayet kampüse ulaştığında, bisikletini ders binasının arkasındaki mutfağın yanına bırakarak, içeri koştu. Üşümüştü ama coşku doluydu. Kocaman mutfaktaki sıcaklığı ve nefis kokuları içine çekmek için bir an durdu ve az önce fırından çıkmış olan tatlı çöreklerden birini kaptı. Tam koridora daldığı sırada, öğrenciler bir dahaki ders için sınıf değiştiriyorlardı. Arkadaşları onu hemen gördüler.

"Nasıl gitti?" diye sordu Charlie. "Ona şiirini okuyabildin mi?"

Ağızındaki tatlı çöreğin son lokmasını yutmaya çalışırken, "Evvet!" dedi sırtarak.

Pitts sırtına vurarak, onu kutladı: "Aferin. Peki o ne dedi?"

"Bilmiyorum", diye yanıtladı Knox.

"Bilmiyorum da ne demek oluyor?" diye sordu Charlie hayretle.

Daha kaçmadan arkadaşları etrafını sarıp, onu boş bir sınıfa ittiler ve kapıyı arkalarından kapadılar. "Peki Knox. Anlatmaya en başından başla!" diye emretti Charlie.

O gece çocuklar. Bay Keating'le birlikte Henley Hail'da sergilenecek Bir Yaz Gecesi Rüyası adlı oyunu izlemeye gitmek üzere, lobide

bekleiyorlardı. Knox bir sandalyeye çökmüştü. Chris'le olan sabahki karşılaşmadan dolayı hala sersem gibiydi. Kendisini aynı anda hem neşeli, hem de şaşkın hissediyordu.

"Nuwanda nerelerde?" diye sordu Meeks. "Acele etmezsek Neil'ın çıkışını kaçıracağız."

Pitts başını sallayarak yanıtladı: "Gitmeden önce, kırmızıya boyanması gerektiğini söyledi."

"Nedir bunun anlamı?" diye sordu Cameron.

"Charlie'yi tanırsın", diye karşılık verdi Pitts gülerek. Tam o sırada Nuwanda merdivenlerden aşağı süzüldü.

"Bu kırmızıya boyanma hikayesi de ne oluyor?" diye sordu Meeks. Charlie etrafına bakındıktan sonra, gömleğini açtı ve ortaya, göğsüne çizilmiş, parlak kırmızı renkte bir şimşek çıktı.

"Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Todd.

"Bu, kızılderililerin kullandığı bir erkeklik simgesidir. Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor. Bunun yardımıyla, kızları da çılgına çevirebileceğim!"

"Ya bunu görürlerse ne olur Nuwanda diye sordu Pitts.

Charlie gözünü kırparak, "Bu daha da iyi olur!" dedi.

Grup halinde lobiden çıkarlarken, "Sen delisin!" dedi Cameron. Tam kapıdan çıkmak üzerelerken, içeri girmekte olan Chris'i gördüler.

Knox bir anda bayılacak gibi oldu. Kalbi deli gibi çarparak, "Chris!" dedi.

"Bımu bana neden yapıyorsun?" diye hıçkırdı Chris.

Knox çevresine bakındı, sonra onu bir köşeye iterek, "Burada kalamazsın!" dedi.

Koridorun ucunda Bay Keating göründü. Gitmeye hazırdı. Kapının önünde bekleyen grubun araşma katıldı. "Haydi gençler", dedi gülümseyerek ve hep birlikte uzaklaştılar.

Knox arkalarından, "Birazdan size yetişirim", diye seslendikten sonra Chris'i binadan dışarı, gecenin karanlığına çekti.

"Seni burada yakalarlarsa, ikimizin de başı büyük derde girer!" dedi Knox, dişleri soğuktan birbirine çarparak.

"Öyle mi? Ama sen benim okuluma gelip, beni aptal yerine koyduğun zaman, herşey yolundaydı, değil mi?" diye bağırdı Chris.

"Şşşt, sessiz ol. Dinle bak. Amacım seni aptal yerine koymak değildi."

"Ama yaptığın buydu! Chet herşeyi duydu ve deliye döndü. Onu buraya gelip seni öldürmekten vazgeçirmek, hiç de kolay olmadı benim için. Artık bu saçmalığa bir son vermek gerek, Knox!"

"Ama, ben seni seviyorum!"

"Sürekli bunu tekrarlıyorsun, ama beni doğru dürüst tanımıyorsun bile!"

Uzakta, Keating ve çocuklar büyük okul arabasına binmiş, kornaya basarak Knox'u çağırıyorlardı. Knox, "Siz gidin, ben yürüyerek gelirim." diye bağıınca, araba hareket etti. Tekrar Chris'e dönerek, "Seni elbette seviyorum! Seni gördüğüm ilk anda, harika biri olduğunu anlamıştım", dedi.

"Yalnızca görerek mi?" diye sordu Chris.

"Elbette görerek. Doğru kişi olduğu hep İlk bakışta anlaşılır."

"Peki, ya yanılıyorsan? Ya beni biraz bile ilgilendirmiyor -san?"

"Öyle olsaydı, kendimi Chet'ten sakınmam için beni uyarmazdın."

Bu sözler Chris'i bir an için düşündürdü. Sonra, "Bak", dedi. "Şimdi gitmeliyim. Oyuna geç kalacağım."

"Chet'le birlikte mi gidiyorsun?"

"Chet'le tiyatroya gitmek, ha? Şaka mı yapıyorsun?"

"O,halde beraber gidelim."

"Beni çileden çıkaracaksın, Knox!"

"Bana tek bir şans tanı. Eğer bu gece benden hoşlanmazsan, seni rahat bırakacağım."

"Eminim!" dedi Chris alaycı bir sesle.

"Ölü Ozanların onuruna sana yemin ederim. Bu gece benimle gel. Eğer bu geceden sonra beni görmek istemezsen, pes edeceğime yemin ediyorum."

Chris duraladı. "Tanrım, Chet bunu duyarsa "

"Chet hiç birşey duymayacak", diye söz verdi Knox.

"En arkada otururuz ve biter bitmez de ortadan yok oluruz."

"Eğer gerçekten bunun son olduğuna söz veriyorsan,

Knox "

"Ölü Ozanların şeref sözü!" dedi Knox sağ elini kaldırarak.

"Bu da nedir?"

"Benim sözüm." Parmaklarıyla yüreğinin üzerinde bir haç işareti yaparak, tüm içtenliğiyle Chris'e baktı. Knox kendisini Healey Hall'a doğru çekerken, Chris içini çekerek onu izlendi.

Knox ile Chris, lisenin tiyatro salonuna, önlerde oturan Bay Keating ve diğer öğrencilerden çok sonra girdiler. Arka-'«arda bir yere oturdular. Arkadaşları Knox'u Chris ile birlikte görünce, ona cesaretlendirici hareketler yaptılar.

Sahnede gösteri başlamıştı. Neil başında çiçeklerden bir taçla, sahneye ilk büyük çıkışını yaptı Puck olarak. Ölü Ozanlar Derneği'nin üyeleri, ona yüksek sesle tezahürat yaptılar. Neil seyircilere korku dolu bir bakış attı. Todd parmaklarını çapraz yaparak, ona şans diledi.

""Selam sana küçük peri! Yolculuk nereye böyle?" diye konuşmaya başladı Neil, Puck olarak.

"Tepeleri, vadileri aşarak, çalılardan, dikenlerden geçerek....." diye yanıtladı bir periyi canlandırmakta olan oyuncu. Bay Keating seyirciler arasındaki çocuklara baktıktan sonra, Neil'e bir zafer işareti yaptı.

""Evet doğru bildin, / Ben gecelerin yokuşuyum. ?/ Oberon'a şaklabanlık yapar, onu güldürürüm. /Fasulyeyle beslen

miş tombul bir aygın kandırmak için, / Kısrak gibi kışnerim""

Neil repliklerini rahat ve başardı bir biçimde sıralarken, arkadaşları onu dikkatle izliyorlardı. Her anın tadını çıkarıyor, gülünmesi gereken yerlerde kahkahalara boğuluyorlardı. Todd, sanki bu yolla Neil'e yardımcı olabilecekmiş gibi, replikleri içinden, ağzını oynatarak söylüyordu. Ama Neil'in zaten yardıma gereksinimi yoktu.

"Çok başardı! Gerçekten de çok başardı!" diye heyecanla fısıldadı Charlie arkadaşlarına.

Oyun Lysander ve Hermia karakterleriyle sürdü. Yaprak Ve dallardan

oluşan göz alıcı bir kostüm giymiş olan Ginny Danburry, Hermia'yı oynuyordu.

"Bir olan gönüller, / Bir olan sevgiler gibi, /yataklar da bir olsun."

Ginny, Hermia olarak yanıtladı: "Lütfen iyi yürekli Lysander, Lütfen Sevgilim, hatırım için, /Bana bu kadar yakın yatmayın, biraz uzaklasın."

Charlie elindeki programa göz atarak, Hermia'yı canlandıran kızın adını aradı. "Ginny Danburry! Çok güzel bir kız!" dedi içini çekerek. Sonra gözleri kızın yaprak ve dallardan oluşan kostümüne döndü tekrar.

"Aşk ve saygı adına kibar dostum, / Uzaklaş yanımdan törelerin buyurduğu kadar / Gerekli olan mesafeyi koy, / Erdemli bir kızın yatacağı kadar. / Öyle uzak dur benden tatlı arkadaşım, iyi geceler, / Aşkın asla değişmeyecek, hayatın sona erene kadar", diye konuştu Ginny.

Ginny Charlie'yi adeta büyülemiş gibiydi. Ginny ve Lysander oynamaya devam ederlerken, Neil kuliste durmuş, onları izliyordu. Birden salona giren babasını gördü. Bay Perry seyircilerin arkasında, ayakta durdu. Nabzının hızla atmaya başlamasına karşın, Neill'in yüzündeki ifade değişmedi.

Lysander ve Ginny'ın oynadığı sahne sona ermek üzereydi. "İşte yatağım burada. İyi uykular dilerim sana." dedi Lysander.

"Dileğin yarısı dileyenin olsun." diye karşılık verdi Hermia.

Çift sahnede yere yatıp, uyumaya başladı. Bir ara müziği duyuldu. Bu Puck'ın yeniden sahneye çıkması için bir işaretti.

Neil'in bu müzikli, sözsüz düşteki oyunu, rahat, neşeli ve büyüleyiciydi. Diğer karakterler de ağır ağır hareket ederek bu müzikli düşteki yerlerini aldılar. Işıltılar içindeki Hermia Charlie'yi büyülemişti. Bay Keating, Todd ve diğer çocuklar kendilerini oyunun heybetine kaptırılmış, büyük bir hazla seyrediyorlardı. Chris'in varlığıyla kendinden

geçmiş olan Knox, sürekli Chris'e bakmaktan ve bunu ona belli etmemeye çalışmaktan, oyunun büyük bölümünü kaçırmıştı. Chris de Knox'a aşık olmak üzere olduğunu hissediyordu.

Müzikli düş sona erince Neil, Puck olarak sahnede tek başına kaldı. Konuşmaya başladığında tüm seyircilere hitab ediyordu, ama sözlerini aslında, hala arkada ayakta durmakta olan babasına yöneltmişti.

*Biz gölgeler sizi kırdıysak eğer,
Durup bir düşünün ve bizi hoşgörün:
Siz uyuklayıp durdunuz yerlerinizde,
Hayaller gezinirken sahnemizde.
Belki de kötüydü konumuz, ya da anlamsız,
Ama zaten bir düşten ibaretti oyunumuz,
Sitem etmeyin bize, kulak verin çağrıma
Dürüst Puck derler bana,
Övgüyü hak etmemiş olsak da
Zehir saçmayın oyunumuza
Eğer yine beğenmezseniz
Şu Puck yalancının biriymiş dersiniz
Dileriz şimdilik iyi geceler
Uzatın ellerinizi hala dostsak eğer
Robin de size mutluluklar diler.*

Neil'in kapanış monologundan sonra perde indi ve salonu büyük bir alkış tufanı sardı. Neil'in oyunculuk yeteneği ile ilgili soru işaretleri arkadaşlarının zihninden tamamen dağılmıştı. Çılgın gibi alkışlıyorlardı. Diğer seyirciler de onların alkışlarına katılıyor, Neil ile tüm oyuncular defalarca perde önüne çağırıyorlardı.

Oyuncular teker teker öne çıkıp, seyircileri selamladılar. Çok büyük alkış almış olan Ginny, kendisim diğerlerinden daha hızlı alkışlayıp, daha sesli "Bravo!" diye bağırarak Charlie'ye gülümsedi. Knox Chris'e dönerek gülümsedi ve elini tutabilmek için alkışlamayı kesti. Chris ona karşı koymadı.

Seyircileri selamlama sırası Neil'e gelince, arkadaşları çılgın gibi tezahüratta bulunmaya başladılar. Alkışlar dindikten sonra oyuncular salona gelip seyircilerin arama karışırken, bir çok kişi de oyuncuları tebrik edebilmek için sahnenin üstüne fırladı.

Yönetmen mikrofonu alarak, "Oyuncular üe aileleri ve arkadaşları lobide görüşebilirler", dedi.

Todd ve diğerleri, "Neil! Lobide buluşuruz. Müthiştin!" diye bağırıyorlar.

Sahnede durmakta olan Ginnynin çevresi, kendisini kutlayanlarla kuşatılmıştı. Charlie yönetmenin anonsunu hiçe sayarak sahneye fırladı. Bir çocuğun Ginny'e "Harikaydın!" dediğini duydu. Sonra Lysander*m bir kolunu Ginny'nin beline sarmış olduğunu farketti.

"Kutlarım Ginny!" dedi Lysaider ona sarılarak. Charlie hiç bir şeyden yılmadan sonunda Ginny'e ulaşabildi.

"Gözlerin sanki parlak ışıklar saçıyor!" dedi tüm içtenliğiyle. Charlie'nin sözlerinin samimi olduğunu anlayan Ginny, ona dönerek gülümsedi. Lysander acı bir gülüşle uzaklaşınca kadar birbirlerinin gözlerine bakmaya devam ettiler.

Sahne arkasında, erkeklerin giyinme odasında, sevinçten uçan rol

arkadaşları Neil'i omuzlarına almış, onu başarısı için kutluyorlardı. Kısa bir süre sonra yönetmen odaya girdi. Yüzünde endişeli bir bakış vardı.

"Neil!" diye seslendi şamatanın arasından. "Baban!" Neil arkadaşlarının omuzlarından atlayıp, yönetmenin peşinden dışarı çıktı. Salonun en arkasında durmakta olan babasını görünce bir an duraladı. Sonra sahneden aşağı indi ve başında-kini çıkararak yavaşça babasına doğru yürüdü.

Tam o şurada Charlie Neil'i görerek seslendi. Ancak Neil ona yanıt vermedi. Charlie onun babasının yanma gittiğini görünce, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezdi. Ginnynin elini tutarak sahneden inmesine yardım etti.

Keating ve çete lobide Neil'i bekliyorlardı. Onlara katılan Knox, "Herkes baksın, bu Chris", dedi.

"Hey, senin hakkında çok şey duyduk!" diye bağırdı Meeks. Kendisine kötü kötü bakmakta olan Knox'u görünce,

"Yani demek istiyorum ki yani", diye kekeledi.

Birden lobinin kapısı sert bir hareketle açıldı ve Neil ile onu bir tutuklu gibi salondan çıkarıp ön kapıya doğru sürükleyen Bay Perry görüldü. Charlie ile Ginny de onların peşinden geliyorlardı. Her yandan Neil'e tebrikler yağıyordu. Todd arkadaşına ulaşmaya çalıştı, ne var ki kalabalıkta takılıp kaldı.

"Neil! Büyük bir oyun çıkardın Neil" diye bağırdı. Knox ekledi: "Onuruna bir parti düzenliyoruz." Neil arkasına dönerek, üzgün bir tavırla "Yaran yok", dedi. Bu arada Bay Keating yanma gelerek omuzlarını tuttu.

"Müthiştin Neil!" dedi Keating gülümseyerek.

Bay Perry Keating'in ellerini iterek, "Sen!" diye bağırdı. "Ondan uzak dur!" Bu kaba sözleri, şaşkınlık dolu bir sessizlik izledi. Neil'i arabasının

durduğu yere doğru çekerek, onu arabanın içine itti. Charlie tam onların peşinden dışarı çıkacakken Keating ona engel oldu.

Üzgün bir tavırla, "Her şeyin daha da kötü olmasına yol açma", dedi.

Bay Perry arabasını çalıştırarak gazlayıp gitti. Neil arabanın camından, idama götürülmekte olan bir mahkum gibi görünüyordu.

Araba uzaklaşırken Todd, "Neill!" diye haykırdı. Ölü Ozanlar Derneği'nin Üyeleri şaşkın bir şekilde, lobide kala kalmışlardı. Charlie Bay Keating'e yaklaşıp, "Okula yürüyerek dönsek olur mu?" diye sordu.

"Elbette", diye karşılık veren Keating, Chris ve Ginny ile birlikte lobiden çıkarak soğuk ve karanlık gecede kaybolan "Ölü Ozanlar"ın arkasından baktı. Onların neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. O da aynı şeyleri duyumsuyordu.

BÖLÜM XIII

Gözleri ağlamaktan şişmiş olan Neil'in annesi, küçük havasız çalışma odasının bir köşesinde, Bay Perry ise her zaman ki gibi masasında oturmaktaydı.

Kapı açıldı ve içeri Neil girdi. Puck kostümü hala üzerindeydi. Onun da gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Annesine bakarak bir şeyler söylemeye çalıştı ama babası ağzını açmasına meydan vermedi.

"Neden ısrarla tüm emeklerimizi boşa çıkarmaya çalıştığım anlayabilmek için büyük çaba sarf ediyorum oğlum. Ama nedeni ne olursa olsun, hayatım mahvetmene izin vermeyeceğim. Yarın seni Welton'dan alıp, kaydını Branden Askeri Okulu'na yaptıracam. Oradan mezun olunca Harvard'a gidip doktor olacaksın."

Neil'in kanlanmış gözlerinden tekrar yaşlar dökülmeye başladı. "Baba", diye yalvardı. "Bu on seneden daha uzun bir süre demek. Bunun bir ömür olduğunu görmüyor musun!?" "Benim rüyamda bile göremediğim olanaklara sahiptin!" diye bağırdı Bay Perry. "Bunları

boşa harcamana göz yummayacağım." Bu sözlerden sonra heybetle odayı terk etti.

Neil'in annesi konuşmak istiyor gibiydi, ama hiçbir şey diyemeden kocasının peşinden odadan çıktı.

. Neti yalnız kalmıştı. Tüm organları sanki felce uğramış gibiydi. Babasının ona az önce ana hatlarını çizmiş olduğu geleceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Ölü Ozanlar Demeği'nin üyeleri doğrudan Welton'a dönmek yerine mağaraya gitmeye karar vermişlerdi. Todd, Meeks, Pitts, Charlie ile Ginny ve Knox ile Chris, ısınabilmek için mağara tanrısının üstünde yanan mumun etrafında oturuyorlardı. Charlie'nin elinde yarı dolu bir şarap kadehi vardı. Yanmda yerde ise boş bir şişe duruyordu. Çocuklar mumun, Onu mağaraya getiren Neil'in sembolü olduğunu duyumsayarak aleve üzgün gözlerle bakıyorlardı.

Chris Knox'a dönerek, "Artık eve dönmeliyim, Chet arayabilir." Dedi.

Knox onun elini sıkarak, "Biraz daha kal. Bu gece için bana söz vermiştin", dedi.

Chris yarı gülerek, yan kızarak, "Sen insani çileden çıkarırsın!" diye karşılık verdi.

"Cameron nerede?" diye sordu Meeks.

Charlie şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Kim bilir? Kim aldırır?" diye karşılık verdi.

Todd birden ayağa, fırlayarak duvarları yumruklamaya başladı. "Neil'in babasını bir daha gördüğümde suratını dağıtacağım. Bu yüzden bana ne olacağı da umurumda değil!" diye bağırdı.

"Aptal ohna!" dedi Pitts.

Todd mağaranın içinde dört.dönüyordu. Birden Keating başını

mağaradan içeri gitti. Arkadan yansımakta olan ay ışığı onu aydınlatıyordu.

Hayrete düşen çocuklar; "Bay Keating!" diye bağırdılar. Charlie derhal şarap kadehini ve şişesini sakladı. Bay Keating çocuklara bakarak. "Burada olacağınızı tahmin etmiştim. Artık daha fazla üzülmemeliyiz. Böyle durmamızı Neil de istemez." Dedi.

"Neden onun şerefine bir toplantı düzenlemiyoruz?" diye önerdi Charlie, sonra Bay Keating'e dönerek sordu: Toplantıyı siz yönetir misiniz Kaptan?" Diğer çocuklar da ona katıldılar.

"Çocuklar, bilemiyorum " dedi duralayarak.

"Haydi Bay Keating, lütfen" diye üsteledi Meeks.

Keating, kendisine yöneltilmiş yalvaran yüzlere baktı. Sonra yumuşayarak, "Peki ama bu kısa bir toplantı olacak", dedi. Bir an için düşündü sonra başladı: "'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Hayatı tatmak ve yaşamın iliğini özümsemek istiyordum! Yaşam dolu olmayan her şeyi bozguna uzatmak için. Ve ecel geldiğinde fark et memek için hiç yaşamamış olduğumu." Kısa bir ara verdi. "Bu şiir e.e.-cummings'den" diyerek okumaya başladı:

düşler alemine dal

yoksa bir slogan seni de deviriverir

onların kökleridir ağaçlar

ve rüzgar da rüzgardır)

yüreğine güven

denizler tutuşsa da
(ve aşkla yaşa
yıldızlar geri çekilse de)
geçmişini onurlandır
ama geleceğini kucakla
(ve dans ederek bu düğünde
unutuver ölümü)
itibar etme bir dünyaya
hain ve kahramanlarla dolu olan
(çünkü tanrı kızları sever
bir de yarını ve toprağı)

Keating durarak çocuklara baktı. "Şimdi kim okumak ister?" diye sordu. Ama kimse konuşmadı. "Haydi çocuklar, utanmanıza gerek yok", diye üsteledi.

"Ben bir şey okumak istiyorum", dedi Todd.

"Kendi yazmış olduğun şiiri mi?" diye sordu Charlie.

Todd başını sallayarak, "Evet", dedi.

Todd'un gönüllü olmasına hepsi de çok şaşırmıştı. Bir adım öne

«çıkarak, cebinden buruşmuş bir kaç kağıt parçası çıkardı ve orada bulunan herkese birer tane uzattı.

Kağıtları göstererek, "Mısralarının arasındaki nakarat kısmım kağıttan okuyarak hep birlikte söylemenizi istiyorum." dedi

Sonra elindeki kağıdı açarak şiirini okumaya başladı:

"Bir yarın düşleriz hep, bir türlü bugüne kavuşmayan

Bir zafer düşleriz hep,

aslında gerçekleşmesini istemediğimiz.

Yeni bir gün düşleriz, yeni bir gün başlamışken bile

Kavgalardan kaçarsınız, uğruna dövüşmemiz gerekse de"

Todd başıyla işaret edince diğerleri bir ağızdan okudular: "Ve biz hala uyuyoruz." Todd devam etti:

"Çağrılar duyarsınız, ama gerçekten önemsemeyiz asla

Gelecek için umutlanırsınız,

ama gelecek bir plandan ibarettir yalnızca.

Bilgeliği düşleriz,

ama her gün kaçıp uzaklaşırsınız yanından.

Bir kurtarıcı gelmesi için yalvarırsınız,

ama bizim elimizdedir kurtulmak."

"Ve biz hala uyuyoruz."

"*Ve biz hala uyuyoruz. Ve biz hala yakarıyoruz. Ve biz hala korkuyoruz.*"

Üzgün bir ifadeyle duraladı, sonra kağıdını katlayarak, "*Ve biz hala uyuyoruz*", diye sözlerini tamamlayınca, mağaradaki herkes onu alkışlamaya başladı.

"Bu müthiş bir şiir!" diye atıldı Meeks. Todd mutluluktan parlayan yüzüyle kendisine sunulan kutlamaları, alçakgönüllü bir ifadeyle kabul etti. Keating öğrencisinin katetmiş olduğu bu büyük ilerlemeyi, gururlu bir gülümsemeyle izliyordu. Mağaranın tavanından sarkan, küre, biçimindeki bir buz kütlesini kopararak gözlerini ona dikti.

"Elimdeki kristal kürede, Todd Anderson için büyük bir gelecek görüyorum", dedi. Todd bir süre hiç bir şey söylemeden Bay Keating'e baktı, sonra birden kuvvetle kucaklaşıverdiler. Birbirlerinden ayrıldıktan soma Keating diğerlerine döndü.

"Ve şimdi", diye konuşmaya başladı* "Şimdi Vachel Lind-say'den 'General Willam Boothlun Cennete Girişi' adlı şiiri okuyalım. Ben durduğum zaman, siz, 'Kuzuyu kurban edip, kanını süründün mü?' diye soracaksınız."

Keating şiiri söylemeye başladı: "'Cesur Booth büyük davuluyla " Diğerleri bir ağızdan: "'Kuzuyu kurban edip,

kanını süründün mü?" Keating mağaradan dışarı çıktı. Diğerleri de onu izlediler. Şiiri söyleyerek okula doğru yürümeye başladılar.

Arkadaşları mağarada kendi onuruna bir toplantı yaparlarken Neil, evdeki karanlık odasında oturmuş camdan dışarı bakıyordu, İçindeki tutku kuruyarak bedenini terk etmişti. Ne yüzünde ne de bedeninin başka, bir yerinde herhangi bir duygu işareti yoktu. Yağan karın ağırlığına dayanamayarak, az sonra kırılacak çürük, boş bir raf gibi hissediyordu kendisini.

BOLÜM XIV

Dolunay vardı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Çocuklar Ginny ve Chris'le birlikte Bay Keating'in peşinden geceye adım attıklarında, ağaç dallarından ağır buz kütleleri sarkıyordu. Don o koca ormanı, ısıldayan pırlantalar cennetine dönüştürmüştü. Keating ağaçların arasında yürüyecek, "Azizler ciddi bir tavırla gülümsediler ve dediler ki "O geldi"" diye şiiri söylemeye devam ederken, çocuklar da onu izliyorlardı. "Kuzuyu kurban edip, kanını süründün mü?" dediler bir ağızdan. "Yürüyor cesetler sıra sıra. Bravo diyen sesleri yankılanıyor ovalarda, Yoldaki fahişe ve eroinmanlar yanlarında sönük kalıyor, Tutkuya kapılmış, mantık yitirilmiş * "Kuzuyu kurban edip, kanını süründün mü?"

Dernek üyeleri gecenin sessizliğinde yollarına devam ederlerken, Perrylerin evini de uğursuz bir sessizlik kaplamıştı. Bay ve Bayan Perry yataklarına yatarak ışığı söndürdüler. Bir odanın kapısının açıldığı duymadılar. Neil koridora çıktı. Köşeyi döndü ve sessizce merdivenlerden aşağı süzüldü.

Ay ışığı Bay Perry'nin çalışma odasını aydınlatıyordu. Neil babasının masasına yaklaşıp en üstteki çekmeceyi açtı ve elini çekmecenin en gerisine doğru uzattı. Oradan bir anahtar çıkardı ve bununla en alttaki çekmeceyi açtı, Neil masa-nın gerisinde duran deri koltuğa oturdu. Masanın üzerinden uzanarak Puck olarak takmış olduğu, çiçeklerden oluğan tacı aldı ve başına taktı.

Küçük grup donmuş bir şelalenin yanında durdu. Öğrenciler yer çekimi kanunu hiçe sayar gibi duran bu buzdan heykele hayretle baktılar. Gökyüzü inanılmaz derecede açıktı. Karların üstünden yansıyan ay ışığı mavimsi bir renge sahipti. Keating şiire devam etti:

"Başında tacı ile Hazreti İsa geldi,

Asker Booth'u karcılarken, herkes yerlere eğildi.

Karşısında görünce Hazreti İsa'yı,

O da ağlayarak diz çöktü o kutsal mekanda,"

"Kuzuyu kurban edip, kanını süründün mü?" Ay ışığı ve donmuş şelalenin sihirli şiirle birlikte oluşturduğu gizemli bir güçle, herkes dansetmeye ve karlarla oynamaya başladı. Kendilerini neşeli ve çılgın bir eğlencenin kucağına bırakmışlardı.

Kısa ve keskin bir ses gecenin sessizliğini böldüğü sırada, Bay ve Bayan Perry derin uykudaydılar. Bay Perry yerinden sıçrayarak, "Neydi bu?" diye sordu.

Henüz tam uyanamamış olan karısı, "Ne?" diye sordu.

"Bu ses! Duymadın mı?"

"Ne sesi?"

Bay Perry yâtağından kalkarak odadan çıktı. Koridoru boydan boya geçtikten sonra Neil'in odasına girdi. Oda boştu. Hızla dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı koşmaya başladı; Koşarken bir yandan da üzerine sabahlığını geçirmeye çalışan Bayan Perry de kocasını izledi.

Bay Perry çalışma odasına girip ışığı yaktı. Etrafına bakındı. Her şey normal görünüyordu. Tam dönüp odadan çıkacakken, halının üstünde parlayan siyah bir nesne gördü; bu kendi tabancasıydı. Birden paniğe kapılarak masasına koştu ve yerdeki soluk beyaz eli gördü. Güçlkle nefes almaya çalıştı.

Neil bir kan gölünün ortasında, yerde yatıyordu. Bay Perry yere diz çökerek oğluna sarıldı. O sırada karısı korkunç bir çığlık kopardı. "Hayır!" diye haykırdı Bay Perry. "Hayır!"

Bay Keating ve çocuklar hep birlikte kızları evlerine bırakıp Welton'a döndüklerinde, gün ışımaya başlamıştı.

"Öldüm, bittim", diye inledi Todd odasına girerken. "Öğlene kadar uyuyacağım."

Ertesi sabah erken bir saatte, Charlie, Knox ve Meeks Todd'un odasına girdiler. Çocukların yüzü kül rengindeydi. Huzurlu bir şekilde horlayan Todd'a baktılar.

"Todd, Todd", diye seslendi Charlie yavaşça.

Todd gözlerini açarak doğruldu. Bir kaç saniye içinde gözleri aydınlığa alışmıştı. Yine de gözlerini yumarak tekrar uzandı. Kapalı gözlerle saatini aradı. Bulduğunda gözlerini aralayarak saatin kaç olduğuna baktı.

Todd yorganı başına çekerek, "Saat daha sekiz. Biraz daha uyumak istiyorum!" dedi. Sonra birden doğruldu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Arkadaşları hala sessizce orada duruyorlardı. Kötü bir şeyler olduğunu sezdi.

"Neil öldü, Todd. Kendisini vurmuş", dedi Charlie.

Todd başının fırlıdak gibi dönmeye başladığını duyumsadı. Yattığı yerden sıçrarken, "Ah Tanrım! Ah Neil!" diye uludu. Koridora çıkarak, ağlayarak banyoya koştu. Kabinlerden birine girerek dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse bağırsakları çıkana kadar kustu. Arkadaşları hiçbir şey yapamadan dışarıda bekliyorlardı.

Todd ağzını silerek kabinden çıktı. Göz yaşları bütün yüzünü kaplamıştı. "Buna babasının sebep olduğunu herkes bilmeli! Neil ölmek istemezdi! O yaşamayı severdi!" dedi ağlayarak.

"Bunu gerçekten düşünmüyorsun değil mi? Yani onu babasının" dedi Knox.

"Tabancayla değil!" diye bağırdı Todd. "Kahretsin, tetiği çeken o adi herif değilse bile, o" Hıçkırıklar konuşmasını engelliyordu. Kendisine hakim olmaya çalıştı. Sonra acıyla "Neil! Neill" diye

haykırarak odasına doğru koştu. Duvara çarparak düştü. Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Yerde oturmuş, acısını biraz olsun hafifletir umuduyla hıçkırarak ağlıyordu.

Bay Keating boş sınıfta, masasının başında oturuyordu. Çocukların bu korkunç olayı duymuş olduklarından habersizdi. Oturduğu yerde duygularına hakim olmaya çalışıyordu. Ayağa kalkarak yavaşça Neil'in sırasına yanaştı. Bir kitap aldı. Bu kitap kendi eski, yıpranmış şiir antolojisiydi. Kitabı açtı. Gözleri, kendi yazmış olduğu bir yazıya takıldı: "Ölü Ozanlar Bir anda Neil'in sandalyesine yığıldı. Duyduğu derin acı ve keder, gözyaşlarını daha fazla tutmasına engel oldu. •

Ertesi sabah hava soğuk ve kapalıydı. Kasvetli bir kış günüydü. Keskin rüzgar, herkesin içine işleyen bir ağıt çalmakta olan gaydacının arkasındaki cenaze alayının etrafında uğulduyordu.

Neil Welton köyüne gömülecekti. Ölü Ozanlar tabutunu omuzlarında taşıdılar. Siyahlara bürünmüş olan annesi ile babası birlikte alayı izliyorlardı. Her ikisi de duydukları acıdan dolayı sersem gibiydiler. Bay Nolan, Bay Keating ve diğer öğretmenler, öğrencilerle birlikte Neil'i bu son yolculuğuna uğurladılar.

Cenaze töreninden sonra, bütün okul Welton kilisesinde toplandı. Aralarında Keating'in de bulunduğu öğretmenler duvar boyunca dizildiler. Papaz konuşmaya başlamadan önce öğrenciler bir ilahi söylediler.

"Ulu Tanrım, Neil Perryi merhametli kollarına alman için sana yakarıyoruz. Onu kutsa ve koru. Yüce varlığınla ona ışık tut, ona merhamet et. Gözlerini ona kaldır ve ona huzur ver, şimdi ve sonsuza dek. Amin"

"Amin."

Papazdan sonra Bay Nolan platforma çıktı.

"Baylar, Neil Perry'nin ölümü bir trajedidir. O iyi bir öğrenciydi. Welton'un en iyilerinden biriydi. Onu çok özleyeceğiz. Bu konuya

açıklık getirmek için Hepinizin aileleriyle görüştüm. Doğal olarak hepsi de çok kaygılandılar. Neil'in ailesinin isteği üzerine, bu konuyu çözmek için kapsamlı bir soruşturma başlatacağım. Hepinizle ayrı ayrı görüşeceğim.

Bu sözlerle toplantı, bitmişti. Öğrenciler sessizce kiliseden çıktılar. Charlie, Todd, Knox, Pitts, Neeks ve Cameron birlikte dışarı çıktılar. Sonra hepsi de kendi yollarına gittiler.

Bir sûre sonra Cameron ve Meeks dışındâ hepsi, yurt binasının eski püskü döküntülerle, dolu bodrumunda buluştular. Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve içeri Meeks girdi.

"Onu bulamıyorum," Dedi Meeks başını sallayarak.

"Ona bu buluşmadan söz etmiş miydin?" diye sordu Charlie

"İki kere", diye yanıtladı Meeks.

Charlie ellerini kaldırarak, "Tamam. İşte bu harika!" diye bağırdı. Pencereye koşarak, yönetim binasının önündeki çimenliğe doğru baktı. Arkasını dönerek arkadaşlarına baktı, "tamam. Ayvayı yedik"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu

"Cameron bir muhbir. Şu anda Nolan'ın bürosunda durmuş her şeyi işpiyonluyordur!

"Neyi?" diye sordu Pitts.

"Derneği, Pitts. Bir düşün, onların suçu yükleyecek birine ihtiyaçları var. Böyle nedenlerden dolayı batan bir çok okul var", diye karşılık verdi Charlie. Pitts ve diğerleri şaşkına dönmüş bir şekilde onu dinliyorlardı.

Çocuklar bodrumda kaygılı bakışlarla oturlurken, koridorun öbür ucunda bir kapının açıldığını duydular. Knox kapıyı aralayarak dışarı

baktı. Gelen Cameron'du. Knox bir adım dışarı çıkarak Cameron'a acele etmesi için işaret etti.

"Cameron!" diye yüksek sesle fısıldadı. Cameron Knox'u süzdü. Bir anlık tereddütten sonra, koridoru geçerek odaya girdi. Herkes gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Ne oluyor, çocuklar?" diye sordu masum bir ifadeyle. "Bizi işpiyonladın, öyle değil mi Cameron?" dedi Charlie gömleğinin yakasına yapışarak.

Cameron geri çekilerek kendini Charlie'nin pençelerinden kurtardı, "Cehenneme kadar yolun var, sersem! Ne söylediğinin farkında mısın sen!?"

"Nolan'a dernekle ilgili her şeyi anlattığını söylüyorum",

diye bağırdı Charlie.

"Dalton, sen duymamış olabilirsin ama, bu okulda onur kuralı denen bir şey var. Eğer bir öğretmen sana bir şey sorarsa, ona ya doğruyu söylersin, ya da atılırsın."

Charlie tekrar Cameron'un üstüne yürüdü. "Seni "

Meeks ile Knox, Charlie'yi ondan uzaklaştırdılar. "Charlie" diye konuşmaya başladı Knox.

"O bir sıçan! Gırtlığına kadar çamura battığı için kendini kurtarmak için böyle bir adilik yaptı!" diye bağırdı Charlie.

"Ona dokunma Charlie. Bunu yaparsan işin biter!" diyerek arkadaşını uyarmaya çalıştı Knox.

Charlie onu iterek, "İşim nasıl olsa bitik", diye karşılık verdi.

"İşte bu konuda çok haklı. Eğer kafanız birazcık çalışıyorsa siz de

benim yaptığımı yapar, onlarla iş birliğine gidersiniz. Onların peşinde olduğu biz değiliz. Bizler de kurbanız. Biz ve Neil."

"Bu ne demek oluyor? Peki kimin peşindeler?" diye sordu Charlie.

"Bay Keating'in tabii. 'Kaptan'ın ta kendisi. Onun bu sorumluluktan kaçabileceğini mi düşünmüştün yoksa?"

Charlie kollarını Meeks ve Knox'dan kurtararak, "Bay Keating mi Neil'den sorumluymuş? Söylemek istediği bu mu?" diye sordu.

"Başka kim olacak, sersem?" diye karşılık verdi Cameron. "Yönetim mi? Bay Perry mi? Bizi bütün bunlara yönlendiren Bay Keating oldu, öyle değil mi? O olmasaydı eğer, Neil şimdi sıcak odasında oturmuş kimya çalışıyor ve doktor olacağı günü düşünüyor olacaktı."

"Bu doğru değil!" diye haykırdı Todd. "Bay Keating asla Neil'e ne yapması gerektiğini söylemedi. Neil oyunculuğu çok seviyordu."

"Neye istiyorsanız ona inanın", dedi Cameron omuzlarını silkerek. "Ama beni dinlerseniz bırakın Keating yansın. Neden hayatınızı mahvedeceksiniz ki?"

Charlie odanın öbür ucundan fırlayarak, "Seni alçak!" diye bağırdı ve Cameron'un çenesine bir yumruk indirdi. Cameron yere düşünce Charlie ata biner gibi üstüne oturdu.

"Charlie!" diye inledi Knox.

Cameron onlara bakıp çenesini ovuştururken, sıırttı. 'İşte şimdi idam fermanım imzaladın Nuwanda' dedi gülerek. Kanayan burnuna bir mendil bastırdı. Charlie arkasını dönerek dışarı çıktı. Diğerleri de onu izlediler.

Cameron oda da yalnız kalmıştı. Yattığı yerden seslendi: "Hey çocuklar aklınızı kullanın, benim yaptığımı yapın! Nasıl olsa her şeyi öğrendiler. Keating'i kurtaramazsınız, ama kendiniz bu işten sıyrılabilirsiniz!"

BÖLÜM XV

Neil'in yatak çarşafı çıkarılmış, masası ise boşaltılmıştı. Todd pencerede oturmuş, kampüse, yönetim binasının olduğu yana bakıyordu. Birden Dr. Hager'ın eşliğinde yönetim binasından çıkıp yurt binasına doğru yürüyen Meeks'i gördü.

Todd oda kapısından dışarı merakla baktı. Meeks ile Hager, koridorun öbür ucunda yürüyorlardı. Dr. Hager beklerken, Meeks sessizce odasına doğru yürüdü.

Todd'un yanından geçerken ona bakmadı bile. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Meeks oda kapısını arkasından vurarak kapadı.

"Knox Overstreet", diye seslendi koridorun öbür ucunda beklemekte olan Dr. Hager.

Knox odasından çıkarak, Hager'm yanına gitti. Kapıdan çıkarak yönetim binasına doğru yürüdüler.

Todd bir kaç dakika bekledikten sonra, Meeks'in odasına gitti. Kapıyı tıklatarak, "Meeks, benim, Todd", diye seslendi.

"Git buradan", diye karşılık verdi Meeks. Sesi kısıktı ve

derinden geliyordu. "Ders çalışmam gerek:"

Todd olanlara bir anlam verebilmek için bir süre durdu. Sonra kapalı-kapının ardından sordu: "Navvahdis "ya ne oldu?"

"Atıldı!"

Todd bir anda sersemlediğini hissetti sonra yine kapalı kapının ardından sordu: "Onlara ne anlattın?"

"Zaten bildikleri şeyleri", diye yanıtladı Meeks.

Todd odasına geri döndü. Pencereden Knox'un yurda geri getirilmesini izledi. Todd tekrar merakla koridora baktı. Knox ile Hager göründüler. Knox'un çenesi titriyordu, her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Odasına girerek sessizce kapıyı kapadı. Todd bir adım geri atarak odasına girdi ve duvara yaslandı. Knox'un da atıldığı düşünmek onu allak bullak etmişti. Birden kendi adının çağrıldığını duydu.

"Todd Anderson." Bu Dr. Hager'ın sesiydi. Koridorun sonunda kendisini bekliyordu. Todd derin bir nefes alarak tavana baktı. Kapıyı açarak yavaş adımlarla öğretmene doğru yürüdü.

Dr. Hager kampusu geçerlerken ayaklarını sürüyerek yürüyor, bu sürekli git-gellerin verdiği yorgunlukla oflayıp puf-luyordu. Yönetim binasına önüne gelince durdu, biraz soluklandıktan sonra, içeri girdi.

Todd, Bay Nolan'ın bürosuna uzanan merdivenleri çıkmakta olan Hager'ı izlerken, kendisini darağacına götürülen bir adam gibi hissediyordu.

Nolan masasının başında oturuyordu. Onun hemen yanı-başında annesi ve babası duruyordu. Bu durum Todd'u ürkütmüştü.

"Baba! Anne!" dedi.

"Oturun Bay Anderson!" diye emretti Bay Nolan.

Todd, Bay Nolan'ın masasının tam önüne yerleştirilmiş olan boş sandalyeye oturdu. Yüzlerinde sert bir ifade ve buz gibi bakışlarla oturmakta olan anne ve babasına baktı. Kaşından süzülen bir ter damlası gömleğinin üstüne düştü.

"Bay Anderson, sanırım konunun ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Ölü Ozanlar Demeği'nin üyesi olduğunuzu kabul ediyor musunuz?" diye sordu Nolan.

Todd önce anne ve babasına, sonra Bay Nolan'a baktı. Gözlerini

kapadı. Daha başım sallayarak "Evet" demesine fırsat kalmadan babası konuştu.

"Ona cevap ver!" dedi Bay Anderson öfkeyle. "Evet", dedi Todd güç duyulabilir bir sesle. "Seni duyamıyorum Todd!" dedi Bay Nolan. "Evet, efendim", diye karşılık verdi Todd. Sesi şimdi de öncekinden daha yüksek değildi.

Nolan Todd ve ailesine baktı. Bir kağıdı kaldırarak konuştu: "Elimde toplantılarınızda neler yaptığınız konusunda ayrıntılı bir açıklama var. Bu açıklamada öğretmeniniz Bay Keating'in, sizi bu derneği kurmanız ve bunun pervasız ve disiplinsiz davranışlarınıza kaynak olması için, sizi nasıl yüreklendirmiş olduğu anlatılıyor. Ayrıca Bay Keating'in, Neil'in ailesinin kesin emirlerine karşı geldiğini bile bile, gerek derslerde gerekse ders dışında Neil Perrye bu oyunculuk saplantısını aşıladığı da bu açıklamada belirtilmekte. Bay Keating öğretmenlik konumunu kötüye kullanarak, Neil Perry'nin ölümüne doğrudan sebep olmuştur."

Nolan elindeki kağıdı Todd'a uzatarak, "Bu yazıyı dikkatle oku, Todd. Eğer eklemek ya da düzeltmek istediği birşey olmazsa, imzala", dedi.

Todd kağıdı alarak okumaya başladı. Uzun bir süre geçti. Yazıyı okuması sona erdiğinde elleri de kağıt da titriyordu. Başını kaldırarak, "Peki Bay Keating'e ne olacak?" diye sordu.

Babası ayağa kalktı ve yumruğunu sallayarak bağırdı: "Bunun seninle ne ilgisi var?"

Bay Nolan araya girerek, "Sakin olun Bay Anderson. Lütfen oturun. Sorusunun yanıtını vermek istiyorum", dedi. Sonra Todd'a dönerek konuşmaya devam etti: "Şu ana kadar Bay Keating'in yasaları çiğneyip çiğnemediğinden henüz emin olmadık. Eğer çiğnemişse, hakkmda dava açılacak. Bizim yapabileceğimiz -ki senin ve arkadaşlarının imzaları bunu sağlamakta yardımcı olacaktır- Bay Keating'in bir daha asla öğretmen olarak çalışmamasını sağlamaktır."

"Bir daha öğretmenlik yapmamak mı?" diye kekeledi Todd.

Babası tekrara ayağa fırlayarak Todd'un üstüne yürüdü. "Yetti artık Todd! Hemen şu kağıdı imzala!" diye bağırdı.

Annesi oturduğu yerden söze karıştı: "Lütfen hayatım, hatırimız için."

"Ama öğretmek onun tüm yaşamı! Bu onun için her şey demek!" dedi Todd ağlayarak.

"Bu seni ilgilendirmez!" diye bağırdı Bay Anderson.

"Peki ben seni ilgilendiriyor muyum?" diye bağırdı Todd. "O benimle ilgileniyor! Ama sen benimle asla ilgilenmedin!"

Öfkeden bembeyaz kesilmiş olan babası kalemi alarak Todd'un başına dikildi ve "Kağıdı imzala!" diye buyurdu.

Todd başını sallayarak, "Hayır, imzalamayacağım," dedi.

"Todd!" diye bağırdı annesi.

"Bütün bunlar yalan! İmzalamayacağım!"

Babası kalemi zorla Todd'un eline tutuşturmaya çalışırken, Nolan ayağa kalktı.

"Peki, tamam! Bırakın kararının sonuçlarına kendisi katlansın!" dedikten soma, masasını geçti ve Todd'un tam karşısında durarak konuşmaya devam etti: "Bay Keating'i kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Bak oğlum, bütün arkadaşlarının imzalarının elimizde olduğunu görüyorsun. Ancak, sen imzalamazsan bu senenin sonuna kadar disiplin kurulunun göz hapsinde bulunacaksın. Her öğleden sonra, her hafta sonu, yapman gereken görevler olacak. Ve kampüsten dışarı adımını attığın anda, okuldan atılacaksın."

Ailesi ve Bay Nolan, Todd'a bakarak kararını değiştirmesini beklediler. Todd ise sesini çıkarmadan oturmaya devam ediyordu.

"İmzalamayacağım", dedi nihayet yumuşak ama kesin bir tonda.

"Öyleyse dersten sonra seninle görüşeceğiz", dedi ve Todd'a sırtını döndü. "Dışarı çık!"

Todd ayağa kalkarak dışarı çıktı. Nolan Todd'un anne ve babasına döndü. "Üzgünüm Bay Nolan", diye konuşmaya başladı Bayan Anderson. "Yardımcı olamadım, ama sanırım bu bizim suçumuz."

Bay Anderson gözlerini yere dikerek, "Onu asla buraya göndermemeliydik", dedi.

"Saçma", diye itiraz etti Nolan. "Onun yaşındaki delikanlılar çok kolay etki altında kalırlar. Sonunda onu da yola getirir.

Ertesi gün, Bay McAllister Latince dersinden birkaç öğrenciyle birlikte, karla kapalı kampüste, yüksek sesle fiilleri tekrarlayarak yürüyordu. Durarak, öğretmenlerin kaldığı kattaki bir pencereden dışarısını seyretmekte olan Bay Keating'e baktı. Çok yalnız görünüyordu. Bir an için gözgöze geldiler, sonunda McAllister derin bir nefes alarak, öğrencileriyle birlikte yürümeye devam etti.

Keating, McAllister'ı görünce camdan geri çekildi. Kitap rafına giderek, o çok sevdiği şiir kitaplarını indirmeye başladı; Byron, Whitman, Wordsworth. İçini çekerek onları tekrar yerine koydu. Bavulunu kapayıp kapıya yürüdü, küçük odaya son bir bakış attıktan sonra, dışarı çıktı.

Keating gitmeye hazırlanırken, eski öğrencileri İngilizce dersindeydiler. Todd, tıpkı okulun ilk günündeki gibi, uyuşmuş, gözleri yere dikili oturuyordu. Knox, Meeks ve Pitts oturdukları yerde utanç içinde kıvranıyorlardı. Derneğin eski üyelerinin hepsi de birbirlerine bile bakamayacak kadar kendilerinden utanıyorlardı. Yalnızca sırasında Oturmuş, hiç bir-şey olmamış gibi ders çalışan Cameron, hemen hemen normal görünüyordu.

Sınıfta çok belirgin bir eksiklik vardı. Bu da Neil ile Charlie'nin sıralarıydı.

Birden kapı açılarak Bay Nolan içeri girdi. Öğrenciler ayağa kalktılar. Nolan öğretmen masasına oturunca, onlar da yerlerine oturdular. Nolan sınıfa bakarak konuşmaya başladı: "Sınavlar bitene kadar İngilizce dersinize ben gireceğim. Yarı yıl tatilinde sürekli gelebilecek bir İngilizce öğretmeni arayacağız. Pritchard'ın ders kitabında nereye geldiğinizi kim söyleyecek bana?"

Nolan sınıfa baktı, ancak gönüllü çıkan olmadı.

"Bay Anderson?"

"Pritchard " diye tekrarladı Todd güçlükle duyulabilen bir sesle. Bir yandan da kitabının sayfalarını sinirli hareketlerle karıştırıyordu.

"Sizi duyamıyorum, Bay Anderson", dedi Nolan.

"Sanırım biz " dedi Todd yine çok zayıf bir sesle.

Todd'un konuşmasından sinirlenen Nolan, "Bay Cameron, lütfen beni bu konuda aydınlatır mısınız?" dedi.

"Bir çok bölümü atladık, efendim, romantikler ve İç savaş sonrası edebiyatıyla ilgili birkaç konuyu işledik."

"Peki ya realistler?" diye sordu Nolan,

"Sanırım çoğunu atladık", diye karşılık verdi Cameron.

Nolan önce Cameron'a sonra bütün sınıfa baktı. "Peki öyleyse, en baştan başlâyalım. Şiir nedir?" Nolan'ın sorusunu yanıtlamak için parmak kaldıran Olmadı. Birden sınıfın kapısı açıldı ve Bay Keating içeri girdi

"Özel eşyalarımı toplamaya geldim," dedi Nolan'a. "Yoksa dersin bitmesini mi bekleyim?"

"Eşyalarınızı alabilirsiniz. Bay Keating" dedi Nolan ters ters. "Beyler, giriş bölümünün 21. sayfasını açın. Bay Cameron, Pritchard'ın şiiri anlamakla ilgili mükemmel yazısını, yüksek sesle okuyun lütfen.

"Bu sayfa yırtılmış, Bay Nolan", diye karşılık verdi Cameron.

"O halde, bir başkasının kitabını ödünç al", dedi sabrı taşmak üzere olan Nolan.

"Bütün kitaplardan yırtıldı efendim", diye bildirdi Cameron.

Nolan Keating'e baktı. "Hepsi yırtıldı da ne demek oluyor?"

"Efendim, biz" diye konuşmaya başladı Cameron.

"Boş ver Cameron", diyerek sözünü kesti Nolan. Elindeki kitabı Cameron'a uzatarak, "Oku!" diye buyurdu.

"'Şiiri anlamak', yazar Dr. J. Evans Pritchard. 'Şiiri gerçek anlamda anlayabilmek için öncelikle ölçü, uyak ve mecazları çok iyi kullanabilmek, sonra da şu iki soruyu sormak gerekir: 1) Şiirin amacına ulaşmasındaki..."

Cameron okumayı sürdürürken, Keating sınıfın köşesindeki dolabın önünde durmuş öğrencilere bakıyordu. Gözleri yaşlarla dolu olan Todd'u gördü. Utançlarından kendisine bakamayan, ama yine de en azından bir heyecan belirtisi gösteren Knox, Meeks ve Pitts'i gördü. İçini çekti. Nolan'ın o sınıfa girer girmez Pritchard'ın yazısını seçmiş olması, kaderin inanılmaz bir cilvesiydi. Eşyalarını toplayarak kapıya doğru yürüdü. Keating tam kapıya vardığı an Todd ayağa fırladı.

Camcron'un okumasını bölerek, "Bay Keating!" diye bağırdı.

"Herkesi imzalamaları için zorladılar!"

Nolan öfkeyle ayağa kalkarak, "Susun Bay Anderson!" diye buyurdu.

Todd aldırmadan konuşmayı sürdürdü: "Doğruyu söylüyorum Bay Keating, bana inanmalısınız!"

"Sana inanıyorum Todd", diye karşılık verdi Keating yumuşak bir sesle.

Nolan öfkeden deliye dönmüştü. "Dışarı çıkın Bay Keating!" diye bağırdı.

"Ama bu onun suçu değildi Bay Nolan!" diye devam etti Todd, susmayı redderek.

Nolan sıraların arasından yıldırım hızıyla geçerek, Todd'u sandalyesine geri itti. "Oturun, Bay Anderson!" diye gürledi. "Bir kelime daha söylediğinizi duyacak olursam,

" Diğer öğrencilere dönerek sözlerine devam etti:

"Ya da içinizden herhangi biri konuşacak olursa, okuldan atılacak!" Yardım etmek istermişçesine Todd'un yanına gelmiş olan Keating'e baktı. "Dışarı çıkın, Bay Keating!" diye bağırdı. "Derhal!"

Çocuklar Keating'e, o da çocuklara baktı. Hepsine son kez iyice bir bakmak istiyor gibiydi. Sonra arkasına döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Hey Kaptan! Bizim Kaptan diye bağırdı Todd. Keating dönerek Todd'a baktı. Tüm bakışlar ona çevrildi. Todd bir ayağını destek yaparak sırasının üstüne çıktı ve gözyaşlarına karşı koymaya çalışarak Keating'e baktı.

Nolan Todd'a doğru yürüyerek, "Yerine otur!" diye haykırdı.

Nolan sıraların arasından Todd'a doğru koşarken, sınıfın öbür ucunda oturmakta Knox olan Bay Keating'in adını bağırarak sırasının üstüne çıktı. Nolan Knox'a döndü. Meeks tüm cesaretini toplayarak sırasının üstüne çıktı. Onu Pitts izledi. Teker teker, sonra gruplar halinde, diğer öğrenciler de sıralarının üstüne çıkmış, hep birlikte sessizce Bay Keating'e veda ediyorlardı.

Nolan sınıfı denetimi altına almaya çalışmaktan vazgeçmiş, sınıfın eski İngilizce öğretmenlerine duydukları bu aşırı hayranlığı şaşkınlıkla izleyerek, hareketsiz duruyordu.

Keating hala kapıda duruyordu. İçinde büyük fırtınalar kopuyordu. "Teşekkür ederim çocuklar", dedi. "Size çok teşekkür ederim." Keating önce Todd'un, sonra da Ölü Ozanlar Derneği'nin bütün üyelerinin gözlerinin içine baktı. Başını salladı, arkasını döndü ve sıralarının üstünde kendisine sessizce veda eden öğrencilerini geride bırakarak kapıdan dışarı çıktı.